Expunerile lui Om_de_jad
şi ale lui Dublu Diez pe Facebook

Cuprins:

Abordarea diferitelor curente religioase din perspectiva jucătorului 4
Capcana cultului necunoaşterii....5
Raportarea corectă la adevăruri relative e de preferat faţă de raportarea greşită la adevărul absolut 7
Despre învăţătorul leneş....9
Veniţi în întâmpinarea lucrurilor, nu lăsaţi întâmplarea să le conducă spre voi 11
Despre relaţii de cuplu în tantra....13
Obţinerea identităţii individuale. Identitatea de grup versus identitate individuală 15
Religiile de tip vechi. Hristos şi noua religie 18
Compatibilitatea emoţională în relaţiile de cuplu....21
Raportarea la ceilalţi pe întreg, nu pe părţi 23
Controlul oamenilor pe baza stabilirii normelor de comportament sexual....25
Despre igiena emotională, ca element esenţial în dezvoltarea identităţii personale....27
Regnuri, trepte de evoluţie şi apropierea dintre fiinţe 30
Înțelegerea și ascultarea spirituală - ca metodă folositoare unui Jucător aflat pe cale 33
Calea spirituală şi fericirea....36
Inteligenţa emotională şi inteligenţa raţională....41
Vederea concretă. Importanța păstrării unei înțelegeri directe a realității 42
Grație și gravitație....44
Cum se suspină....46
Fenomenul de absorbție a suferinței 47
Atitudinea față de sentimente, ca reacție învățată 49
Educaţia corectă vizavi de sex....51
Despre formarea personalității la bărbat şi la femeie 53
Despre protecție....55
Manifestări ale polarității pe primii trei centri de forță....57
Femeia, în raport cu centrul al doilea 60
Ce presupune o discuție cinstită 63
Învăţăminte practice legate de spiritualitate....67
Despre polaritatea primilor trei centri la bărbați 70

Fragment din Rudolf Steiner 76
Grijă mare la ăştia mici! 79
Ce e de făcut? 80
Despre rezistenţă şi putere 82
Femeia tânără şi bărbatul ei tânăr 84
Sărbătoarea Lerului 87
Imitația - ca urmare a suferinței absorbită la nivel mental 88
Posibilă direcție în sensul dezvoltării emoționale corecte 90
Existență multidimensională. Conștiința umană ca „organ" de percepție a timpului. Jocul realității. A șasea dimensiune 92
Discuție despre fericire 93
Ce-am învăţat de la Jad, fără să-mi spună el însuşi 96
Discuția despre umilință 98
Câteva chestii 100
Despre speranţă 101
Iluzia reversibilitatii timpului ...cred 103
Să fii femeie 105
Regnuri. Aparat reproducător. Erotism uman. Tantra 107
Probleme de spaţiu 110
Despre rugăciune 114
De ce ne îndrăgostim de cine nu trebuiě (cu accent pe e) 117
Despre mine 120
A...ware...ness? 121
Posesie şi posesivitate 123
Când nu e nevoie să ai dreptate 126
Femeia la ciclul menstrual 128
Tratat de pace 130
Femeia cu care nu faci casă 132
Poveste 136
Despre percepție 143
Folclor și înțelepciune populară 145
The one whom our hunts are for 147

Om_de_jad: Dacă nu raportezi corect religia la contextul social în care s-a dezvoltat, te alegi doar cu un set de norme, unele dintre ele fără noimă pentru vremurile în care ne aflăm. Pe de altă parte, dacă limitezi religia doar la contextul social pe care s-a format şi s-a dezvoltat, te afli, de asemenea, într-un alt tip de eroare.

Situaţia aceasta a dat naştere la două tabere: una care susţine că religia (în totalitatea ei) este doar un set de reguli învechite, ce nu pot fi aplicate corect pe societatea actuală şi că numai ştiinţa spune lucrurilor pe nume, sau, mă rog, dacă n-o face, se străduieşte s-o facă. Cealaltă tabără susţine că adevărul este accesibil doar celor care duc un stil de viaţă arhaic. Şi-atunci, personaje dintre cele mai bizare - ca mod de manifestare, că nu ne putem permite să discutăm pe alte zone - susţin cu vehemenţă valorile fiecărei tabere, în funcţie de apartenenţa la una dintre ele sau la cealaltă şi cam la acest bâlci se reduce totul.

Concret, avem pe de o parte prelaţi care folosesc un limbaj învechit, indică spre păcate inventate şi nu pot formula o propoziţie cu subiect şi predicat. Evident, nu-i poţi lua în serios. Tot în această categorie intră şi maeştrii pe stil vechi, cu tehnicile lor aplicabile pe o arhitectură umană demult apusă. Se consideră, în mod eronat, că fiinţa umană, pentru a pricepe ceva din lumea asta, ar trebui să facă o revenire la un "firmware" uman mai vechi. De fapt, şi prelaţii şi guruşii orientali susţin lucruri similare, diferenţele sunt de nuanţă, nu de substanţă. Omul vechi, după această teorie, era mai bun, mai drept, mai sfânt, în timp ce omul nou e ceva mai păcătos şi mai strâmb.

În cealaltă tabară, sunt indivizii care susțin că o societate care colcaia de păduchi, TBC, poliomielită şi sifilis, nu putea pătrunde prea profund în miezul problematicii religiei. Că de vreo trei sute sau patru sute de ani am devenit, dacă nu mai deştepţi, măcar mai sinceri, şi am început să recunoaştem deschis ce ştim, ce nu ştim, ce ştim că ştim, ce ştim că nu ştim, ce nu ştim că nu ştim şi lista poate continua.

Rezultatul acestui bâlci, în vremurile în care trăim, e confuzia. Este foarte greu să nu aderi la vreuna dintre taberele mai sus menţionate, mai ales că regulile fiecăreia sunt bine conturate. Iar când eşti confuz, orice este bine conturat şi poleit (chiar dacă e fundamental greşit) poate fi atrăgător.

Şi dacă cel puţin deocamdată nu pot spulbera această confuzie, măcar pot să-mi propun să împac şi capra şi varza. Adică, mai pe româneşte, voi expune chestiuni (aparent) arhaice, pe o pagină de Facebook.

Capcana cultului necunoaşterii

Om_de_jad: Scriam în textul anterior despre confuzie. Ceea ce putem observa, destul de uşor în vremurile pe care le trăim, este manifestarea unui cult al necunoaşterii. Un fel de venerare a confuziei. Dacă un om face afirmaţia că înţelege ceva din ceea ce se întâmplă în el şi în mediul înconjurător, sau că poate transmite şi altora ceva din modesta lui cunoaştere, mulţi se vor opune. Parcă ceva din ei, ca un fel de cult al necunoaşterii, un fel de înţelegere şi de acceptare a pseudo-axiomei care spune că „nimeni nu ştie şi n-a ştiut niciodată nimic", îi face pe mulţi dintre semenii noştri să se opună cu vehemenţă oricărui tip de cunoaştere, tocmai în „spiritul" acesta de ameţeală generală şi de venerare a confuziei. Cu alte cuvinte, când suntem toţi beţi morţi, hăhăim şi ne e bine. Mai complicat e când apare vreunul treaz, că trebuie să-l ţină doi, şi-al treilea să-i toarne rachiu pe gât, din dorinţa imbecilă de a fi toţi beţi şi hăhăiţi, de a-şi demonstra întâi de toate lor înşişi că nu se poate altfel, că nu există altfel, că nu s-a putut niciodată altfel.

Ţin minte că la un moment dat discutam cu un prieten despre ceva care m-a mirat foarte tare în copilărie. Cum a fost posibil, de exemplu, ca Petru să lase mrejele şi să-l urmeze pe Hristos, doar pentru că le-a spus lui şi fratelui său că-i va face pescari de oameni? Cum a fost posibil ca oameni needucaţi şi deci nefamiliarizaţi cu arta gândirii profunde, să-l asculte, să-l înţeleagă şi să-l urmeze pe strălucitul Gautama? Cum au reuşit oamenii să recunoască un Mahavira, un Zaratustra sau o Mira Bai? Ce anume din ei, ce fel de structură interioară i-a făcut să păstreze cu sfinţenie şi-apoi să transmită cu orice preţ (uneori plătind cu viaţa) generaţiilor viitoare, ceea ce au auzit şi au integrat în propria lor fiinţă?

Cu siguranţă, nu confuzia a fost cea care i-a îndemnat să asculte, să priceapă şi să urmeze. Confuzia, această beţie generală, dă oamenilor senzaţia că toţi sunt la fel, că oamenii trăiesc într-un sistem existenţial profund comunist, plat, unde nimeni nu pricepe nimic, nimeni nu poate şti nimic vreodată, că totul este un mister pe care, cine ştie, doar într-un viitor îndepărtat, oamenii de ştiinţă, înconjuraţi de aparate sofisticate şi înarmaţi cu o cunoaştere din ce în ce mai complicată, vor reuşi să-l dezlege.

Bine-bine, vom spune cu toţii, dar până atunci noi ce facem? Rămânem în această confuzie? Suntem condamnaţi să trăim aşa, târându-ne prin praf, păşind cu capul în jos, cocoşaţi şi gheboşaţi? Asta este, oare, Împărăţia lui Dumnezeu, descrisă de Hristos? Doar minciună, mister, frustrare şi confuzie? Asta să fie totul, o lume în care nu ştim cum am ajuns, nu ştim cum trebuie s-o trăim, nu ştim pe cine şi cum e bine să iubim, nu ştim cum să murim, nu ştim cum să ne raportăm unii la ceilalţi?

Hai să ne gândim puţin. Teoria conform căreia oamenii din trecut erau atât de proşti încât credeau tot ce le spunea un individ ca Hristos sau Buddha, pică. Doar într-un individ cu gândire grosolană şi cu lipsă totală de bun simţ nu poate vibra nimic atunci când ascultă Predica de pe Munte sau Sutra de Diamant.

Cu siguranţă trebuie să fie vorba despre altceva. Oare nu cumva omul din trecut avea un alt tip de cunoaştere, un alt tip de intuiţie? Nu cumva, toate aceste calităţi care se manifestau la el, sunt aproape necunoscute omului actual?

Bunicii noştri, mulţi dintre ei, îşi găseau alinarea, lumina şi echilibrul interior, în tradiţie, în obiceiuri şi în ritualuri. Cred că nimeni nu este atât de imbecil încât să nege calitatea interioară deosebită şi claritatea pe care o aveau bunicii noştri şi care, iată, nu s-a mai manifestat neapărat la părinţii noştri, probabil că nici la noi. Poate că noi, ca părinţi, ar trebui să fim preocupaţi dacă aceste calităţi, această claritate pe care am văzut-o la bunicii noştri, se poate transmite copiilor sau dacă nu cumva şi aceştia vor fi condamnaţi să-şi târască picioarele prin praf, să meargă cocoşaţi de griji şi să nu priceapă nimic din viaţa asta.

Raportarea corectă la adevăruri relative e de preferat faţă de raportarea greşită la adevărul absolut

Om_de_jad: Nu vreau să vorbim despre lucruri mari. Vreau să vorbim despre lucruri mici pe care atunci când le facem, sau când nu le facem, ne afectează pe noi şi pe cei din jur. Un prieten spunea odată că pentru adevăr, n-o iartă nici pe mă-sa. Toate bune şi frumoase, în teorie sună tare bine afirmaţia lui, însă am să vă întreb: ce valoare poate avea acel adevăr, dacă pentru a-l obţine, trebuie s-o laşi pe mă-ta beteagă? Ce valoare poate avea adevărul pe care, ca să-l obţii, trebuie să te ciunteşti, să te autoviolezi, ori să-i asupreşti pe alţii? Acel adevăr, ori nu e adevăr, ori modul în care ai abordat problema e greşit. Adevărul rupt de context, adevărul chior şi gol-goluţ, dacă face chiar şi o singură victimă - indiferent că victima aia eşti tu şi ai impresia că poţi să-ţi asumi acea automutilare - după părerea mea, nu prea valorează. De ce? Pentru că avem un model de adevăr la care ne putem raporta şi cu care putem compara adevărul nostru şi pentru că adevărul creştin, aşa cum ni-l indică Hristos, descătuşează, înduioşează, mângâie, împlineşte, bucură, alină durerea. Şi poate n-ar strica să ne întrebăm mereu: seamănă adevărul nostru cu cel indicat de Hristos? Dacă nu seamănă, oare n-am greşit pe undeva?

Cu puţin timp în urmă, mă aflam la masă cu un domn în vârstă, care îmi povestea încântat despre o carte care i-a schimbat viaţa. Era vorba despre o carte care descria un mod de viaţă sănătos, obţinut pe baza unor reţete vegetariene. M-am gândit aşa: poate că înainte să faci afirmaţia că acea carte ţi-a schimbat viaţa, ar fi corect să spui ce fel de viaţă ai avut înainte să ţi-o schimbe, pentru că, eu ştiu, dacă viaţa ta nu valorează mai nimic, ţi-o poate schimba orice, chiar şi o carte de joc. Cartea care schimbă vieţi trebuie judecată totdeauna după calitatea pe care o au vieţile acelor oameni, înainte să fie schimbate.

Printre altele, domnul în cauză, ajuns la o vârstă înaintată, susţinea că a atins acest număr de ani ducând o viaţă sănătoasă, bazată pe un anumit regim vegetarian. N-am nimic cu vegetarienii, nu-s nici pro şi nici contra acestui stil de viaţă, numai că domnul respectiv n-a reuşit să-mi explice la ce îi foloseşte, per ansamblu, să trăiască atât de mult. Să trăim mult ca să ce? Greu de dat un răspuns cu aplicabilitate practică, la nivel general. Iar eu nu spun că-i rău să trăieşti mult, cred doar că nu trebuie uitată calitatea vieţii pe care o trăieşti - e un parametru important de care e bine să ţinem cont.

Şi aici nu-i vorba doar de cărţi care „schimbă vieţi". Ghizi de toate tipurile, religii multicolore, ritualuri peste ritualuri, peisaje care promit linişte eternă, filme care descriu în imagini sugestive şi convingătoare ce se-ntâmplă prin capul nostru când gândim, când simţim, când iubim, care ne arată

cu o exactitate uimitoare, cât de meseriaş suntem concepuţi, mai rău ne ameţesc decât să ne limpezească. Aţi ghicit, mă refer aici la confuzia adusă în discuţie încă de la primul post. E vorba despre adevărul obţinut cu orice preţ, inclusiv prin automutilare, autoviol şi alte lucruri de acest gen. Mantre, tantre, yantre, conferinţe despre nimic, ghizi, gurulişti, materialişti, oameni de ştiinţă, oameni de neştiinţă, actori, spectacole, doctrine, popi, ce e bine, ce nu e bine, economie, bani, cărţi, înţelepţi, discipoli, reguli.... alooooo, dar noi când să mai trăim şi cum, printre toate astea? Ce e cu toate mizeriile care ne tot pică în cap şi în gură, din toate părţile?

Nu susţin aici că soluţia salvatoare ar fi ca omul să se lase în cădere liberă şi să manifeste toate lucrurile care nu-i fac deloc cinste. Susţin că adevărul, mai ales cel pe care ni-l oferă religia, trebuie să conducă la libertate interioară, la spaţiu de manifestare, la coerenţă, la împăcare şi la multă inteligenţă. Dacă adevărul care vă preocupă, nu vă oferă toate astea, aruncaţi-l la gunoi fără nicio remuşcare - o fi bun pentru alţii, dar nu-i neapărat bun şi pentru voi.

Pe cuvânt, cred într-o lume a personalităţilor, nu într-o supă cosmică în care fiinţe depersonalizate înoată „fericite”. Cred în oameni care vor şi pot să mă înveţe lucruri la care niciodată nu m-am gândit. Cred în oameni cu care pot să schimb idei şi cu care pot construi lucruri durabile. Cred în fiinţe umane care împart libertatea lor interioară cu ceilalţi. Eu am indicat totdeauna către flexibilitate, nu către ritualuri şi doctrine şi am credinţa că oamenii vor renunţa să-i mai imite pe cei pe care îi respectă. Cred că vor avea curajul să fie ei înşişi şi pot să fac pariu cu voi că dacă Dumnezeu şi-ar fi pus în cap să facă mai mulţi Iisuşi, mai mulţi Buddha, mai mulţi Edisoni sau mai mulţi Michael Jackson-i, cu siguranţă n-ar fi putut să-l oprească nimeni. Faptul că suntem cu toţii atât de diferiţi, trebuie să ne dea de gândit. Mie, acest lucru nu-mi pare un blestem, mi se pare o oportunitate.

Despre învăţătorul leneş

Om_de_jad: Gândirea practică e bună şi trebuie aplicată peste tot, iar când vorbim despre calea spirituală nu trebuie să facem rabat de la regula asta. Dacă se doreste obţinerea unui rezultat concret, palpabil, trebuie avut grijă la doi parametri: pe cine urmezi şi să-l urmezi pe bune, nu cu jumătate de măsură.

Înţelepciunea populară spune că dacă vrei să cunoşti un om, caută să-l cunoşti după fapte, nu după vorbe. Vrei să vezi cât e omul de serios? Mergi la el acasă, vezi gospodaria, vezi dacă nevasta e fericită, dacă copiii sunt spălaţi, bine hrăniţi, ascultători. Vezi animalele din curte, dacă au apă şi mâncare, vezi dacă omul are lemne de foc pentru iarnă şi magazie în care să le ţină. Cade casa pe el, copiii sunt nespălaţi, femeia murdară şi speriată, animalele pline de bube? Fugi cât te ţin picioarele de acel om!

Dacă cele de mai sus sunt cum se cuvine, tot nu-i bine să te pripesti, fiindcă nu tot omul gospodar e şi drept la minte. Uneori, omul e gospodar pentru că aşa a fost învăţat de acasă, alteori e dornic de bogăţie şi se ocupă de ale sale doar pentru că iubeşte banul şi averea pe care o are. Un astfel de om trebuie evitat dacă mergi pe cale, fiindcă de la el, în afară de obţinerea de avere, nu ai ce învăţa. Poţi să stai puţin pe lângă el până deprinzi meştesugul dobândirii banilor, însă nu mai mult de-atât.

Omul pe care îl urmezi trebuie să fie harnic, serios, răbdător, să aibă drag de cele de pe lângă el. Pentru că poate fi serios, poate fi răbdător, dar împietrit la suflet. Sunt unii care-s harnici, sunt serioşi, răbdători, dar n-au drag de cele care le sunt în grijă. Omul face treburile bine, averea-i sporeşte, dar nu face nimic cu drag. Nu-l urma pe acest om, pentru că aşa cum sufletul cald poate încălzi alt suflet, tot aşa, un suflet împietrit, poate împietri alt suflet.

Şi inversa e valabilă: dacă are un suflet cald, e prietenos şi face lucrurile cu drag, dar din mâna lui ies numai lucruri strâmbe, nefolositoare sau care-i chinuie pe alţii, nu-l urma.

Toate cele de mai sus vă sunt cunoscute de la părinţi, de la bunici şi „din popor". Vă rog să vă gândiţi, poate ar trebui să treceţi prin aceste filtre simple şi la îndemână, pe toţi cei care vor să vă înveţe ceva. Nu vă lăsaţi impresionaţi de aparenţe, lenea e dată dracu' şi majoritatea „învăţătorilor" şi „înţeleptilor" sunt nişte javre ordinare care n-au muncit nici măcar două ore în viaţa lor, trăiesc vânzând vise altora, luându-le banii şi distrugându-le sănătatea.

Omul sfinţeşte locul sau îl spurcă, după cum îi e sufletul. L-ai văzut că e leneş, că aşteaptă să-i dea alţii de mâncare, că nu e preocupat de cei pe care îi are în grijă? Fugi de el cât te ţin picioarele,

omul ăla e o belea pe capul tău. Mai ales că la început de drum eşti naiv, crezi pe toată lumea şi te iei după aparenţe. Găseşte un om care chiar dacă nu e cel mai deştept din lume, are frumuseţe interioară şi emană dreptate. E simplu să-l dibuieşti: dacă atunci când stai lângă el simţi nevoia instinctivă să-ţi îndrepţi cocoaşa, cu siguranţă ai ce învăţa de la el. Dacă cel pe care vrei să-l urmezi, sporeşte cu drag tot ce e în grija lui şi ştie să zâmbească din când în când, să-l urmezi.

Iar dacă ai decis să-l urmezi, nu te suci de azi pe mâine, învaţă de la el să fii harnic, bun, drept, să ai grijă de cele care-ţi revin şi să zâmbeşti din când în când. Acestea sunt calităti pe care toţi le cunoaştem şi le apreciem şi să ştiţi că fără ele nu se poate merge pe cale.

Veniţi în întâmpinarea lucrurilor, nu lăsaţi întâmplarea să le conducă spre voi

Om_de_jad: To do or not to do, aceasta-i întrebarea, sau „discurs despre ciorbă". Azi mă simt ceva mai glumeţ şi-mi propun să lămurim cum e aia cu „nu trebuie să faci nimic dacă vrei să evoluezi în plan spiritual" şi aia cu „trebuie doar să laşi lucrurile să ţi se întâmple". Cine ştie, poate mâine o să mă simt la fel de glumeţ şi o să atingem şi subiectul ăla belicos, legat de detaşare.

Oamenii din grupul jocului realităţii, probabil se vor uita cruciş la cele două aşa-zise dileme de mai sus, pentru că eu n-am folosit niciodată acest limbaj de lemn şi n-am tâmpit lumea. Deci, dragii mei, în caz că sunteţi membri ai jocului realităţii şi chestiile de mai sus vă sunt străine, vă explic imediat despre ce este vorba şi ce impact au treburile astea asupra oamenilor.

Sunt unii ghizi (gurulişti) care susţin că evolutia spirituală a omului se împiedică fix în verbul „a face". Leneşi mari şi putori cu diplomă, acesti gurulişti vă spun că nu trebuie să faceţi nimic, chiar în timp ce halesc cu poftă din ciorba pe care le-aţi adus-o în dar. şi vă şi demonstrează că au dreptate, îşi dau ochii peste cap şi vă spun cu înţelepciune: uite, eu nu fac nimic şi ciorba asta a venit singură la mine!

Tot ei mai susţin că lucrurile nu trebuie făcute şi că omul trebuie să se abţină să facă. Trebuie să stea cu mâinile-n sân să-i dea nu-ştiu-ce existenţa cu E mare. Ţineţi minte discuţia de ieri? Rememoraţi ce v-am spus şi priviţi-vă gurulistul! Mănâncă ciorbă de la el sau de la voi? A muncit pentru ciorba pe care o mănâncă sau a cerşit-o? Nu cumva, cel care nu munceşte şi cerşeşte se numeşte altfel şi nu ghid?

Oameni buni, lucrurile, dacă le laşi să ţi se întâmple, cel mai probabil te încurci în ele şi la un moment dat îţi pică în cap. Pentru că „a se întâmpla" ţine de „întâmplare", iar noi, jucătorii, ştim că întâmplările sunt provocate de forţe mecanice şi mai ştim că forţele mecanice nu aduc niciodată ceva bun. Aşa că aşteptând „să-ţi vină toate cele trebuincioase, într-o stare de deschidere", e o expresie pompoasă şi deopotrivă păguboasă, care vă va conduce într-un final către expunerea la tot felul de lucruri neplăcute, cam toate generate de forţe mecanice. Ca să descriu puţin altfel situaţia, e ca şi când, aflat pe serpentine, ai scoate masina din viteză, ai închide ochii, şi fiind într-o stare „de deschidere", aştepţi să vezi ce fel de lucruri bune o să ţi se întâmple.

Guruliştii leneşi, putorile de profesie, atunci când nu fac, fac alţii pentru ei. Și toate astea, doar ca să poată nea' guru să stea cu cracii împletiţi şi să mediteze în linişte la vidul din capul lui.

Când nu faci, fac alţii pentru tine, iar cei care depind de tine suferă din cauză că tu nu faci. Ani de zile mi-a scris o haimana spirituală, un bărbat leneş, care la 34 de ani încă stă în apartamentul lăsat de mă-sa şi cu ta-su, nefăcând nimic toată ziua, aşteptând să-i aducă mă-sa ciorba caldă şi să-i plătească ta-su întreţinerea. Dar în capul lui nu e leneş, nuuu, el face nişte realizări spirituale. Şi nu vede multe, de pildă nu vede că a dus la nebunie o femeie care l-a iubit, pe care a lăsat-o gravidă şi-apoi s-a căcat pe el de frică şi a părăsit-o. În capul lui se consideră o mare sculă spirituală şi mai are niţeluş şi se face guru pe sistemul de mai sus. Şi când s-o face guru, ghici ce, vă aşteaptă cu ciorba caldă (s-o înlocuiţi pe mă-sa) şi cu ceva bănuţi (să-l înlocuiţi pe ta-su) să plătească la regia de termoficare, aia care-i încălzeşte guru.

Despre relaţii de cuplu în tantra

Om_de_jad: Relaţia de cuplu, din perspectiva tantrică, poate fi asemănată cu procesul construirii unei case. Atunci când vrei să construieşti o casă eşti foarte atent la detalii fiindcă în casa aceea urmează să trăieşti zi de zi. Vei căuta, pe cât posibil, să alegi un teren bun, solid, potrivit pentru construcţie, vei fi atent la fiecare detaliu atunci când construieşti. Pentru tantric, relaţia de cuplu este mediul în care el lucrează la propriul sine şi la sinele celuilalt. Relaţia într-un cuplu tantric este mult diferită faţă de cum sunt relaţiile de cuplu obişnuite.

În general, oamenii consideră că relaţia de cuplu e un fel de acadea. Si o vor căuta, deci, pe cea mai parfumată şi mai dulce, iar când o vor găsi se vor apuca de ronţăit cu spor, fără să-şi dea seama că în curând le va rămâne numai băţul. Relaţia, într-un cuplul tantric, este mediul în care creşti, nicidecum o acadea pe care o ronţăi până când rămâne numai băţul apoi începi să cauţi alta.

Într-o primă fază, e indicat să ne schimbăm modul în care percepem relaţia de cuplu, pentru că dacă eşti concentrat la acadele n-o să te poţi concentra la lucrurile care contează. Tantra nu este pentru proşti, pentru indivizi infantili sau infatuaţi. Proştii pricep foarte puţin din valorile reale ale acestei ştiinţe, pentru că tantra este, într-adevăr, o ştiinţă. Nu este doar o cale spirituală, este şi o ştiinţă a iubirii, o ştiinţă a îmbogăţirii şi a transformării spaţiului interior intim. De altfel, pentru a practica tantra, ai nevoie, pe lângă inteligenţă, de claritate în gândire şi de perseverenţă.

Tantra a fost totdeauna înţeleasă prost, nu doar în zilele noastre, mereu a fost înţeleasă pe dos. În zilele noastre, când oamenii aud despre tantra, îşi închipuie aiureli dintre cele mai variate. Pe forumul nostru de neotantra am făcut o introducere, sper eu, coerentă, a ceea ce înseamnă această ştiinţă, în ce fel ne ajută să înlăturăm confuzia şi cum trebuie acţionat în direcţia corectă. Conformaţia mea este una de inginer, cred în fapte şi în lucruri concrete, nu în vorbe incredibil de frumoase şi complet inutile.

Vorba românească spune că „cine se aseamănă, se adună". În zilele în care trăim, se întâmplă, uneori, să se adune şi să locuiască împreună, oameni care nu se aseamănă. Comunismul, aplicat în plan ideologic, psihologic şi emoţional, si la care suntem, fără doar şi poate, obligaţi să aderăm, ne face să considerăm că oamenii sunt toţi la fel, că orice tâmpit are şi părţi bune, că beţivul notoriu este, uneori, inteligent, că bărbatul violent e uneori şi tandru ş.a.m.d. Acesta este un defect de gândire, expresia „nu judeca aproapele" pare că în timp s-a trunchiat, devenind într-un final, „nu judeca". Una este să judeci omul în sensul de a-l condamna, alta e să judeci omul în ideea de a compara, de a analiza, de a trage concluzii şi, într-un final, de a-ţi face viaţa mai suportabilă.

Pe forumul de neotantra („song of saraha forumul de neotantra”, pentru cei care vor să-l caute în google) am împărţit relaţiile de cuplu, în relaţii de creştere şi relaţii de plafonare, şi-apoi am explicat pe îndelete în ce mod trebuie abordată problema compatibilităţii între oameni, în plan fizic, psihic şi afectiv. Neotantra începe chiar cu asta, fiindcă este o otravă să te aduni cu oameni care nu se aseamănă cu tine. Dacă ştiinţa ar fi ceea ce ar trebui să fie, atunci în şcoli s-ar preda metode prin care oamenii ştiu să aleagă cu cine să se însoţească. Nu putem, şi e greşit, să condamnăm erorile de compatibilităţi ale oamenilor, fără ca mai întâi să ne asigurăm că au ales cu bună ştiinţă ceea ce au ales. Chiar nu vreau să fac reclamă mascată forumului de neotantra, dar nici nu vreau să repet aici ceea ce am spus deja, dincolo. Dacă doriţi, putem dezvolta aici subiectul, în măsura în care există interes pentru treaba asta.

Obţinerea identităţii individuale. Identitatea de grup versus identitate individuală

Om_de_jad: Îi spuneam unui prieten, cu ceva timp în urmă, că obţinerea identităţii, a individualităţii şi deci a accesului la propriul sine, se face şi ea în pasi, nu se face într-o singură zi şi nu se face prin participarea la o anumită conferinţă, prin adeziunea la un grup spiritual sau lucruri de acest gen. Dar dincolo de ceea ce am mai povestit pe jocul realităţii, unde am vorbit despre a cincea funcţie şi cum poate avea omul acces la sine prin activarea acesteia, există şi un aspect social-istoric al problemei, deloc de neglijat şi despre care vreau să spun acum.

Într-un post anterior vorbeam despre faptul că oamenii nu sunt dezvoltaţi la fel şi că din păcate, societatea ne cam învaţă, pe de o parte, să ne abţinem „să judecăm" comportamentul altora şi pe de altă parte, să selectăm oamenii compatibili cu noi, ca să nu-i rănim pe ceilalti şi pe noi inşine - însă nu ni se spune prea clar cum să facem asta. Gândirea funcţionează pe bază de analiză, sinteză, conceptualizare şi ierarhii, ori dacă dintr-un aşa-zis spirit creştin, înţeles pe invers, nu suntem lăsaţi să analizăm comportamentul semenilor, să ne comparăm identitatea cu identitatea celorlalţi, o să fie greu spre imposibil să ne asociem cu cine trebuie. Evident că aici nu este vorba despre ranchiună şi despre ură, nu despre astfel de comparaţii vorbesc. Un exemplu pozitiv ar fi să te compari cu Hristos, pentru a constata ce lucruri sunt de aşezat şi de îndreptat prin tine.

Dar să revenim la ce spuneam despre identitate. Identitatea individuală (probabil este vorba despre un pleonasm, dar nu-mi pasă, vreau să exprim ceea ce doresc, de fapt) nu este posibilă fără ca în prealabil să existe o identitate de grupuri înscrise într-un arbore social. Iar identitatea personală, într-un astfel de arbore social, este foarte greu de găsit, fiindcă poziţionarea noastră, ca individ, se situează cumva suspendată între grupuri generale şi grupuri secundare, dar nu este un derivat al grupurilor, aşa cum ar putea să ni se pară la prima vedere.

Să explic mai pe larg ce vreau să spun cu treaba asta. Avem, pe de o parte, un grup social mare, care în cazul nostru ar putea fi identitatea naţională. Să zicem că suntem români, ne place românismul, ne simţim parte din acest grup social mare. Apoi, avem grupul social mic din care iarăşi simţim că facem parte, respectiv familie, comunitate religioasă ş.a.m.d. Ei bine, toată lumea se aşteaptă ca identitatea individuală să fie ori un rezultat al grupului general, ori un rezultat al grupului secundar şi-apoi freacă în neştire apartenenţa la aceste grupuri, în speranţa dobândirii accesului la propriul sine. N-o să rezulte nimic din asta, e o capcană care trebuie evitată. Am explicat pe jocul realităţii de ce, n-am s-o fac din nou.

Şi din cauza asta, acum, apare următoarea situaţie: unii oameni, ceva mai inteligenţi dar nu foarte inteligenţi, observând capcana amintită, în disperare de cauză, aleg să nege grupurile principale şi grupurile secundare din care fac parte, rămânând într-un final în fundul gol. Pentru că cele două identităţi nu vor rezulta niciodată într-o identitate individuală, indiferent că aceste identităţi (apartenenţe la grup) sunt asimilate cu forţa sau şterse de pe faţa pământului cu orice preţ.

Avem, aşadar, două mari curente: cel care militează pentru dobândirea sinelui prin apartenenţa la grupuri sociale mari sau mici, deci prin apartenenţa la rasă, religie, naţionalitate, cu tot ce înseamnă asta, deci istorie, cultură, tradiţie, familie, specific zonal. Celălalt curent, militează pentru dobândirea sinelui prin lipsa apartenenţei la orice fel de grup social. Bine, mă refer aici la indivizii cu pedigree care fac asta, nu la indivizii grosolani care aruncă dejecţii în tot ce înseamnă identitate de grup. Aceşti vagabonzi, adepti ai sintagmei "nu-mi pasă de unde vin, nu-mi pasă unde mă duc, nu-mi pasă cine sunt şi cu ce mă ocup, atâta timp cat am ce mânca, am unde dormi şi am o preocupare" nu intră în discuţie. Sunt şi indivizi spălaţi, coerenţi şi nu neapărat rău intentionaţi, care în dorinţa de a obţine accesul la sinele individual, lovesc cu dibăcie în erorile reale de sistem ale grupurilor sociale mici sau mari. Ei speculează şi scot cu dibăcie în evidenţă orice defect de sistem al grupurilor sociale. Ca o paranteză, un astfel de om a fost şi Henri Durville, pe care l-a citat dom' Florin pe pagina lui, şi care avea "abilitatea" deosebită de a lovi în grupuri sociale mici şi mari, culmea, susţinând în acelaşi timp valorile acestora. Nu pot să nu zâmbesc atunci când citesc astfel de lucruri şi mai ales când văd că încă sunt oameni care cred că accesul la sine se poate face prin violarea propriilor valori. Şi iată că ajung cu discuţia unde voiam, de fapt, adică la valorile proprii.

Mi s-a întâmplat, de mai multe ori, în trecut, să ajung la discuţii intime cu persoana iubită cu care eram impreună. Întrebam ce dorinţe intime şi ce fantezii are, nu din voyeurism, ci din pornirea firească de a satisface o parte din dorinţele persoanei iubite - pentru că, nu-i aşa, cu asta se ocupă, sau se presupune că ar trebui să se ocupe, doi oameni care susţin că se iubesc. Răspunsul, de foarte multe ori (de prea multe ori, de fapt), era „păi nu ştiu, mie nu ştiu ce imi place, îmi place ceea ce-ţi face ţie plăcere”. Nu jignesc, nu acuz, de fapt pe mine m-a întristat foarte tare răspunsul ăsta, fiindcă intuiam că în omul respectiv exista un gol imens, un spaţiu, şi că orice insistenţă pe tema asta mai tare îl rănea.

Şi totuşi, acel om are şi el nişte dorinte, care chiar dacă nu sunt dorinţele lui (dorinţe individuale), sunt dorinţele grupului social din care face parte. În cazul în care individualitatea respectivului este dată de grupul mare, dorinţele lui vor fi, să zicem, aşa, ca să sintetizăm, dorinţele unui român sau ale unui creştin. În cazul în care raportarea se face la grup mic, avem o varietate de răspunsuri: poate fi vorba despre grupul de prieteni din care face parte, deci o să-i placă „ce le place şi băieţilor/fetelor, ce e la modă”, poate fi vorba despre familia lui şi atunci o să-i placă „ceea ce a fost învăţat de acasă, ceea ce le place şi părinţilor lui” s.a.m.d.

Observaţia mea personală este că, deşi nicio abordare dintre cele descrise mai sus n-o să conducă individul la obţinerea unui sine, e de preferat optarea pentru apartenenţa la un grup social, fie el mic sau mare, cu condiţia ca acel grup să aibă rădăcini sănătoase şi o morală bazaţă pe principii autentice. Este de preferat „să fii" un „simplu creştin ortodox", un catolic practicant ori un buddhist autentic, decât să fii nimic, pentru că identitatea individuală, deşi nu e un derivat al apartenentei la grupuri sociale, nu poate fi obţinută într-o apartenenţă la nimic decât în situaţii de excepţie. Ar fi greşit să spun că nu se poate, pentru că avem şi exemple. S-a mai putut, însă atât de rar, că nici măcar nu merită să ne batem capul cu asta.

Religiile de tip vechi. Hristos şi noua religie

Om_de_jad: În discuţia pe care am avut-o toamna trecută, despre accesul la lumea suprasensibilă, am explicat la un moment dat de ce religiile pe stil vechi (inclusiv religiile orientale) nu prea mai ajută omul din zilele noastre. Pe lângă condiţiile de mediu, despre care am spus că sunt cu totul diferite faţă de cum erau înainte, tot atunci am mai spus că dacă în trecutul îndepărtat, evoluţia spirituală - cu ghilimelele de rigoare - se făcea prin revenire (revenirea la sursă, reintegrarea în Absolut), după răstignirea lui Hristos acelaşi lucru trebuie să se obţină, de data aceasta nu prin revenire, ci prin devenire. Despre acest lucru vreau să vă scriu acum şi cu ocazia asta să dezvolt puţin şi paragraful al treilea din postul anterior.

Vă vorbeam despre ceva pe care eu l-am numit „identitate individuală". După cum ştiţi, religiile orientale, inclusiv yoga, care este o disciplină, nu o religie, indică spre nirvana sau eliberare ca fiind o stare supremă de contopire cu existenţa. Această contopire în „absolut", în „tot", definită conform concepţiei vedantice ca fiind „sat-chit-ananda" (pură existenţă, pură conştiinţă, pură beatitudine) sau cunoaşterea non-sinelui sau a lui anatman (după buddhişti), se obţine printr-o separare, printr-o debarasare de ego. Găsim aceste indicaţii in Baghavad Gita, în Upanishade, în tantrele vechi (Vijnana Bhairava) şi în cultele religioase persane şi iraniene. Aşadar, duşmanul numărul unu al brahmanului, al orientalului şi al yoginului ar fi acest sine „trecător", „înlănţuit", supus naşterii şi morţii, supus timpului şi deci un factor generator de suferinţă. Eliberarea va presupune debarasarea de sine sau abandonarea acestui sine iar fericirea - conform acestor curente religioase - ar veni ca o consecinţă a acestei debarasări.

Eu nu contest valorile acestor curente religioase, eu susţin (şi am motive întemeiate să fac asta) că lucruri care erau valabile în trecut nu mai pot fi aplicate în zilele noastre. Discuţia este amplă şi nu e locul să o purtăm aici. Pe scurt, lucrurile stau în felul următor: omul asimilează şi se dezvoltă din hrană, aer şi impresii (informaţii parvenite dinspre mediul ambiant spre miezul interior al fiinţei şi invers, adică dinspre interior spre mediul ambiant). Ori, toate acestea s-au schimbat foarte mult în ultimii zece mii de ani. Şi componenţa subtilă a aerului este diferită şi hrana este diferită, ca să nu mai vorbesc despre impresii, care ajung la noi în cu totul alt mod, din cauza formării, între timp, a gândirii logice şi a dezvoltării complete a memoriei.

Religia veche face trimitere către „lepădarea" de sinele cu s mic, pentru dobândirea sinelui cu S mare. Cel care renunţă la sinele lui mic, la ego, dobândeşte un sine cu S mare, printr-o unire cu Totul, cu Absolutul, cu Atman.

Până la venirea lui Hristos, singurul mod în care omul putea să-şi găsească pacea, era revenirea la forma iniţială, revenirea la nemanifestat, la pralaya. Acest lucru, care într-un trecut foarte îndepărtat era posibil destul de uşor, devine din ce în ce mai greu de obţinut în perioada vedantică, ceva mai greu de obţinut în perioada lui Mahavira şi Zarathustra, şi mai greu de obtinut în perioada buddhistă (vezi viaţa lui Gautama Buddha şi zbaterile lui întru cunoaştere) şi aproape imposibil de obţinut, dacă nu chiar imposibil, în zilele noastre. Ultimele urme ale acestor religii apuse sunt iluminaţii contemporani, precum Ramana Maharshi, Krishnamurti sau Ramakrishna, iar ultimul-ultimul din lista asta ar fi Eckhart Tolle. Probabil că după el vor mai fi unul, doi, care vor reprezenta excepţia de la regulă şi care vor mai fi născuţi după „Vechea Lege". Ceilalţi oameni, care încearcă să obţină iluminarea sau nirvana prin debarasarea de ego, doar pierd timp preţios. Și am explicat de ce.

Oamenii se află într-o eroare de abordare. Vorbesc despre dobândirea unui sine cu S mare, fără o cunoaştere a maşinii umane contemporane. Se fac gafe după gafe şi se încearcă fără succes, evitarea anumitor paşi necesari creşterii şi dezvoltării fiinţei umane.

Hristos îl convinge pe Ioan să-l boteze: „Lasă acum, că aşa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea" (Matei 3:13-17). Este o indicaţie către primul pas care trebuie făcut, o indicaţie către obţinerea identităţii prin intermediul grupului mic. Hristos, deşi fiul lui Dumnezeu, a preferat să facă „aşa cum făceau ceilalţi", ca să „împlinească toată dreptatea".

„Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate." (Matei 5, 14-19). Aceasta este al doilea pas care trebuie făcut, respectiv dobândirea identităţii de grup mare.

Niciuna dintre aceste identităţi, nici cea de grup mic, nici cea de grup mare, nu vă va oferi identitatea individuală, pentru că la intersecţia celor două (la intersecţia grupului mare cu grupul mic) se află personalitatea umană, nu identitatea individuală. Identitatea individuală este dată de manifestarea celei de-a cincea funcţii şi este diferită de sinele cu S mare, pe care noi, jucătorii, îl mai denumim şi „identitate martor".

Identitatea individuală este vitală pentru că face posibilă iubirea intre semeni. Indiferent cât de ciudat sună, dar numai o individualitate poate iubi o altă individualitate, altfel nu se poate. Iubirea dintre o individualitate şi o nulitate este imposibilă, iar iubirea dintre un individ şi un om a cărei identitate individuală este dată de identitatea de grup nu se poate manifesta.

Aşadar, obţinerea identităţii de grup mare este primul pas (identitatea de neam şi ţară, identitatea obţinută prin tradiţie, prin istorie şi prin cultura poporului din care te tragi). Al doilea pas este obţinerea identităţii de grup mic [identitatea locală/zonală dobândită prin moştenire genetică de la părinţi, prin identificare cu neamul din care provii, legătura afectivă cu cei vii (părinţii) şi cu cei morţi (buncii şi străbunicii) şi cu locul unde te-ai născut şi ai copilărit]. Pasul numărul trei este

obţinerea identităţii individuale prin activarea celei de-a cincea funcţii şi abia la final putem vorbi despre dobândirea identităţii martor sau a sinelui cu S mare.

Compatibilitatea emoţională în relaţiile de cuplu

Om_de_jad: Dacă intri într-o relaţie având ca unic scop să storci de la celălalt tot ce se poate, eventual să iei şi pielea de pe el, iar tu să dai cât mai puţin la schimb (şi dacă e posibil să nu dai nimic) n-ar trebui să te mire că totul se va duce de râpă cât ai clipi. Un cuplu format pe principii greşite este aproape totdeauna sortit eşecului. La finalul relaţiei fiecare îşi numără coastele rupte şi rănile, trage concluzia că mai bine nu se băga în aşa ceva şi se închide. Iar problema nu e doar că te închizi, după ce treci prin una sau mai multe relaţii de genul ăsta, problema e că viaţa nu ţine la infinit şi că vei îmbătrâni urât. Timpul trece şi te trezeşti într-o zi că începi şi tu să ţipi la copiii care „se pupă ca nesimţiţii în faţa blocului", şi că brusc ai devenit ceea ce ai urât cel mai tare în copilărie. Cei care îmbătrânesc natural şi rămân oameni în firea lor, sunt o raritate.

Tantra nu este pentru oamenii proşti, indolenţi, rău intenţionaţi sau leneşi. În cuplul tantric nu poţi să minţi pe nimeni în afară de tine. Ori eşti sincer cu tine şi cu cel apropiat, ori mai bine te laşi. Aşa că dacă faceţi parte din categoria celor interesaţi de profit cu orice preţ, citiţi altceva, pentru că tantra este despre pierderi. În tantra, te pierzi pe tine şi-l laşi pe celălalt să te ocupe, aşa că dacă ştiţi sau dacă simţiţi că nu sunteţi din filmul ăsta, mai bine faceţi un alt lucru pe care îl consieraţi, eventual, mai util.

Principiile pe care se bazează cuplul tantric sunt complet diferite de cele care se află la baza unui cuplu obişnuit. În cuplul tantric este vorba despre o călătorie a unuia în interiorul celuilalt, este despre împărtăşirea intimităţii - adică exact ce nu vor oamenii să facă de obicei. Ascunşi după paravan, oamenii cer totul de la celălalt şi nu dau nimic la schimb, văitându-se în continuu că celălalt nu face suficient. Cuplul tantric poate fi format doar de oameni care sunt compatibili la nivel fizic, emoţional şi intelectual şi care dispun de curaj şi bunăvoinţă. Despre aceste lucruri vreau să vă vorbesc acum, fiindcă aceste principii, aparent simple, stau la baza formării unui cuplu sănătos şi a unei relaţii de creştere.

În primul rând trebuie să existe bunăvoinţă şi disponibilitate. Oamenii aşteaptă, de cele mai multe ori, ca totul să vină de la celălalt în loc să se raporteze la relaţie ca la o oportunitate de dezvoltare interioară. Aici contează mult educaţia (cei şapte ani de acasă) şi exemplul, dar şi gradul fiecăruia de dezvoltare interioară. Unii trăiesc pentru a se hrăni, pentru a se odihni şi pentru a se reproduce - nu văd altceva, nu-i interesează altceva şi nu vor să discute despre altceva. Eu nu sunt împotriva acestor oameni, fiecare trăieşte după cum poate, numai că uneori, indivizi cu potenţial real de dezvoltare interioară, din cauza educaţiei defecte care spune că „toţi oamenii sunt la fel şi că fiecare are în interior partea lui bună", ajung într-o relaţie nepotrivită. Într-o astfel de relaţie cu tentă

zoofilă se pierd ani serioşi, se toacă nervi, te poţi alege cu sufletul făcut praf şi cu sănătatea la pământ. Deci, notaţi undeva, pe o bucăţică de hârtie şi citiţi zilnic, următoarele: nu toţi oamenii sunt la fel ca voi, nu toţi oamenii vor aceleaşi lucruri ca voi, nu toţi oamenii sunt buni la suflet, nu toţi oamenii sunt bine intenţionaţi. Unii sunt nesimţiţi, jigodii, nu le pasă de nimeni în afară de ei, sunt periculoşi şi aduc numai belele pe capul celor cu care intră în contact. Judecaţi la rece fiecare individ în parte şi feriţi-vă de oamenii nepotriviţi ca dracu de tămâie.

În al doilea rând, trebuie să existe compatibilitate fizică, emoţională şi intelectuală. Aici situaţia se complică, fiindcă noi cunoaştem binişor partea cu compatibilitatea intelectuală, stăpânim cât de cât noţiunile legate de compatibilitate fizică, însă la capitolul compatibilitate emoţională stăm cam prost.

Intelectual e uşor să-ţi dai seama cu cine eşti compatibil. Cel de lângă tine trebuie să nu fie cu mult mai prost decât tine. Fizic, iarăşi stăm cât de cât bine; fiecare ştie ce formă a corpului preferă, ce fel de chip îi place, ce mirosuri îl atrag. Compatibilitatea emoţională, însă, ne cam scapă printre degete. Oamenii au tot felul de dorinţe contrare şi sunt foarte mulţi factori care influenţează alegerile făcute. Eu am prezentat pe forumul nostru de neotantra o schemă simplă şi coerentă pentru determinarea compatibilităţilor la nivel emoţional, împărţind tipurile de relaţii în câteva categorii mari şi late. Am explicat acolo cum vine treaba cu compatibilităţile la nivel emoţional, care sunt relaţiile de creştere şi care sunt relaţiile de plafonare. Dacă sunteţi interesaţi de informaţiile astea, poftă bună, sunt la liber pe forumul de neotantra. Oamenii din grupul nostru cunosc foarte bine aceste informaţii şi dacă are vreunul dintre ei bunăvoinţa să decupeze de pe forum chestiile relevante legate de compatibilităţile la nivel emoţional şi să pună informaţia pe aici, cu atât mai bine. Eu n-am timp să repet ceea ce am mai spus deja, fiindcă am de spus altele care n-au fost spuse. Ideea e că aveţi o schemă coerentă pentru stabilirea compatibilităţilor la nivel emoţional - folosiţi-o cu încredere şi cu ajutorul ei, căutaţi pe cât posibil să evitaţi problemele legate de alegerea individului cu care vă propuneţi să respiraţi acelaşi aer.

Să vorbim acum puţin şi despre curaj, pentru că el este motorul în cuplul tantric. Într-o astfel de relaţie este nevoie de curaj la fiecare pas fiindcă se lucrează tot timpul cu lucruri intime. Oamenii au obiceiul să ţină foarte mult la spaţiul lor interior, unde nimeni n-are voie să intre decât ocazional şi doar cu bilet special. În cuplul tantric este exact pe invers - împarţi spaţiul interior cu iubitul tău, ba chiar îl inviţi să ţi-l ocupe cu totul. Tantra este pentru oamenii trecuţi prin viaţă şi păţiţi, pentru oamenii sătui până peste cap de diversitate şi de inedit. Tantra este pentru cei care au ca scop în viaţă să înveţe să se bucure de banal. Pentru cei nerăbdători, obsedaţi de extraordinar, infantili şi cu muci în nas, sigur că există relaţii de conjunctură, pretenţii, swinging, şantaj emoţional şi delăsare.

Raportarea la ceilalţi pe întreg, nu pe părţi

Om_de_jad: Se vehiculează de ceva timp ideea conform căreia oamenii ar trebui să-şi aprecieze semenii doar pe părţi şi nu pe ansamblu. Ni se mai sugerează, de asemenea, că regula asta se aplică doar când vine vorba despre calităţi, nu şi când vine vorba despre defecte. Vreau să vă arăt ce capcană conţine treaba asta şi cum se crează, în mintea omului, în timp, un întreg mecanism bazat pe o judecată greşită. Rezultatul final nu este doar confuzie ci si generarea de fapte şi situaţii greşite. Noi, jucătorii, ştim că anumite acţiuni ale noastre, mai ales cele făcute într-o stare de confuzie, sunt mecanice şi deci trag după ele alte acţiuni mecanice, în cascadă.

Vechea rânduială spunea că omul sfinteşte locul si chiar dacă nu spunea direct că omul poate şi să spurce locul, se deducea din context. Vechea rânduială ne învăţa că omul rău nu poate face fapte bune şi că omul strâmb nu poate face lucruri drepte. De câteva zeci de ani, pentru că e un fenomen recent, se insistă asupra faptului că omul rău, chiar dacă este rău, face în timpul liber şi fapte bune (deci nu-i chiar atat de rău precum pare) şi că strâmbul poate face la sfârşit de săptămană şi lucruri drepte (şi că prin asta nu mai e chiar atât de strâmb).

În trecut, n-ai fi putut susţine că un criminal sau un violator e musai să fie apreciat pentru că pictează frumos sau pentru că scrie poezii, fără să iei cel puţin bătaie. Dar din păcate, tot vechea rânduială susţinea că „aşchia nu sare departe de trunchi" - chestie care nu se aplică mereu. După zicala cu aşchia si trunchiul, fiul prostului ar fi fost totdeauna un prost, fiul celui neserios ar fi fost condamnat „genetic" să fie tot un om neserios. Uneori, acest lucru nu este valabil şi de aceea avem exemple de fii de proşti care ajung oameni deştepţi si exemple de fii de oameni deştepţi, care se comportă toată viaţa ca niste proşti.

Pe baza acestor erori prezente în înţelepciunea (evident, relativă), a vechii rânduieli, suprapuse peste o doctrină creştină înţeleasă prost, s-a ajuns la ceea ce vedem azi - oamenii pot aprecia un hoţ care cântă la pian, sau un criminal care face acte de caritate, fără să bage de seamă că făcând asta, încalcă cel puţin nişte legi ale bunului simţ. Situaţia, de fapt, este mult mai complicată decât pare, fiindcă în timp, lipsa aceasta de „bun simţ", crează un mecanism care conduce omul spre denaturarea propriilor concepţii legate de dreptate. La final, discernământul individului este afectat.

Pentru ca toată trebuşoara asta să fie posibilă, a fost redirecţionată energia provenită din furia justificată a oamenilor, manifestată în legatură cu anumite nedreptăţi din vechea rânduială, rezultatul fiind acceptarea unor lucruri care sunt în mod grosolan împotriva firii. Multe, care în trecut erau imposibile pentru că erau în mod evident împotriva firii, azi devin posibile şi prin asta adăugăm incă o piesă la confuzia deja existentă.

Omul din trecut ar fi spus că e irelevant cât de frumos pictează un criminal sau un violator, dar ar fi spus, de asemenea, că dacă te-ai născut sărac, trebuie să mori sărac. Omul din zilele noastre, spune că toti oamenii sunt sau ar trebui să fie egali în drepturi - ceea ce este corect - dar mai spune că moralitatea n-are forţă proprie şi că e opţională şi că de exemplu, se poate considera ceva normal să păcăleşti ziua bătrânii la telefon, uzând de inteligenţa de care dispui, pentru a-i îndemna să facă credite pe care nu le mai pot plăti, iar seara să faci voluntariat într-un azil de batrani. Cu alte cuvinte, să te bagi seara ajutor la cei pe care i-ai chinuit cu bună ştiinţă toată ziua.

Societatea ne îndeamnă să ţinem cont de faptul că un criminal pictează sau cântă frumos la pian. Greu de spus cât de relevante sunt toate astea, însă dacă aplicăm regula invers (şi poate n-ar fi rău s-o facem), n-ar fi deloc greşit să consideram că un pictor, un muzician, un conducător, n-au prea multă valoare, dacă moralitatea lor e îndoielnică.

Controlul oamenilor pe baza stabilirii normelor de comportament sexual

Om_de_jad: Aproape toate instituţiile religioase au un set de reguli referitoare la comportamentul sexual al oamenilor, iar acest lucru probabil că ar trebui să vă pună pe gânduri. Oare de ce sunt clericii atât de interesaţi de comportamentul sexual al enoriaşilor? Ce anume îi îndeamnă pe aceştia să stabilească reguli stricte referitoare la modul în care fac oamenii sex şi, într-un final, ce legătură are treaba asta cu religia? Ajungem la un subiect destul de complex şi vă propun să purtăm o discuţie pe tema asta.

După cum puteţi observa, oamenii stau cuminţi să-i controleze la ouţe cine vrea, că dacă nu-i controleaza popii şi acoliţii lor, îi controlează mass-media prin afişe, reclame deocheate şi filme „pentru adulţi". Aproape toţi oamenii sunt victimele unui control sexual strict venit dintr-o parte sau alta. Şi să nu vă închipuiţi că adepţii libertinajului şi al desfrâului sunt scutiţi de aceste reguli. Per ansamblu, între un om care îşi reprimă sexualitatea şi unul care şi-o exprimă cu vehemenţă, nu-i mare diferenţă.

Şi totuşi, pentru ce motive există atâtea reguli? Să-ţi închipui că pe clericii religioşi îi interesează în mod deosebit ce fac oamenii în dormitor, ori că au ca unic scop să-i facă pe toţi să strige „Aliluia!" când au orgasm, e copilăros, altele sunt motivele pentru care cluburile religioase (instituţiile bisericeşti) au reguli dinainte stabilite, care ne spun cine cu cine are voie, când are voie, cum are voie sau cât are voie să facă sex. Trebuie să facem puţină lumină în direcţia asta - deocamdată vom discuta despre două motive principale, urmând ca pe parcursul discuţiilor să detaliem.

Toţi oamenii intuiesc faptul că sexul este „o poartă" prin care sufletele vin „de dincolo" însă iau în calcul destul de rar ideea că poarta respectiva poate fi folosită din ambele direcţii. Aşa cum se poate veni „de dincolo spre aici" la fel se poate pătrunde şi „de aici, în lumea de dincolo", dacă ştii cum. Iar în clipa în care vei învăţa şmecheria, absolut nimeni nu te mai poate convinge de faptul că lumea în care trăim este formată doar din materie. Nimeni nu va mai putea atunci să pună stăpânire pe tine şi pe mintea ta, sau să te oblige să participi la ritualuri cărora nu le vezi rostul. Clericii ştiu că sexul este o poartă şi insistă asupra faptului că poarta poate fi folosită doar într-o singură direcţie, aceea care are ca rezultat naşterea de copii. Tantra este singura ştiinţă spirituală care afirmă că poarta sexului are două moduri de acces şi că aşa cum se poate veni „de dincolo spre aici, spre planul fizic" la fel se poate trece prin ea în sens invers, adică „de aici spre lumea de dincolo". Din acest motiv, oamenii aşa-zis religioşi au inventat un milion de reguli, care mai de care mai tâmpite, pentru a ţine omul pe loc şi pentru a-l face să se simtă ba păcătos, ba murdar, ba inutil.

Al doilea motiv pentru care cluburile religioase (bisericile) stabilesc reguli stricte legate de comportamentul sexual este următorul: inteligenţa şi senzualitatea au un element comun extrem de important. Acesta este un lucru greu de înteles, în lipsa unei cunoaşteri spirituale adecvate, tot ce pot să vă spun aici e că deşi am văzut oameni inteligenţi care nu-s neapărat foarte senzuali, n-am văzut niciodată un prost care să fie senzual. În cel mai fericit caz, prostul poate fi pasional însă nu şi senzual.

Despre igiena emotională, ca element esenţial în dezvoltarea identităţii personale

Om_de_jad: Mulţi oameni sunt preocupaţi de starea lor de sănătate. Cred că este un lucru important şi de bun simţ să fii atent şi responsabil cu corpul tău, să-l foloseşti cu înţelepciune şi să nu-l forţezi mai mult decât este cazul. Am văzut, de asemenea, că mulţi îşi studiază comportamentul şi selectează cu atenţie deosebită informaţiile pe care le preiau din diverse surse. Toate lucrurile astea arată că oamenii sunt din ce în ce mai conştienţi de faptul că e important nu doar să trăieşti mult, ci şi modul în care alegi să trăieşti.

În zilele noastre, latura emoţională este mai puţin luată în seamă şi în consecinţă, calitatea fenomenelor trăite la nivel emoţional, este mult diminuată comparativ cu ceea ce trăim la nivel fizic şi mental. Asta se întâmplă şi pentru că în acest moment, oamenii îşi construiesc viaţa emoţională, cumva, pe bâjbâite - în sensul că nu prea dispun de un plan coerent pentru o dezvoltare emoţională armonioasă.

Este firesc să ne îngrijoreze faptul că hrana pe care o consumăm nu este de cea mai bună calitate, să ne preocupe unde dormim sau ce gândim, dar tot aşa de corect şi de bun simţ este să ne îngrijoreze faptul că în plan emoţional nu suntem maturi, că nu iubim sau că nu ştim cum să iubim. Am văzut oameni care sunt îngrijoraţi că nu mănâncă ce trebuie, că dorm prea puţin şi că presa, televiziunea şi corporaţiile, prin reclamele şi campaniile lor agresive, le invadează psihicul dar n-am văzut niciun om îngrijorat de faptul că nu ştie să iubească, să dăruiască şi să primească la rândul lui, iubire. Nimeni nu spune: sunt îngrijorat de starea mea de sănătate emoţională - trebuie să fac urgent nişte schimbări, căci iată, nu iubesc pe nimeni, nu ştiu ce este duioşia, nu ştiu să primesc sau să ofer căldură sufletească. Dacă fizicul este important şi toţi ne punem de acord că trebuie să avem grijă de el, dacă psihicul nostru contează şi înţelegem că trebuie să-l protejăm, cred că ar trebui să fim preocupaţi şi de trăirile emoţionale.

Unii oameni, consideră ceva normal să accepte atingerile şi apropierea doar când au ei chef, iar când n-au chef (şi de obicei n-au) se simt invadaţi de prezenţa celuilalt. Brusc încep să vorbească despre spaţiu personal (care exclude persoana dragă) sau despre un fel de intimitate obţinută prin însingurare. Ciudată abordare. Să primeşti atingerea celui drag şi să atingi la rândul tău ar trebui să fie ceva obişnuit, un mod de viaţă, nu ceva care se face doar în zile de sărbătoare sau doar atunci când ai tu chef. Dacă pentru a simţi nevoia să fii atins de fiinţa dragă, ai nevoie de o dispoziţie anume, de nu ştiu câte zile de însingurare sau de nu ştiu ce alte tertipuri, cu siguranţă ai o problemă gravă de igienă emoţională. Iar igiena emoţională precară nu-i diferită de alt tip de igienă precară.

Fiecare aşteaptă ca celălalt să facă primul pas. Pentru că fiecare om a fost cel puţin odată în viaţă deschis şi vulnerabil, şi când a fost aşa şi-a luat-o crunt. Din cauza asta, fiecare stă închis în propria cochilie şi aşteaptă să facă celălalt primul pas, de teamă să nu sufere iar. Puţini îşi dau seama, însă, că a fi deschis şi vulnerabil nu este o opţiune. Dacă eşti deschis, e adevărat că poţi fi lovit şi că poţi suferi dar există şi varianta (cel puţin în teorie) să nu fii lovit şi să nu suferi. În schimb, dacă te închizi, vei suferi cu siguranţă.

***

Interlocutor: În cazul în care atingerile te fac să te simţi vulnerabil e clar că ai o „hibă" pe emoţional. Se tot vorbeşte că iubirea e vitală şi o ştim cu toţii dar se întâmplă că nu cunoaştem iubirea aşa cum este ea intradevăr aşa că-i dăm noi diferite forme pentru a nu ne pierde definitiv. Care o fi soluţia să percepi real acest elixir iubirea?

Om_de_jad: Apăi, s-or vorbi tot felul de lucruri, dar asta nu înseamnă că sunt şi adevărate. Iubirea nu este vitală, tot aşa cum aroma unui fruct nu este vitală - calităţile nutritive ale fructului sunt vitale, nu şi aroma acestuia. Iubirea este un lux. Ţi-l poţi permite sau nu. Să consideri că iubirea este un elixir, este o abordare greşită.

Iubirea este una dintre „aromele" vieţii, dar sunt şi altele. Rătăcirea de orice fel are la bază confuzia. Confuzia este dată de funcţionarea incorectă a discernământului, pe fondul slăbirii puterii personale, de o raportare greşită la realităţile vieţii şi de destinul individului.

Iubirea este o manifestare a centrului patru, dar până la centrul patru, îi avem pe primii trei. Predefinit, omul se naşte cu primii doi centri dinamizaţi suficient cât să se vadă nişte efecte în plan fizic. Centrul trei este parţial dinamizat, dar la un număr foarte mic de persoane, iar centrul patru este, de cele mai multe ori, simulat. Rugăciunea, meditaţia, discipline precum yoga sau tantra, pot dinamiza aceşti centri, însă repet, atâta timp cât adeptul bate câmpii, se alintă ca un copil de grădiniţă, e neserios şi leneş, nu se poate face nimic.

Orice disciplină spirituală începe prin stabilirea unor norme de conduită morală. Creştinismul începe prin respectarea celor zece porunci, yoga prin respectarea yama şi niyama, tantra prin respectarea principiului etern masculin pur (shiva) şi al principiului etern feminin pur (shakti). Tocmai pentru că nerespectând aceste norme de conduită morală şi acumulând energie pe centri „ca ăla prost" mai tare îţi faci belele.

Interlocutor: Foarte clar explicate căile ce duc spre regăsire iar disciplina este necesară în risipirea confuziei. Cum zici tu Jade se începe cu alegerea unei căi care să mă ajute să nu mai simulez centrul patru ci să-l trăiesc de-a dreptul. Dar cum se discerne între cele multe căi ? La drept vorbind am încercat câteva, m-au ajutat să văd mai clar dar nu să ating ceea ce doresc. Să fie vorba doar de drum şi nu de ţintă ?

Om_de_jad: Eu nu cred că simulezi funcţionarea centrului patru. Problema cu centrul patru nu este doar a ta, este a noastră, a oamenilor. Ţine de nivelul uman actual de dezvoltare. Probabil că ceea ce doreşti tu este greşit pe undeva, de-aia nici nu ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit. Nu ştiu unde sau cum ai greşit, pentru că nu am detalii, dar dacă nu ai obţinut ceea ce cauţi, probabil cauţi ceva care ori e greşit, ori nu există deloc, ori cauţi greşit, ori ceea ce cauţi e cumva interzis. De regulă, din motivele astea ne iese pe dos.

Interlocutor: Se pare că nu ştiu chiar nimic, tot ceea ce spui e nou pentru mine. Adică există şi limite, poţi şti până la un punct şi atât sau sunt limite date de capactatea fiecăruia de înţelegere şi asimilare? Ceea ce caut eu este un fel de pace, mulţumire, împăcare cu tot şi toate dar nu în izolare ci în mijlocul oamenilor. Am simţit sentimentul acesta de câteva ori dar pentru scurt timp şi tare aş mai vrea să fie mereu cu mine.

Mulţumesc Jadu că ai răbdare cu mine dar eu chiar nu simt că vreau să lupt cu nimic şi cu nimeni. Sunt obosită să lupt pentru a câştiga sau pentru a recunoaşte vreo înfrângere. Chiar de pare o utopie eu cred că toti avem un loc in lume pe care nu e nevoie să-l câştigăm prin luptă. Se pare că visez nu-i aşa...

Om_de_jad: Ştim şi vedem până la un punct. E valabil pentru toţi oamenii. Valabil pentru ghizii spirituali, pentru clarvăzători, valabil pentru profeţi. Faptul că tu ai punctul tău, dincolo de care nu mai poţi să vezi, e ceva firesc - toţi avem punctul nostru dincolo de care nu mai vedem. Dar problema nu trebuie să fie că ai acel punct, problema e cum aprofundezi totuşi cunoaşterea, având acel punct. Jucătorul îşi conştientizează limitele, ştiind că doar cineva care se evaluează corect poate avea direcţie. Împăcarea cu tot şi toate este o chestie relativă şi utopică. Cu unele lucruri chiar nu trebuie să te împaci şi trebuie să lupţi, iar cu altele, care par hidoase la prima vedere, te poţi obişnui şi chiar le poţi accepta cu uşurinţă. Datoria noastră este să facem selecţie între ceea ce trebuie păstrat şi ceea ce trebuie înlăturat. De fapt, abia asta înseamnă să urmezi o cale spirituală, nu doar să urmezi un set de reguli.

Şi cu mine au răbdare foarte mulţi oameni. Pe unii dintre ei nu-i merit şi totuşi au răbdare cu mine. Dacă eşti obosită, ia cât mai curând o pauză, că n-o să cadă cerul pe tine. Cel mai bine lupţi atunci când eşti odihnit, dar din păcate nu prea ştim să avem grijă de noi şi să luăm câte o pauză atunci când simţim că nu mai putem duce. Unele lucruri se obţin prin luptă, altele se obţin prin aşteptarea momentului prielnic şi acţionare corespunzătoare. Nu există o reţetă de aplicat şi o formulă magică. Pentru jucător, calea spirituală în sine este cea care îl căleşte şi îl conduce către inteligenţă şi flexibilitate.

Regnuri, trepte de evoluţie şi apropierea dintre fiinţe

Om_de_jad: Astăzi vom face o serie de legături între libido şi starea omului religios, pe de o parte, şi trepte de evoluţie ale diferitelor regnuri (printre care şi cel uman), pe de altă parte. Pentru că discuţia oricum este una dificilă şi pentru că aceasta se dovedește a fi şi mai dificilă, pe măsură ce pătrundem în zona energetic-subtilă (suprasensibilă) a problemei, mă voi limita doar la o abordare simplă.

În general, noi legăm comportamentul sexual uman de regnul animal. E drept că sunt situaţii de excepţie, în care spunem că „facem dragoste şi nu sex", lucrurile sunt cumva diferite, dar atunci când ne referim strict la sex legăm comportamentul de regnul animal. Evlavia, religiozitatea, pietatea, sau cum vreţi s-o denumiţi, presupune depăşirea stadiului de animal şi este corect să înţelegem lucrurile astfel. Numai că, în acest context, din dorinţa de a atinge curăţenia interioară şi pietatea putem omite sau putem sări anumiţi paşi fireşti de evoluţie. Despre acest lucru vreau să vă spun câteva cuvinte.

Nimeni nu se îndoieşte de faptul că e imposibil să ajungi la etajul patru al unei clădiri fără să treci întâi pe la etajele unu şi doi. Cu toate acestea, unii oameni îşi închipuie că pot depăşi sexualitatea fără ca mai întâi s-o cunoască. Omul are capacitatea de a-şi regla sau de a-şi deregla, la vointa, anumite mecanisme funcţionale. Autosugestia, convingerile personale sau personalitatea individului, pot afecta atât în sens pozitiv cât şi în sens negativ componente umane de bază. Din acest motiv, este important să înţelegem că având convingeri nepotrivite, se poate ajunge la blocaje fiziologice, emoţionale şi chiar la un fel de „castrare" psihologică. Este de prisos să spun că nu este nici constructiv şi nici corect să confundăm evlavia şi pietatea reală, cu castrarea psihologică. Dacă sfinţenia ar merge mână în mână cu impotenţa sexuală cu siguranţă am avea mai multi sfinţi decât avem în momentul de faţă.

Nu poţi depăşi sexualitatea şi nu te poţi ridica din animalitate fără ca mai întâi să cunoşti sexualitatea şi animalitatea. Sună descurajant, însă orice fel de altă abordare este similară cu ascunderea gunoiului sub preş. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, nu îndemn oamenii către desfrâu sau către exprimarea sexualităţii în forma ei brută. Sunt perfect de acord cu faptul că sexualitatea în formă brută trebuie depăşită, însă nu sunt deloc de acord cu ideea că prin evitarea sau prin condamnarea acesteia s-ar putea ajunge la pietate. Nu poţi rezolva o problemă până n-o cunoşti şi nu poţi cunoaşte până nu te implici.

Să observăm comportamenul sexual al diferitelor regnuri, pentru a înţelege mai bine situaţia noastră şi pentru a ne putea plasa mai bine în schema evoluţiei spirituale către evlavie, către pioşenie.

Constatăm că în regnul animal actul sexual are la bază instinctul de reproducere. Este o afirmaţie simplistă, pentru că nici la animale nu se reduce totul la acest aspect dar nici nu este o afirmaţie prea departe de adevăr. Avem deci o componenta principală, respectiv descărcarea fiziologică, şi mai avem o componentă secundară, pe care o putem denumi „satisfacţie" sau „plăcere". A doua componentă, în cazul animalelor, este mult diminuată în raport cu prima, în timp ce la oameni, raportul este cumva inversat, în sensul că primează dorinţa de obţinere a plăcerii, iar reproducerea capătă o nouă nuanţă şi poate deveni un act cu potenţial sacru. Cu alte cuvinte, omul are libertatea să conceapă copii din dragoste, din implinire, nu neapărat dintr-un mecanism fiziologic sau dintr-un impuls vital. Pentru regnul uman acesta este un câştig.

În cadrul diferitelor specii de animale ritualurile de împerechere sunt diferite şi nu doar la nivel de manifestare. Unele rase de animale simt plăcerea provenită din actul sexual mai intens şi pe un interval mai mare de timp, comparativ cu plăcerea sau satisfacţia resimţită de alte rase. Modelul se aplică şi la oameni: unii sunt capabili să extragă lucruri înălţătoare şi rafinate din actul sexual, în timp ce alţii se limitează doar la sexualitatea brută. Acest lucru trebuie nu doar să fie menţionat ci şi luat foarte în serios - corelat cu schema de compatibilităţi în cuplu, despre care am vorbit cu diferite ocazii, poate contribui la dezvoltarea unui comportament emoţional sănătos.

La animale apropierea fizică este condiţionată aproape în totalitate de actul reproducerii. Există doar anumite perioade specifice (de călduri) în care femelelor şi masculilor le este permisă apropierea, urmată de perioade în care nu doar că femelele şi masculii se ignoră reciproc, ba chiar devin, ocazional, adversari. La alte specii de animale sau la unele specii de insecte, actul sexual poate fi, în anumite situaţii, periculos - atât masculul cât şi femela se pot răni. Până şi finalitatea actului reproducerii devine incertă.

Să ne mutăm acum atenţia către regnul vegetal. La plante, apropierea propriu-zisă este mult diminuată, solul fiind folosit pe post de „pântec". Plăcerea sau satisfacţia sunt aproape inexistente, fiecare plantă îşi produce propria sămânţă, pe care o depune în sol, nu într-o altă plantă. Apropierea dintre plante trebuie asigurată în acest caz de către natură, printr-o creatură aflată într-un regn superior, respectiv albina. Dar chiar şi aşa, sunt plante care nu sunt suficient de dezvoltate astfel încât să suporte până şi acest gen rudimentar de apropiere. Aceste plante se înmulţesc prin spori, iar apropierea se va face printr-un element al naturii: vântul. Mai jos ca grad de dezvoltare, tot în regnul vegetal, avem plantele care se înmulţesc prin stoloni, deci din ele însele, fără niciun fel de intermediar, fără apropiere, fără „plăcere", fără „satisfacţie", aşa cum întâlnim, într-o forma simplă, la animale.

În regnul mineral nu există nici măcăr reproducere, însă ochiul clarvăzătorului reuşeşte să surprindă, chiar şi în acest caz, ceva asemănător cu reproducerea şi cu obţinerea satisfacţiei. Acest lucru, în regnul mineral, se petrece în momentul dezintegrării formei, în momentul disipării sau al

dispersării. Cu alte cuvinte, o rocă „simte” ceva asemănător cu reproducerea şi satisfacţia, evident, la un nivel de vibraţie aflat într-un plan inferior, în momentul în care se dezintegrează sub acţiunea unor forţe externe. În treacăt fie spus, există regnuri inferioare, aflate sub regnul mineral, însă discuţia lunecă într-o zonă mai puţin accesibilă şi nu este momentul să dezvolt acum.

Având în vedere cele de mai sus, puteţi aprecia corect şi după o scară de valori bine conturată abilităţile de apropiere dintre fiinţele umane. Puteţi lua abilitatea cuiva de a se apropia de altă fiinţă umană ca pe un indicator al gradului de dezvoltare interioară şi nu veţi greşi. Şi chiar şi dacă ne-am limita cu discuţia strict la nivel sexual nu avem cum să nu observăm că omul se află în avantaj faţă de animale, în sensul că dezvoltarea specifică regnului îi permite să se bucure de apropiere şi de intimitate de fiecare dată când actul sexual se produce. Animalele se află într-o situaţie inferioară, în sensul că se pot apropia unele de altele doar într-un sezon specific, condiţionat de specie, iar apropierea este de scurtă durată. Plantele se află pe o poziţie inferioară, iar mineralele se află pe treapta cea mai de jos, în regnurile observabile cu ajutorul ochiului.

***

Interlocutor: „...omul se află în avantaj faţă de animale, în sensul că dezvoltarea specifică regnului îi permite să se bucure de apropiere şi de intimitate, de fiecare dată când actul sexual se produce.” Valabil pentru toate regnurile este că actul sexual în forma sa „brută” este un program natural de supravietuire bazat pe nevoia de perpetuare a „speciei”, program cu care natura ne ajută sau „însclăveşte” - în funcţie de nivelul de pe care priveşte fiecare. Bun, după ce am inteles toate astea, quo vadis? Cum abordăm ieşirea de sub limitarea sexuală astfel încât să ajungem în punctul în care: 1. să ne bucurăm la alegere de programul naturii atunci când este cazul şi 2. să nu ne mutilăm în încercarea de a ieşi din cerc?

Om_de_jad: Lucrurile nu sunt deloc simple, dar nu înseamnă că sunt imposibil de rezolvat. Încerc să-ţi dau un răspuns la întrebarea ta, deşi nu este usor de formulat unul în doar câteva rânduri. Pentru a ieşi din cerc trebuie să cunoşti întâi interiorul cercului, apoi linia de demarcaj şi după aceea „ce se aflăîn exteriorul cercului”. După ce îţi faci o idee generală despre acestea trei, va trebui să-ţi îndrepţi privirea către ceea ce eşti în raport cu cele trei. Abia atunci când acest lucru se conturează, iesirea din cerc poate fi făcuta corect, adică fără victime. Metode există, discipline spirituale sunt, însă toate necesită din partea adeptului onestitate, luciditate, dedicare şi perseverenţă. Dacă nu ştii de unde să porneşti, poţi porni de la aceşti parametri: „onestitate, luciditate, dedicare, perseverenţă”. Observă-te singură şi vezi dacă ai aceste calităţi, fără de care cu siguranţă nu vei putea progresa pe niciun fel de cale spirituală. Vezi la care dintre acestea există lipsuri şi caută metode pentru întărirea lor. Iar metode pentru întărire, găseşti în înţelepciunea populară şi în tradiţia poporului de care aparţii.

Înțelegerea și ascultarea spirituală - ca metodă folositoare unui Jucător aflat pe cale

Dublu Diez: Atunci când o persoană îți vorbește, în mod natural atenția ta se îndreptă spre vorbele pe care acea persoană le rostește. Adică, în mod natural, o convorbire există între o gură și o pereche de urechi. Aș vrea să reducem, pentru un moment, tot ce înseamnă comunicare - la atât. Bănuiesc că veți simți și voi, ca și mine, o revoltă organică față de o asemenea brutalizare. Veți dori să spuneți, și pe bună dreptate, că orice comunicare este mai mult de atât. Totuși, insist să vă gândiți la o discuție purtată cu persoana iubită și să o reduceți la o serie de vorbe - spuse și auzite. Doar de la acest nivel, mergând înainte, putem observa mai bine straturile oculte ale vorbirii.

Avem, în zilele noastre, o mulțime de informații despre cum putem decodifica, pe cale mentală, sensul ascuns al vorbirii. Cunoaștem ce ne poate arăta o negație așezată într-un anume loc al frazei, ce semnifică o repetiție. Analizăm detaliile non-verbale - poziția corpului, mimica, reacțiile. Și ajungem să considerăm comunicarea - un mijloc de a intra, prin șiretlicuri de gen, în mintea altcuiva.

Nu aș vrea să intru acum în detalii privitoare la inutilitatea acestei capacități - de a citi gânduri; cred că pentru oricine ar vrea să afle, ar fi ușor de descoperit. Vreau doar să atrag atenția că: să încerci să pătrunzi în mintea cuiva, prin comunicare, este ca și când ai mânca ciorbă cu furculița. Întrucât comunicarea este destinată, prin esența ei, prin caracterul ei, pătrunderii în suflet.

Atunci când a apărut prima dată, comunicarea a fost forma cea mai pură și mai directă de revărsare a sufletului în afară, găsită de omul conturat - care nu se mai putea întrepătrunde materialicește cu semenii lui și cu cele din jurul său, pe de o parte și, pe de altă parte, de interiorizare și reunire cu cele din exteriorul său prin intermediul cuvântului. Analizând sunetul literelor și aprofundând reacția organică pe care o avem atunci când ascultăm în mod deschis un sunet, acest fapt începe să se reveleze și să capete formă.

Încercați să pronunțați în interiorul vostru, nelocalizând sau mutând sunetul din zona de cap în zona de piept, pe rând, fiecare vocală. (Dacă aveți probleme cu localizarea sunetului, puteți încerca să încordați ușor gâtul, ca atunci când înghițiți, doar că susțineți mai mult timp și pronunțați în gând sunetul, având mult aer în piept - pe inspirație.)

Deși fiecare sunet emană ceva diferit, toate au un caracter comun : încearcă să exprime, să transmită, să verse, aș zice, interiorul omului care le spune - trăirile sale sunt acolo.

În mod inconștient, facem alegeri foarte sincere în materie de cuvinte. Iar pentru o ureche non-indiferentă, dublată de o minte limpede și de o inimă deschisă, aceste alegeri nu sunt ignorate. Nu

degeaba într-o anumită situație alegem să spunem „spaimă”, în altă situație „frică” iar în alta „teamă” și „groază”. Chiar atunci când alegerea nu este una personală, ci una care ține de familie, de obicei, de zonă, cuvântul folosit arată multe. Nu degeaba atunci când ne mirăm putem exclama „a!”, „e!”, „o!” și „u!”. Alegerea este una involuntară, dar nu lipsită de rost. Este folositor să interiorizați lucrurile astea, să le gândiți și să le exersați, când aveți ocazia, pe parcursul zilei și să încercați să simțiți felul în care vibrează interiorul vostru. Pentru că este important, ca jucător, să îți poți exprima cât mai curat interiorul cu vorbe, să te redai cât mai precis - indiferent că vorbești cu o persoană de la care aștepți un sfat, că dai tu un sfat sau că porți o discuție străină cu un om pe care nu îl vei mai vedea niciodată.

Comunicarea corectă, exprimarea curată, este una dintre căile care alimentează respectul și integritatea. Iar respectul și integritatea sunt două motoare de curățire fantastice. Pentru că, odată alimentate, ele funcționează singure. Își fac treaba. Toacă mizerii peste noapte. E grozav.

Am vorbit până acum despre modul de adresare și foarte puțin despre ascultare. În fapt, parcurgând drumul spre o exprimare corectă, capeți multe deprinderi de ascultare corectă. Înveți să fii deschis, să fii atent la felul în care rezonezi, înveți să auzi în cuvinte, nu în afara lor, înveți să te lași mișcat sufletește de sunetul vorbelor, de rezonanța, de forma lor subtilă și, în felul acesta, înveți să lași cele transmise de omul care vorbește să treacă prin tine.

Este un gest frumos, de respect, de curtoazie, de dragoste și de curaj. Iar în cazul în care ne gândim la o discuție pe care o ai cu maestrul tău, este și un gest de mare utilitate. Fiindcă barajele și împietririle, pe care le avem între noi și cei cu care vorbim, ne fac discuțiile greoaie și fără rezultat. Iar pentru cei aflați pe cale, piedicile între ei și ceea ce maestrul le transmite, pot însemna luni sau ani de amânare; așa cum piedicile în comunicarea cu persoana iubită pot însemna uneori daune ireparabile în relație.

N-aș vrea să credeți că vă sugerez să analizați fiecare literă pe care o rostiți sau să vă imaginați că un maestru, în loc să vă asculte, face o listă mentală cu literele pe care le-ați pronunțat. Eu vorbesc doar despre un antrenament care va avea ca roade un soi de deprindere sufletească și un soi de deprindere de a asculta; adică o stare și o atitudine. Acestea două nu au de-a face cu mintea sau cu imaginația. Nu încercați să vă imaginați toate astea. Dacă vă interesează, pur și simplu încercați-le, testați-le. Pronunțați în gând, legați sunetele de stări, de reacții. Atribuiți un sunet imaginilor văzute.

***

Interlocutor: Spui treaba asta: „Comunicarea corectă, exprimarea curată, este una dintre căile care alimentează respectul și integritatea.” - pe care o consider tare de bun simț. Acum spune-mi dacă ai și ceva metode practice de a ajunge la așa ceva, și nu îmi aminti de exercițiul menționat în postare. Mulțam fain!

Dublu Diez: Sunt multe forme în care îți poți „alimenta” respectul și integritatea, ele sunt practice, în mod inevitabil, fiindcă respectul și integritatea pot fi alimentate doar prin acțiuni corecte. În mod pasiv alimentezi mintea și imaginația și... cam atât. Pentru restul, trebuie să-ți pui fundul la treabă. Metode sunt multe, ziceam, o să enumăr câteva dintre ele : poziționarea corectă față de cele din jurul tău, antrenarea simțurilor pentru recunoașterea adevăratelor valori, dorința de a te corecta mobilizată prin fapte, grija pentru păstrarea unei mobilități mentale și sufletești et cetera. E destul de bizar să vorbești la modul general și despre nimeni. Dacă-mi pui o întrebare concretă, o să îți pot da un răspuns mult mai bine conturat. Mulțumesc pentru interesul acordat. Numai bine!

Interlocutor: După primul scurt experiment la „i” am avut un soi de sentiment de bucurie copilarească, iar la „o” senzaţia de tot, nu ştiu cum să mă exprim, de cuprindere în spaţiul înconjurător. Bat câmpii?

Dublu Diez: Nu, de fapt eşti foarte la obiect. Dar este important să integrezi asta mai departe, să tragi nişte concluzii, să faci niste introspecţii. Pentru că, altfel, nu contează cum sună literele, aşa, ca finalitate. Mai exact, trebuie să simţi cum se revarsă interiorul în sunet şi invers : cum se absoarbe în sunet exteriorul, atunci când denumeşti. Adică: zici 'floare' trebuie văzut cum esenţa de floare, fiinţa ei de floare, este cuprinsă în vorba şi radiază apoi din interiorul cuvântului.

Om_de_jad: De fapt, discuţia pornită de Dublu Diez este foarte relevantă pentru toţi, nu doar pentru jucători. Este prezentată o metodă naturală prin care omul poate să aducă informaţia din lumea concretă către lumea subtilă şi invers. Cei care se întreabă ce e aia lume suprasensibilă, ar trebui să fie foarte atenţi la această metodă şi s-o încerce. Accesul la suprasensibil nu se face într-o săptămână de concediu, sau stând cu picioarele în cruciş o oră pe zi, visând la cai verzi pe pereţi. Se face prin muncă bine direcţionată.

Calea spirituală şi fericirea

Om_de_jad: Calea spirituală nu te conduce către fericire, te conduce către adevăr, iar adevărul nu înseamnă nici fericire, nici nefericire – înseamnă în primul rând non-visare. Când spun că oamenii trăiesc prin vis, mă refer la faptul că mintea se suprapune totdeauna peste ceea ce ei percep, deformând într-un mod sau altul procesul de cunoaştere dobândit pe baza percepţiei. Percepţia în sine este şi-aşa limitată, iar dacă suprapunem peste acest proces limitat de cunoaştere, o minte care compară, întreabă şi trăncăneşte, o să avem o imagine aproximativă legată de ceea ce se întâmplă într-un om, de ce este nefericit şi mai ales de ce crede că fericirea este cheia tuturor problemelor sale.

Oamenii cred că dacă urmează o cale spirituală aceasta îi va conduce către fericire. Mulţi înţelepţi au spus că fericirea şi nefericirea sunt surori, că una o urmează pe cealaltă, a spus-o şi Buddha. Problema e că modul ăsta de gândire nu are prea multă valoare pentru cineva care suferă, tot aşa cum discuţiile despre diete şi hrană sănătoasă nu conving prea tare un om care toată viaţa a suferit de foame. Paradisul acelui om va semăna cu un munte de mâncare, iar tu îi vorbeşti în continuu despre diete şi despre hrana care nu suprasolicită procesul de digestie. Toate aceste discursuri au relevanţă pentru omul care are ce mânca, nu pentru cel care suferă de foame.

Cam la fel este şi cu religia. Oamenii suferă şi n-au curaj să spună că de fapt vor să fie fericiţi, nu să urmeze vreo cale spirituală sau vreun ghid. Aşa ajung să se mintă şi să facă tot felul de compromisuri în speranţa că vor obţine fericire. Poate că ar fi mult mai corect să spui „sunt nefericit şi vreau să-mi găsesc fericirea" decât să vii să ceri metode de meditaţie. Vă rog să reţineţi, meditaţia nu este fericire, trezirea nu este fericire. Fiţi sinceri cu voi şi dacă vreţi să fiţi fericiţi lucraţi într-o formă sau alta în direcţia asta. Nu urmaţi o cale spirituală doar pentru că aşa credeţi că veţi obţine fericire, fiindcă rezultatele vor fi frustrarea şi depresia.

Dacă un om vine şi-mi spune că vrea să fie fericit, poate pot să-i dau un sfat bun în direcţia asta, dar dacă vine şi spune „vreau să urmez o cale spirituală" gândindu-se că astfel va obţine fericirea, din start a pornit pe un drum greşit.

Suferi? Foarte bine, învaţă să-ţi exprimi suferinţa, să o cunoşti. Suferinţa este un sentiment profund şi te va ajuta să-ţi cunoşti profunzimile. Dă-i voie să se manifeste, las-o să te cuprindă şi observă ce se întâmplă prin tine. Lasă-te învăluit de suferinţă şi păstrează-ţi calmul. N-o să mori din atâta lucru, dimpotrivă, vei deveni mai înţelept şi mai flexibil, deci mult mai capabil să fii fericit. Cu cât dai voie suferinţei să se manifeste mai profund, cu atât vei fi capabil să fii mai fericit ulterior şi în timp, vei observa că mecanismul fericirii şi cel al nefericirii sunt strâns legate între ele, dar aceasta

va fi observaţia ta, va fi rezultatul tău, nu observaţia lui Buddha. Doar atunci când îţi vei da seama că fericirea şi nefericirea nu sunt diferite, ca de fapt este acelasi proces care foloseste parametri diferiti, poţi urma cu adevărat de o cale spirituală.

***

Interlocutor: De laşi suferinţa să te cuprindă fără a şti să o transformi în creaţie, rişti să cazi în depresie profundă. Trebuie să şti să recunoşti în suferinţă fericirea şi asta nu este chiar la îndemâna oricui. Nu toţi vrem să urmăm o cale a spiritualităţii dar toţi vrem să fim fericiţi.

Om_de_jad: Una la mână, cei care văd fericirea în suferinţă se numesc masochişti. Să vezi fericirea în suferinţă nu e o abilitate ci o dizabilitate, fiindcă în suferinţă nu există fericire. Problema ridicată de mine e că suferinţa omului este simulată. Iar dacă suferinţa e simulată, automat o să fie şi fericirea simulată. Doi la mână, dacă laşi suferinţa să te cuprindă, o să constaţi că nu poate să te cuprindă. Dacă încerci să transformi suferinţa în creaţie, pe lângă faptul că n-o să reuşeşti aşa ceva, o să te transformi în timp într-un nevrotic (lucru care nu s-ar întâmpla daca ai lăsa suferinţa să se manifeste). E ceva normal să mai şi suferim.

*Interlocutor:*Îmi dau şi eu cu părerea vis-a vis de suferinţă. Afirm că eu sunt bine cu mine, totuşi, zilele trecute am reacţionat urât la suferinţa unei colege care are zilnic ceva de suferit sau de plâns de viaţa aleasă, pentru care evident că nu e nimeni vinovat. Eu însă nu m-am recunoscut când am văzut că deşi ţipam şi urlam efectiv la telefon, ea continua cu problemele ei ca şi cum doar acestea contau în toată lumea, neînţelegând că nu mai vreau să aud că se plânge de ceva. Precizez că am ajutat-o mereu cu ceva de câte ori mi-a cerut şi am putut, dar când omul nu vrea sa înveţe să se ajute singur, mi se pare că abuzează însăşi prin expunerea zilnică a aceloraşi probleme.[..] Suferinta e bună până la un punct. Daca nu ieşi din ea (cu ajutor sau fără), suferi degeaba!

Om_de_jad: Suferinţa nu e nici bună, nici rea, e un sentiment. Dacă-l trăieşti ce se întâmplă? Eu când spun suferinţă, mă refer la suferinţa reală, nu la chestii inventate. Probabil că madam se văicărea ca să primească atenţie, nu suferea din motive reale.

Fericirea şi suferinţa fac parte din noi - nu ne reprezintă în totalitate, dar ne reprezintă. Când te detaşezi de suferinţă, te detaşezi de o parte reală din tine. Apoi, când faci o meditaţie de-aia în care te cauţi şi nu te mai găseşti, n-o să te mai găseşti fix din cauza acestei proaste obişnuinţe de „detaşare". Cei mai pricepuţi detaşaţi sunt bolnavii de schizofrenie. S-au detaşat atât de bine, că nu mai au contact normal nici cu ei şi nici cu cei din jur.

Interlocutor: Nu ştiu dacă drumul meu în viaţă este cu siguranţă spre spiritualitate, îmi place să cred că „da",dar ..cum există acest cuvânt,inclin să spun că drumul e lung şi cărarile nu prea bătătorite. Din experienţa pe care am trait-o pe pielea mea, ţin să spun căîn momentul de faţă, trec

mai uşor şi mai bine peste toate problemele de viaţă pe care eu le numesc nefericiri. Dacă aş fi rămas cu ele si mi-ar fi înconjurat fiinţa eram acum undeva la spitalul de nebuni. Laşi nefericirea să te domine? Nu. Las-o să-şi facă puţin de cap, vei fi maltratat de ea,dar opreşte-o. Spune-i „gata, până aici". În interiorul tău, găseşti toate forţele necesare de care ai nevoie. Omul are în el liber arbitru. Poate alege singur ce vrea. Eu nu spun că sunt fericita, nici pe departe, dar nici nu mă las să fiu subjugată de cealaltă parte. Încerc să mă menţin în echilibru.

Om_de_jad: ... şi nu ţi se întâmplă, uneori, să ai senzaţia că stai cu fundul pe o bombă, gata să facă bum? Eu susţin că furia, tristeţea, suferinţa, sunt lucruri care fac parte din noi. Când te lupţi cu ele, te lupţi cu tine. Trebuie să existe şi o altă abordare a problemei, altfel ajungi să te miri într-o zi, cum de a rămas din tine doar o cutie goală de carton.

Interlocutor: Ca să laşi suferinţa să se manifeste şi să o consideri ceva normal nu este foarte dificil însa faptul că nu-mi place să sufăr şi să încerc să mă debarasez într-un fel e ceea ce facem majoritatea. Să pun în egalitate suferinţa cu fericirea trebuie să pot ieşi din tiparul „bine, rău" ceea ce nu prea e la îndemâna oricui. Consider necesar să dau o valoare suferinţei şi să o transform pentru a accepta că e normal să mai şi suferim.

Om_de_jad: Încercaţi să vă abţineţi să transformaţi ceva. Pentru că, ştiţi ce? Să suferi aşa, ca un om, e treabă dată dracu', nu-i deloc simplu. Din câte văd eu, mai toţi încearcă să sufere într-un mod cât mai special. Încercaţi măcar să practicaţi un soi de suferinţă obişnuită, fără detaşări, fără transformări. Vedeţi ce se întâmplă dacă suferiţi în mod obişnuit, ca oamenii şi comparaţi cu suferinţa aia cu detaşări şi cu contrări interioare. Încercând să transformaţi suferinţa, să vă detaşaţi şi să faceţi tot felul de aiureli traduse prost din scrierile orientale, nu faceţi altceva decât să vă f****i vitalitatea. Sau, mă rog, puteţi continua aşa şi în câţiva ani o să trăim cu toţii într-o grădină de legume.

Interlocutor: Păi,ar trebui,dacă bineînţeles eşti de acord,să ne dai nişte sfaturi.Cum trebuie să reacţionăm când nefericirea îşi face locaş în corpul nostru?

Om_de_jad: Eu zic s-o simţiţi, nu să reacţionaţi. Oameni buni, ce e cu frica asta de suferinţă? Se moare foarte greu din aşa ceva. Dacă se întâmplă să suferi, ia şi suferă. Spune-le prietenilor: dragii mei, mă duc acasă să sufăr câteva ore, apoi, mâine mă întorc la voi odihnit, relaxat şi încrezător în forţele proprii. Chiar nu e nevoie de vreo metodă complicată ca să fii om.

...să explic mai clar la ce mă refer. Problema nu e suferinţa, ci incapacitatea noastră de a interacţiona cu ea în mod corect. Fugind de suferinţă ("detaşarea" e una dintre metodele prin care oamenii încearcă să scape de ea) n-o să rezolvi problema. Capacitatea noastră de a interacţiona corect cu fericirea este direct proporţională cu capacitatea noastră de a interacţiona cu nefericirea. Deci n-ai

cum să o doreşti pe una şi să faci abstracţie de cealaltă. Să poţi fi fericit ţine de anumite abilităţi pe care nu le poţi dobândi dacă fugi de suferinţă.

Interlocutor: E posibil ca bărbatul şi femeia să simtă intensitatea suferinţei diferit? Pentru că eu ,drept să-ţi spun,după ce „mă duc să sufăr un pic singură" numai bine nu stau cu moralul a doua zi. Mai ales dacă nu am găsit vre-o „rezolvare" vre-un surogat ceva...

Om_de_jad: Oamenii simt intensitatea suferinţei foarte diferit, nu e ceva ce ţine de sexul individului. Dacă a doua zi stai cu moralul prost, înseamnă că ceva nu e făcut aşa cum trebuie.

Vă invit să citiţi comentariile făcute de Diezul Dublu. S-ar putea să fie folositoare. Oricum, literatura orientală, tradusă ciudat, adaptată la limba română şi dată către populaţie, a făcut destul de mult rău. Încercăm să reparăm treaba asta, dar e destul de dificil să te lupţi în patru pagini de fb, cu 25 de ani de îndoctrinare aşa-zis orientală.

Dublu Diez: Când spuneţi că suferiţi singură o zi, vreţi să spuneţi că, în singuratate, vă luptaţi cu suferinţa încercând s-o daţi gata. E normal ca dintr-o astfel de luptă să nu ieşiţi decât răvăşită, fiindcă adversarul direct sunteti chiar dumneavoastră. Suferinţa nu e ceva distinct, separat de noi şi nici nu poate fi vreodată.

Interlocutor: De-a lungul timpului s-au întâmplat x lucruri „rele" în viaţa mea. Îmi amintesc că primele dăţi (în tinereţe) eram la pământ luni de zile în cel mai tipic mode de a „suferi". Au trecut anii, au trecut şi acele „rele", au venit altele, însă modul meu de a suferi s-a cristalizat, oarecum. Nu ştiu să explic în ce fel, nici cum, a fost un proces lung de zeci de ani şi care probabil încă e în curs de maturizare. Ideea e că suferinţa e în mine, o simt prezentă, o las să stea acolo cât timp doreşte, nu mă lupt cu ea, nu o agasez, nu îmi doresc să o înlătur cu nici o tehnică şi cu nici un truc din cele la modă în literatura de auto-ajutor, pur şi simplu o accept aşa cum e, uneori mai intensă, alteori mai suavă, uneori mai primitivă, alteori mai „rafinată", e ea, aceeaşi, sub diferite forme, ea care vine şi pleacă, intră şi iese, ea - prietena mea. Da, suferinţa e prietena mea, o cunosc, o recunosc când se apropie şi o găzduiesc cât timp doreşte. De obicei dispare discret lăsându-mi câte o mică „ revelaţie" cadou.

Şi daaa, daaa, daaa...de foarte multe ori am numit „suferinţa" orgoliul, ambiţiile absurde, lipsa de o înţelegere, egoismul, visele şi iluziile (proprii) năruite de realitate.

Dublu Diez: Cred că aţi zis bine că se cristalizează, dar şi cristalele, oricât de frumoase şi strălucitoare, sunt tot pietre. Eu m-aş feri să am pietre prin mine.

E la modă acum să se considere împietrirea un progres, dar nu e. Progresul se face în "mai mult" nu în "mai puţin".

Interlocutor: Îmi pare rău că nu am ştiut să aleg cuvântul potrivit. S-a pierdut esenţa mesajului meu în momentul când cristalizarea s-a înţeles ca pietrificare. Nu a fost asta ideea mea. Din tot

mesajul s-a extras doar acest cuvânt şi nu cred că exprimă ideea centrală. Dificultăţi de limbă. Scuzele mele.

Dublu Diez: Dimpotrivă, cuvântul folosit este foarte bun. Ştiu că aţi vrut să exprimaţi altceva, ştiu ce aţi vrut să spuneţi, iar cuvântul în sine a fost mai nimerit decât v-aţi propus să fie. Un sentiment real este la fel de puternic de fiecare dată când apare, debusolează, afectează, face vraişte. Dacă nu mai face toate astea, atunci e clar că mintea s-a implicat şi a luat functii care nu sunt ale ei. În procesul ăsta, starea de fundal poate fi plăcută, idei posibil-revelatoare pot apărea, dar tot ceea ce parcurgeţi acum înainte va trebui să parcurgeţi într-o zi înapoi - dacă veţi vrea să progresaţi pe calea spirituală. Fiindcă drumul de raţionalizare/ordonare/mentalizare este o fundatură.

Interlocutor: Când alegerile inconştiente sunt o reflexie a tot ce este mai mărunt în noi, nu ai cum să ai altă experienţă decât că eşti mic.[...]

Om_de_jad: Când un om este inconştient, nu poate alege. „Alegeri inconştiente" au făcut românii când l-au pus în '99 preşedinte pe Ion Iliescu.

Inteligenţa emotională şi inteligenţa raţională

Dublu Diez: De mult timp vreau să scriu două vorbe pe tema asta şi nu am găsit momentul. Astăzi, vorbind cu Om_de_jad, mi-am amintit ce tot voiam să spun. Pe „Jocul Realităţii", Om_de_jad a vorbit la un moment dat despre asta. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi. Eu voiam să subliniez o greşeală pe care o văd foarte des în jurul meu. De fapt, despre o greşeală de concepţie, una de atitudine şi una de acţionare. Pentru că astea se leagă inevitabil între ele.

Observ că oamenii cred că inteligenţa este ceva specific minţii, ceva produs de minte prin funcţionare. Mintea, e drept, dezvoltă ceva prin funcţionare. Acel ceva se numeşte „pricepere". Inteligenţa este o calitate pe care o putem dezvolta, în noi, la orice, atâta timp cât cunoaştem metoda corectă de a face asta. Am văzut că oamenii consideră un lucru bun să gândească mult, să aibă multe idei, să treacă prin minte tot felul de lucruri, să îşi formeze gânduri şi să le lase să se dezvolte, să le exprime. În zilele noastre se oferă mult spaţiu şi timp de desfăşurare minţii. Pare a fi o formă de libertate, o formă de conturare a sinelui. Poate fi. Eu însă observ la oamenii din jurul meu minţi din ce în ce mai obosite şi mai uzate. Mintea nu are nevoie de toate astea. O minte bună se dezvoltă în frustrare. Ţinută în frâu, mintea îşi păstrează prospeţimea şi originalitatea în reacţii. O minte ţinută în frâu este o minte limpede, o minte nouă potrivită pentru situaţiile noi în care ne pune viaţa. Reversul medaliei este relaţia oamenilor cu inima. Sentimentele sunt frustrate, oprite, reprimate, ocolite - după posibilităţi. Cunosc motivele din care se face asta. Însă nu văd şi efectul scontat. Oamenii care îşi extirpă cu succes trăirile emoţionale nu sunt mai fericiţi, mai demni, mai liniştiţi, mai siguri. Sunt doar lipsiţi de sentimente. Inima are nevoie de spaţiu să se manifeste şi de timp. Are nevoie să se desfăşoare.

Aş vrea să încercaţi să vă amintiţi şi să vă formaţi în minte cât mai clar ultima imagine din natură care v-a impresionat. Să vă gândiţi la felul în care îşi întind copacii ramurile şi frunzele. Apoi să încercaţi să îi rulaţi până se restrâng într-un ghem. Nu ştiu dacă vă sună cunoscut, dar cam asta facem cu sentimentele. Extinse, trăirile emoţionale apar altfel ochilor omului decât în forma comprimată şi brutalizată. Tristeţea desfăşurată arată altfel decât tristeţea făcută ghem. Şi dragostea la fel. Şi toate celelalte. Însă majoritatea oamenilor nu au ocazia în viaţă să vadă aşa ceva, pentru că suntem obisnuiţi să contracarăm ceea ce simţim, să punem în formă, să limităm. Este destul de crud ceea ce facem. Că nu dăm posibilitatea într-o viaţă inimii să facă ceea ce ştie.

Vederea concretă. Importanța păstrării unei înțelegeri directe a realității

Dublu Diez: Vederea joacă un rol foarte important în viața de zi cu zi. Nimeni nu ar trebui să nege asta, deși cred că sunt mulți pasionați de reverie gata să o facă. Marele defect al vederii concrete nu ține de vederea concretă. Nu e nimic greșit să vezi, cu ajutorul ochilor, lumea din jurul tău. Numai că vederea concretă a fost mutată cu forța în afara sferei concretului. Oamenii de știință și tehnologiile avansate ne permit să vedem cum arătau oamenii acum mii de ani, cum am evoluat din alte specii, cum s-au format diverse specii. Astfel, vederea concretă își extinde marginile în mod artificial, spre informații lipsite de caracter personal. Aflarea unor lucruri care se face în absența unui efort, în absența experienței și implicării personale, nu reușește să te îmbogățească decât la nivel artificial, mental.

Nu știu în ce măsură vi se pare grav asta, să știi lucruri pe care nu le știi, să vezi lucruri pe care nu le vezi și să cunoști lucruri pe care nu le cunoști. Problema nu este că deții informații pe care ai sau nu ai cum să le verifici, deși nici asta nu e prea încântător. Problema este că, dând un așa mare credit informațiilor artificiale, ajungem să atribuim minții controlul și calitățile tuturor celorlalte procese. Astfel, mintea ajunge să furnizeze imagini, sunete, sentimente șamd. Imaginea noastră conștientă despre un obiect este în parte imaginea reală a acelui obiect și, în parte, imaginea mentală a obiectului respectiv. Efectul acestui gen de imagini asupra vieții noastre este unul de viteză. Neavând nevoie de imaginea reală integrală a unui obiect, îl putem privi mai repede. Deci trecem repede cu privirea peste obiecte, lucruri, oameni și peste noi înșine.

La fel se întâmplă și la nivel de sentimente. E destul să fi avut 2-3 sentimente reale vreodată. Pe urmă totul merge de la sine.

E-adevărat că mecanismul e complet funcțional și de-asta nu știu în ce măsură vi se pare grav că e așa.

Hibele lui apar atunci când vrei să faci ceva în afara lui. Când apare ceva care te motivează să îți folosești chiar „obiectul" cuvenit. Când vrei, spre exemplu, să discuți lucruri serioase cu maestrul tău. Și nu poți, pentru că ești bombardat cu diferite sentimente și emoții și idei bizare, la fiecare vorbă.

În parte, este vorba despre respect. Pentru că ține de respect ca, iubind o persoană, să vrei să fii pentru ea un om, nu o mașină, să o atingi cu o mână, nu cu o „în parte mână, în parte minte". Dar, minimalist vorbind, ține de respect să vrei să fii om în fața vieții și, la dracu, în fața oglinzii.

N.R. : M-am apucat să scriu pe această temă pentru că mă deranjează munca de Sisif pe care o duc oamenii din jurul meu, în ultima vreme, cu adversari imposibil de combătut. Unii luptă cu concretul, cu superficialitatea, alții luptă cu mintea, cu inima. Mi-aduc aminte de când citeam fraze de genul, că viața e o luptă, că trebuie să lupți neapărat ca să nu fii prost. Nu știu ce să zic. Mie nu mi-a adus multe foloase lupta. Mai mult chestii rupte, victime, așa ceva. Sigur că, mai mult decât de luptă, m-aș feri de inerție, de legumizare, de pace-supremă-sub-formă-de-leșin-sufletesc-și-goliciune-interioară. În general lucrurile bune vin prin muncă. Făcută cu calm, cu răbdare, cu cinste, cu respect, dar cu îndârjire și convingere, cu dinții strânși. Asta așa, ca idee. Problema cu lupta e că ea nu aduce ceva, ea te lipsește de ceva. Dacă lupți cu ceea ce simți, nu devii mai inteligent, devii mai insensibil, cel mult. Dacă nu cumva devii mai slab și mai insensibil deodată. În timpul ăsta, consumat cu luptă, ar fi mai eficient să supraveghem mai bine mintea, să nu o lăsăm să se implice în toate „ciorbele" noastre, să ne împiedicăm să credem că e bine ca mintea să interpreteze roluri pe care nu le are.

Mi-aduc aminte de clasa a 10a, cu câtă mulțumire ne preda profesorul rolul de centru al creierului, în formarea de percepții. Spunea așa, cu drag și cu mândrie, că orice senzație ajunge mai întâi la creier și apoi la noi. După ce a fost decodificată de creier. Bravo, foarte bine. Mă bucur că un scaun apare mai întâi pe cortex și pe urmă în conștientul meu. Dar nu mă poate convinge nimeni că ceea ce văd și ceea ce simt atunci când admir un loc din natură, nu mă poate convinge nimeni că ceea ce văd și ceea ce simt atunci când strâng mâna unui prieten are ca verigă centrală și ca unic decodor - mintea.

Grație și gravitație

Om_de_jad: În seara asta am să vă spun câteva lucruri despre relațiile de iubire. Asta fiindcă am observat în ultima vreme că se scriu tot felul de articole care caută să explice, stânjenitor de prost, niște lucruri incredibil de simple și cândva știute de toată lumea.

Pe bună dreptate s-a scris despre iubire ca despre un fenomen de grație. Atât cel care iubește, cât și cel iubit, susțin, de multe ori, că se simt ușori, că se simt ca și când ar zbura. Într-adevăr, iubirea îți dă această senzație, că devii mai ușor, că devii nepământean și că parcă ai învinge gravitația. Despre asta intenționez să vă vorbesc acum, fiindcă educația pe care ne-o face societatea azi, bate foarte multă monedă pe seama grației, ignorând copilărește sau mișelește, problema gravitației.

Se consideră că ingredientele care stau la baza unei relații reușite de iubire constau în garantarea libertății de mișcare și de exprimare în cadrul cuplului, în drepturi comune și în obligații asumate în mod egal de fiecare în parte. Ca să conturăm mai bine lucrurile, societatea ne îndeamnă pe calea educației, prin canale media ori prin alte metode de răspândire a informațiilor că dacă vrem să avem o relație armonioasă trebuie să ne respectăm reciproc, să ținem cont unul de părerile și de dorințele celuilalt, să ne dăm spațiu de mișcare unul altuia, ș.a.m.d. Nu insist, ați înțeles ideea, sunt principii la care eu însumi ader și cărora le susțin cu vehemență valoarea. Bun, și atunci ce nu merge? Oamenii par să caute toate metodele posibile (unele dintre ele chiar periculoase) pentru a face relația de iubire să funcționeze, iar ea se încăpățânează să nu funcționeze, deși aparent există cadrul corespunzător pentru ca relația să se dezvolte armonios, oamenii sunt acum educați, manierați, politicoși și înțelegători, își respectă unii altora dorințele, nevoile, spațiul de manifestare. Cu toate astea, ceva nu merge. Eu mi-aș pune problema că ceva este în neregulă cu ceea ce ne învață societatea, dar prea puțini pun la îndoială corectitudinea lucrurilor pe care le preiau din societate. Așa a fost de când e lumea, așa este și acum, numai că acum situația este de așa natură că în curând oamenii o să înceapă să-și scoată ochii unii altora.

Spuneam în introducere că se discută în termeni obsesivi despre grație, dar se face abstracție de gravitație. Gravitația este tocmai ingredientul care stă la baza grației, numai că voit sau nu, mai ales în ultima sută de ani, s-a făcut abstracție de ea și oamenii încep acum să plătească pentru ignoranță, complacere și pentru greșelile făcute în trecut. Avem de-a face cu o abordare necorespunzătoare, e important e să ne dăm seama ce anume facem greșit și să corectăm.

Energia iubirii, ca să se poată manifesta, are nevoie de gravitație. Iubirea este o curgere, este ceva dinamic, nicidecum static, iar ca să poată curge, trebuie ca unul dintre iubiți (chiar nu are

importanță care dintre ei) să fie mai „sus” decât celălalt, în așa fel încât gravitația să poată lucra, iar celălalt să știe să fie mai „jos”. Dacă gravitația lucrează așa cum știe ea mai bine, adică de sus în jos, atunci sunt șanse reale să apară și mult doritul fenomen de grație, fenomen care se manifesta de jos în sus, și care dă acea senzație de desprindere de sol, de zbor, de ușurință, de plinătate și de împăcare cu sine.

Unii dintre voi poate au avut curiozitatea să citească ceea ce am scris pe forumul de neotantra, despre relațiile de creștere și cele de stagnare. Colegul Toni Ridean, membru al grupului nostru, a postat pe această pagină, mai jos, articolele respective. Veți vedea acolo că niciuna dintre tipurile de relații de creștere, descrise de mine, nu sunt relații echilibrate, egale, nu sunt relații în care cei doi au nivelul de dezvoltare egal sau preocupări egale. Eu am vorbit despre relații de tipul mamă-copil, erou-adoratoare sau stăpână-servitor, indicându-le ca relații de creștere și despre relații de tipul tată-fiică, eroină-adorator și stăpân-sclavă, ca relații promovate de societate și care sunt de fapt relații de stagnare sau chiar de regres. Am explicat atunci, pe forum, de ce este așa.

Toate tipurile de relații descrise de mine, atât cele de creștere, cât și cele de stagnare, sunt relații inegale, în sensul că la o primă ochire pare că unul dintre iubiți oferă mai puțin și cere mai mult și alte lucruri de genul acesta, fenomene despre care suntem învățați că sunt vicioase și că ne vor trimite în iad, când de fapt societatea este cea care ne îndeamnă fie să ne orientăm către o relație de stagnare, fie să optăm către o relație egală, în care cei doi iubiți sunt un fel de parteneri de afaceri, cu drepturi și obligații identice și între care nu se poate întâmpla niciodată nimic. Problema la aceste relațiile egale, la care aderă cei mai mulți oameni, e că gravitația nu este respectată, energia stagnează, iar fenomenul de grație este anulat tocmai din acest motiv. Fenomenul de grație pur și simplu nu se poate produce, este sugrumat înainte să înmugurească.

Cu toate că aceste lucruri despre care spun eu aici, erau cunoscute sau intuite de toată lumea în urmă cu câteva sute de ani, cu toate că ele sunt ușor de observat în manifestările literare din antichitate, în scripturi sau în manualele de educație sexuală străvechi, oamenii se pare că le-au uitat (sau au fost ajutați să le uite) într-un mod aparent misterios. La doar câteva sute de ani de la revoluția franceză ideile vehiculate în acea perioadă au pătruns atît de tare din social în viața noastră intimă, încât s-a ajuns acum pe punctul de a da naștere unei noi revoluții, cu consecințe impredictibile.

Cum se suspină

Om_de_jad: Aseară am văzut un film care mi-a amintit de „Valțul rozelor” al lui Macedonski. De versul acela în care poetul, cu bună-cuviință și cu respect față de sentiment, ne spune că „vântul singuratic” a suspinat… „cum se suspină”.

Dacă și-ar fi propus, Macedonski ar fi putut să scrie o carte a suspinurilor. Am convingerea că putea scrie un volum întreg de poezii despre „cum se suspină”, fără să se repete. Suspin de drag, suspin de dor, suspin așa și pe dincolo, însă vântul singuratic al poetului, a suspinat așa „cum se suspină”. De ce a ales poetul să nu descrie suspinul? Pentru că definiția ar fi omorât sentimentul.

Pornesc discuția din punctul ăsta, pentru că am văzut oameni care își omoară singuri suspinul. Dacă suspină „cum se suspină” li se pare insuficient, iar dacă suferă ”cum se suferă” li se pare pierdere de vreme.

În filmul de aseară, am fost mirat să observ cum suferința era transmutată cu violență, cu brutalitate și cu orice preț, într-o lecție de viață. Am văzut obsesia asta și la semenii noștri: când li se întâmplă să sufere, sunt atât de preocupați de ceea ce ar trebui să învețe din suferința respectivă, încât ajung să mentalizeze și să mimeze actul suferinței. Sunt atât de preocupați de „ceea ce vrea să-i învețe existența” din suferința respectivă, încât își ratează propriul moment de contact cu ființa.

Uneori, această ființă suferă, alteori se bucură, e mai puțin relevant ce face, dar când vorbim despre practica spirituală, important e să menținem legătura cu ea. Mutând atenția de pe suferința reală, pe ceea ce credem noi că vrea viața să ne învețe prin suferința respectivă, folosim imaginația în loc să folosim simțirea și apoi luăm decizii folosind un „organ” nepotrivit. Ulterior, adaptăm interiorul la deciziile pe care le-am luat, constatând după mai mulți ani (uneori zeci de ani), că ne-am afundat mai tare în probleme, în loc să le rezolvăm.

Sfatul meu e să suspinați „cum se suspină”. Dacă vreți să înțelegeți cum funcționează karma, tocmai asta trebuie să faceți, să lăsați sentimentele să se manifeste în mod firesc, să le simțiți din plin, nu să căutați cauza lor în clipa în care sentimentele se manifestă - dacă vă preocupă cauza, căutați-o după ce apele se liniștesc, nu în timp ce e furtună.

Fenomenul de absorbție a suferinței

Dublu Diez: În aproape toate cazurile, suferința este preluată de minte, imediat după ce apare. Acest fenomen este foarte strâns legat de un altul, acela al reacțiilor învățate. În mod nefericit, absorbția suferinței la nivel mental și reacțiile învățate sunt două procese care dictează comportamentului nostru și percepției.

La nivel mental, suferința este doar un alt stimul. Aș vrea să rețineți că mintea nu are capacitatea de a distinge între stimuli, din punct de vedere calitativ, ci doar la nivel de intensitate. Psihologia ne prezintă stimulii și procesele aferente fiecărui analizator (văz, auz, miros șamd), dar ne vorbește despre emoții și despre sentimente ca despre ceva fără geneză și fără final, fără un parcurs oarecare. Din experiență, putem să mărturisim cu toții că trăirile emoționale apar într-un anumit punct, sunt cauzate de ceva și se pot termina într-un anumit punct. Deci putem spune, cu alte cuvinte, că trăirile emoționale au parcursul oricărui alt stimul, la nivel mental.

Mintea funcționează pe un principiu integrator. Ea preia ceea ce primește și integrează în procesul ei. Mai întâi analizează produsul în toate formele. Apoi, dacă ceea ce a primit are o anumită importanță, mintea îi va decide un loc unde să fie stocat. Dacă nu, va fi scos din sistem. Cred că e simplu.

Așadar, atunci când preia o suferință, mintea o transferă în prima zonă de prelucrare - gândirea. Aici suferința este trecută prin toate procedeele posibile, este sucită pe toate părțile și așezată în toate formele.

Este de observat că mintea nu se descurcă prea firesc atunci când are de-a face cu emoții; e ca și când ai băga benzină într-un motor diesel, mintea știe cum să lucreze cu gânduri-forță (idei puternice, gânduri profunde) ce au o încărcătură energetică de tipul cunoscut, însă nu poate lucra firesc cu încărcătura energetică emoțională, pe care mintea o detectează ca fiind străină și debusolantă. Și, deh, n-aș contrazice-o, cumva emoțiile sunt periculoase pentru minte.

Mintea va căuta să rezolve cumva conflictul creat, scoțând sentimentul din „zona de lucru", din gândire, dar ea nu se poate descotorosi de un sentiment, așa cum face cu un stimul oarecare (cum ar fi imaginea unui scaun) și nici nu are, predefinit, un loc potrivit de stocare în memorie. Memoria are câteva zone simple, în care stochează informația în funcție de cât de des este ea folosită. Or, la ce poate folosi suferința, mental ? Forțăm astfel mintea să-și creeze o cameră obscură, pentru ascuns informații. Și asta este una dintre cele mai proaste decizii pe care le putem lua pentru mintea noastră. Fiindcă dacă asupra celorlalte zone, există un control - mecanic sau asumat, dar există -, zona nou

creată este nesupravegheată, neclasificată și prost conturată. O suferință stocată în felul ăsta, se va implica în acțiunile noastre de orice fel, oricând va avea ocazia. O mulțime de detalii pot face apel la ea, fără să știm.

Cele mai importante amintiri, pentru minte, sunt acelea pe care le folosești în viața ta de zi cu zi, cele care te ajută să îți desfășori activitatea. Indiferent că vorbim despre amintiri mecanice, concrete (o formulă matematică, spre exemplu) sau că vorbim despre amintiri facilitatoare (o încurajare, o amintire plăcută, un sfat - lucruri care-ți dau puterea să faci ce ai de făcut). Amintirile din zona obscură nu se încadrează ca importanță, ele ar trebui șterse, teoretic. Dar pentru că sunt acolo, vor fi integrate în mod repetat în diferite procese, pentru a li se găsi o importanță.

Ele își găsesc, într-adevăr, rostul, în elaborarea unor reacții prestabilite. La o analiză mai atentă, se poate vedea că orice reacție prestabilită este energizată de o amintire obscură.

Corectarea se poate face din ambele sensuri, atât încercând să revelezi și să-ți rezolvi corect amintirile de sub preș, cât și încercând să fii autentic și să acționezi din proprie inițiativă, în cât mai multe cazuri, evitând reacțiile învățate.

***

Interlocutor: Mi se pare esenţial pentru viaţa unui om să tratezi corect amintirile; îmi rămâne ca temă. Înţeleg din cele de mai sus că absorbția suferinţei se face „nefericit” de către minte. În cazul meu al omului obişnuit am văzut, însă în cazul unui om întreg şi cu suruburile la locul lor cum se absoarbe suferinţa? Să înţeleg că e o legătură între „absorbția suferinţei" şi amintiri iar pentru a-mi îndrepta beteşugu' este necesar să-mi rezolv corect amintirile?

Dublu Diez: Cele două sunt legate. Şi umblând la amintiri, şi umblând la suferinţă, rezolvi chestii şi colo - şi colo. Problema, dacă începi cu amintirile, este că în continuare nu vei şti ce să faci cu emoţiile care le însoţesc. Zic eu că poate fi mai eficient dacă lucrezi şi la a muta emoţiile la locul lor şi la a disciplina mintea, să nu se mai bage în chestiunile de inimă. Cât despre omul „întreg”, cum îi ziseşi tu, şi el lucrează la diverse părţi care mai pot fi perfecţionate. Un om „pe bune” nu e un om care se consideră perfect, ci unul care lucrează. Pentru mine, cele scrise sunt chestii survenite târziu, adică de curând, în urma unei munci îndelungate. Dar care a meritat.

Atitudinea față de sentimente, ca reacție învățată

Dublu Diez: În procesul de absorbție a suferinței, mintea trage câteva concluzii pentru sine. Ea observă că sentimentele dezordonează – și asta o face să dea semne de slăbiciune. Prima concluzie a minții este, deci, că sentimentele cauzează slăbiciune și te impiedică să funcționezi corect.

Mai târziu, atunci când reușește cu „succes" să dea de o parte sentimentul procesat (a propos de ce vorbeam în textul precedent), mintea va nota că – cel mai bun remediu împotriva slăbiciunii și cea mai bună formă de redresare este repugna.

Nu este de mirare că suntem oameni de piatră cărora le repugnă oamenii de carne.

Atitudinea față de slăbiciunea de acest fel (fie ea personală sau a altora) devine o reacție mentală din rândul celor învățate în procesul de absorbție a suferinței. Pentru că, până una alta, atitudinile, reacțiile, atracția pe care le manifestăm față de celelalte persoane sunt reacții generate de minte.

Ce mi se pare aberant (vorbind din situația unui om care a luptat foarte mult pentru a ieși din acest sistem) este că nu ne punem problema în mod lucid și practic, atunci când vine vorba despre cât de lucizi sau cât de practici ar fi cazul să fim. Cumva s-a făcut transferul de la „să am cât mai multă minte" la „să fiu eu, înăuntrul minții, cât mai mic, ca să pară mintea mai mare". În încercarea asta, de a fi, cum s-ar spune, cât mai lucizi și cât mai deștepți, ajungem să folosim niște concluzii care sunt corecte doar din punctul de vedere al minții drept concluzii general-valabile și personale.

Pentru minte sentimentele sunt o slăbiciune și un defect – de acord. Dar asta nu ar trebui să escaladeze la ideea că e bine să nu avem sentimente, că trebuie să ne ferim de ele, și nu ar duce în mod firesc la ideea că trebuie să fim destul de responsabili încât să nu dăm voie sentimentelor să treacă prin minte.

Urmând procesul mai departe, vom observa că, pe măsură ce mintea învață să lucreze cu sentimentele cât mai bine, ea va obține un control din ce în ce mai mare asupra situațiilor oarecare din viață. Ea va concluziona astfel, observând că problema cu slăbiciunea, cu destabilizarea, dispare, odată ce sentimentele sunt făcute să dispară, că soluția ei a fost eficientă și că ea, că tu, ai fost inteligent.

Următoarea concluzie pe care mintea o va emite pentru noi, va fi că – aceia care nu se feresc de sentimente, care sunt mai moi, mai slabi, mai emoționali, sunt proști. Sunt de acord că, în foarte multe cazuri, un om care se lasă în voia întâmplării, pătruns de tot felul de emoții, dintre care unele imaginare și autoinduse, un om care, în loc să își rezolve problemele, se lasă impresionat de ele, nu

este o persoană prea inteligentă, însă un om nu se judecă după concluziile din mintea ta, ci după concluziile din mintea lui, ca să zic așa.

E de notat că nu orice om care își permite să simtă este un prost. Nu pot garanta însă și pentru cei care preferă să își imagineze că simt, ca să nu simtă într-adevăr.

Lipsa de inteligență, lăsând la o parte ce vrea psihologia să spună, apare și se vede, atât la nivel motric, cît și la nivel sentimental și la alte nivele, nu doar la nivel intelectual. Indiferent pe ce nivel ar fi ea, lipsa de inteligență – este prostie. Nu mi se pare adecvat să dăm de-o parte inteligența emoțională sau prostia aferentă. Mai mult decât atât, nu mi se pare normal ca un om care susține că se vrea inteligent, că poate aprecia inteligența, ca valoare, în mod just, să caute să își perfecționeze mintea în mod unic. Din punctul meu de vedere, o minte foarte dezvoltată (și atât) îmi indică nu atât o persoană inteligentă cât una lipsită de curaj.

Educaţia corectă vizavi de sex

Om_de_jad: Am văzut astăzi, prin presa online, un articol din seria de articole care nu spun niciodată nimic. Ştiţi la ce mă refer, la articolele în care se miră unii că în iulie nu prea plouă, că în decembrie e frig şi că noaptea nu te arde soarele. Articolul ăsta pe care l-am citit era despre „cât de des ar trebui să facă femeile sex". Pentru că ieri am citit un articol asemănător, scris de cineva care spunea că bărbaţii (toţi) „vor să * toate femeile", am ales articolul de faţă în completare, curios fiind să văd ce zic specialiştii momentului despre chestia asta. Consider că am ieşit în câştig, am citit mai multe litere şi am aflat norma de făcut sex la femei, stabilită cu precizie de o doamnă doctor, pentru celelalte doamne, care simt nevoia să afle cât scrie la carte că trebuie să facă sex într-o săptămână: cică sănătos ar fi vreo două - trei episoade la şapte zile. Tot din articol, am mai aflat că e bine şi dacă faci, dar şi dacă nu faci sex, dar poate fi chiar şi rău şi dacă faci şi dacă nu faci sex. Mă rog, o serie de informaţii folositoare.

Revenind cu picioarele pe pământ, problema este alta şi destul de serioasă. Într-o lume în care continenţa sexuală este aproape subiect tabu, iar cei care spun că o pun în practică, au propria lor versiune despre ceea ce presupune treaba asta, mi s-ar părea util ca cel puţin într-o primă fază, să li se spună oamenilor că-s foarte diferiţi unii de alţii. Asta ar da liber la mai multă diversitate, dar şi la mai multă responsabilitate, în ceea ce priveşte actul sexual. Singura chestie care mi-a plăcut la articolul respectiv, a fost prima frază, care susţinea că oamenii sunt singurele fiinţe de pe Pământ care fac sex din plăcere. Fraza, deşi e parţial adevărată (vorba aia, cine s-a gândit să întrebe bâtlanul, peştii sau racul dacă se simt bine când fac sex, ori se împreunează cu gândul la cu totul alte lucruri), mi-a plăcut pentru că se potriveşte cu o realitate din lumea subtilă. Într-adevăr, omul este singura fiinţă care face sex fără ca actul în sine să fie legat obligatoriu de împerechere. E de notat pentru că e important.

Să stabileşti norma de sex pe săptămână, este copilăros. Numărul e mai puţin important - pot fi importante altele, ca de exemplu intensitatea actului, atenţia şi implicarea în actul respectiv, dar nu numărul de episoade. Şi nu, durata actului nu-i neapărat cheia problemei, aşa cum susţin unii.

Oameni sunt diferiţi, educaţi divers, aflaţi pe nivele de dezvoltare variată, au karmă multicoloră. Problema mi se pare cu totul alta: cum să facă individul să găsească perechea potrivită pentru el, cum să răspândim în rândurile populaţiei nişte criterii bine stabilite după care cineva să îşi poată găsi o fiinţă care să-i semene ca grad de dezvoltare interioară, pentru că în lipsa acestor forme de ghidaj, batem pasul pe loc şi facem construcţii emoţionale destul de hidoase.

Din dorința de a ieși din zona asta plină cu nămol, am împărțit relațiile în două mari categorii: relații de creștere și relații de stagnare (sau chiar de regresie), fiecare cu câteva posibile variante, luând ca model primii trei centri de forță. Aceste modele de relații pot fi foarte folositoare, pentru că implică energii cu plus și cu minus, iar în astfel de întâlniri, apare totdeauna o descărcare energetică - ceea ce e necesar, în afară de asta, e ca individul să aibă educația corectă, ca să absoarbă energia rezultată din aceste întâlniri. Prin descrierea acestor tipuri de relații eu am făcut primul pas către clarificarea unor zone în care, din păcate, e negură. Fără aceste ghidaje, rămânem la discuții legate de numărul de monte săptămânale și la întrebări neconstructive, din categoria „care-i mai inedit, bărbatul sau femeia”.

Despre formarea personalității la bărbat și la femeie

Om_de_jad: Ar fi bine dacă oamenii ar avea contact mai des cu lumea subtilă, cu lumea suprasensibilă. Atunci ar putea observa mai precis niște diferențe care par mici la prima vedere, dar care, neluate în calcul, în timp, dau efecte dintre cele mai variate.

Ar fi interesant, de pildă, să vedeți măcar pe un monitor sau pe ecranul telefonului, ce se întâmplă cu câmpul energetic subtil al unei ființe care minte altă ființă, sau se minte singură. Sau care se urăște pe sine. Sau cum arată câmpul energetic al unor persoane care se urăsc reciproc. Sau cum arată, din punct de vedere subtil, un nebun, un politician, un preot sau un om aflat pe moarte. Sau ce efect are asupra unei fete tinere, dezvoltarea sânilor sau prima menstruație. Sau ce simte un cățel care clămpănește fericit un os. Sau ce se întâmplă cu o salcie crescută pe malul unui râu.

Exemple sunt cu duiumul, ceea ce vreau să sugerez e că în această situație, probabil ați fi nevoiți să vă reformulați propriile concepții despre viață, pornind de la zero. Și vă întreb ce putere ar mai putea avea atunci asupra voastră educația, dogmele de orice natură, tradiția. Cam cât ar putea să vă mai influențeze concepțiile, preconcepțiile și superstițiile celor din jur (unde vreau neapărat să includ și superstițiile oamenilor de știință, care sunt o variantă de popi moderni, dornici să înlocuiască biserica lor, fondată greșit pe principiile corecte ale lui Hristos, cu o biserică modernă, bazată pe principiile lui Einstein sau ale lui Paul Dirac).

Am făcut această introducere din dorința de a împărți cu voi anumite informații la care deocamdată nu aveți acces, dar la care veți avea cu toții, în viitor. Și pentru că deocamdată lucrurile sunt așa cum sunt și pentru că, deși ne-am dori, nu le putem grăbi ritmul, vreau să vă spun câteva cuvinte despre felul în care se formează personalitatea bărbatului și cea a femeii, pentru a avea o viziune mai apropiată de ceea ce se vede dinspre lumea subtilă.

Personalitatea bărbatului se conturează sub semnul respingerii influențelor nepotrivite din exterior. Așa cum un sculptor cioplește cu dalta, dezvelind forma aflată în interiorul blocului de piatră, tot așa ar trebui să se formeze personalitatea bărbatului. Băiatul și mai târziu adolescentul, ar trebui să acționeze la voință, asupra lui, uneori mai blând, alteori mai dur, astfel încât forma interioară a bărbatului (a bărbatului interior), să capete contur. Și după ce forma interioară a bărbatului se definește, ea trebuie mereu menținută în stare perfectă de funcționare. Din dragoste și din respect pentru cei din jur, fiecare bărbat ar trebui să-și păzească forma interioară, de influențele din exterior, respingând continuu ceea ce ar putea să-l distrugă. Aceasta este o stare descrisă atât de frumos în Psalmul 1:

„1. Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioşilor şi în calea păcătoşilor nu a stat şi pe scaunul hulitorilor n-a şezut;

2. Ci în legea Domnului e voia lui şi la legea Lui va cugeta ziua şi noaptea.

3. Şi va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa şi frunza lui nu va cădea şi toate câte va face vor spori."

Acesta ar fi modul în care ar trebui să se construiască personalitatea bărbatului. Şi abia atunci când personalitatea sa este bine definită, îl putem numi un om copt la minte şi va putea merge în lume pentru a fi de folos altora.

Personalitatea femeii se conturează complet diferit. Femeia funcționează precum un burete - înglobează în ea, la grămadă, toate informațiile din exterior, strângând totul în interior. Sarcina ei ulterioară ar fi să filtreze acele acumulări sedimentate și să elimine elementele inutile, sau pe cele otrăvitoare. Iar pentru că munca este una istovitoare, la femei, apare câteodată, senzația de suprasaturație și se ajunge la descărcări emoționale intense.

Bărbatul ar trebui să acționeze asupra propriei personalități din exterior, să se cioplească singur (sau ajutat de cei din jur), să se șlefuiască și să se finiseze, în timp ce femeia ar trebui să-și dezvolte capacitatea de filtrare și discernământul în ceea ce privește stările emoționale. Ca să mă exprim altfel, femeia ar trebui să-și întărească ficații, să poată mistui toată informația acumulată în interior, constituită atât din elemente bune, cât și din substanțe potențial otrăvitoare. Cheia succesului, la femeie, constă în capacitatea acesteia de a cerne tot ce știe sau ce a știut vreodată despre ea, din toate punctele de vedere, dar mai ales din punct de vedere emoțional. În lipsa cunoașterii, sau neavând aceste abilități, femeia riscă - așa cum spunea o prietenă dragă - fie să protejeze cu prețul vieții ei, o panseluță crescută în vârful unui morman de gunoi, fie să dea în ea cu dalta și cu ciocanul, după modelul masculin, și să se cioplească atât de tare singură, până ajunge, într-un final, să se schilodească.

Acum sunt cam obosit, dar zilele următoare o să mai povestim. Polaritatea alternantă a primilor centri de forță este foarte prost înțeleasă. Deocamdată, vă spun tuturor noapte bună, mă trag și eu la somn.

Despre protecție

Om_de_jad: Folosind ideile vehiculate ieri, vom putea discuta așa cum trebuie, despre noțiunea de protecție. Și femeile și bărbații au nevoie de protecție, însă într-un mod complet diferit. Pentru că fiecare crede că celălalt are nevoie de protecție în forma în care are el nevoie, apar o serie de confuzii.

Vă spuneam ieri că bărbatul își formează personalitatea respingând tot ceea ce îl poate distruge din exterior, iar femeia înglobează, absoarbe toate informațiile înăuntru (chiar și organele genitale feminine sugerează acest lucru), având ca sarcină să selecteze și să păstreze în propria personalitate numai ceea ce este necesar. Încercați, vă rog, să vă construiți cu ajutorul imaginației, următoarea schemă: prima, în care bărbatul deține o scoarță, să-i spunem o zonă tare, la exterior, și un miez, un interior moale, maleabil, uneori chiar fragil. Apoi căutați să reconstruiți schema invers, pentru femeie, cu o zonă moale (flexibilă) la exterior și cu o zonă rigidă la interior. Vă invit să analizați împreună cu mine această situație, pentru că așa veți putea găsi singuri soluții la foarte multe probleme de care ne lovim zilnic.

Să fim acum atenți la interiorul moale al bărbatului. Dacă ceva din exterior reușește să pătrundă înăuntru, interiorul moale va fi afectat destul de tare. Poate că în bine sau în rău, e mai puțin important cum va fi afectat, dar cu siguranță va fi. Sunt situații de viață, de exemplu, din care o femeie iese cu interiorul intact, dar care pe un bărbat îl dărâmă complet. Rigiditatea interioară a femeii (ficații tari despre care vorbeam ieri), o ajută să treacă ușor peste anumite probleme interioare și să-și refacă forma interioară deteriorată, în timp ce pe bărbat, aceeași situație îl distruge sau îl destabilizează. Din acest motiv, bărbații au obiceiul instinctiv de a evita dinainte anumite situații posibil generatoare de traume interioare. Ca regulă generală, bărbații ar trebui să fie conștienți de felul în care sunt construiți și să fie deosebit de atenți la genul de informații față de care se lasă atinși pe interior, fiindcă orice lovitură sau zgârietură în zona moale interioară, poate avea consecințe severe.

Să observăm acum modul în care funcționează femeia. Ea este flexibilă la exterior și din acest motiv, felul ei de a învăța este să se impregneze cu energia subtilă emanată de ființele din jur, indiferent că această energie vine de la o ființă armonioasă, de la una dizarmonioasă sau de la una rău intenționată. Dar, datorită rigidității interioare, ea nu va rămâne pentru mult timp impregnată cu aceste energii, și se va separa de ceea ce „nu este al ei", într-un mod asemănător cu cel în care resping bărbații, în plan exterior, „ceea ce nu le aparține, sau ceea ce nu le este folositor". În cazul bărbaților, răul care pătrunde înăuntru (dacă pătrunde), face ravagii și reparațiile pe interior, dacă se

doresc a fi făcute, se pot realiza cu costuri energetice uriașe. Reversul medaliei e că tot din cauza acestei rigidități, care ați văzut, le este folositoare femeilor, informațiile asimilate de ele, nu vor pătrunde prea adânc în miezul lor interior, în așa fel încât femeile să-și poată automodela cu ușurință și la nivel profund, propria personalitate.

Acum, că avem în minte aceste două scheme de funcționare, putem să discutăm cum se cuvine, despre protecție. Bărbatul are nevoie de protecție la interior, în timp ce femeia are nevoie de protecție la exterior. Femeia își poate proteja bărbatul învelindu-l pe interior, învăluindu-l, iar bărbatul își poate proteja femeia, eliminând din drumul ei o serie de informații (impresii, situații de viață etc), care i-ar putea îngreuna sau întârzia procesul de selecție interioară. O altă sarcină care îi revine bărbatului, în cadrul cuplului, este să „înmoaie" rigiditatea interioară a femeii, ajutând-o, sprijinind-o și învățând-o să se automodeleze, să se reconstruiască, arătându-i cum se lasă afectat interiorul lui de informațiile care ajung înăuntru. În situația în care femeia îi poate oferi protecție interioară bărbatului ei, acesta își va putea domoli din rigiditatea pe care o are față de lumea exterioară. Și ceva magic se întâmplă în sufletul bărbatului, atunci când exteriorul (natura), se revarsă, în sfârșit, în interiorul său; un cu totul alt gen de cunoaștere apare atunci. De asemenea, o femeie care își domolește din rigiditatea interioară, va putea în sfârșit să facă lucruri cu sine, să-și modeleze propriul sine, să lucreze la propriul sine, adică „să fie și să devină ceea ce dorește".

Data viitoare vreau să vă spun câteva lucruri despre polaritatea centrilor de forță, ca să vedeți care ne sunt punctele slabe și punctele tari și mai ales cum putem lucra împreună, în cuplu, astfel încât să ne armonizăm viața unul altuia și să lucrăm unul în beneficiul celuilalt.

Manifestări ale polarității pe primii trei centri de forță

Om_de_jad: Este foarte greu, dacă nu imposibil, să găsești ceva despre care nu știi cum arată. Eu am spus de multe ori persoanelor tinere, să-și formeze cât mai clar în minte imaginea omului cu care vor să trăiască. Nu mă refer aici la aspectul fizic, mă refer la ceea ce ai vrea să emane omul respectiv. Dacă habar n-ai ce cauți, dar ești veșnic nemulțumit că nu găsești ceea ce îți trebuie, nu prea dai dovadă de inteligență.

Problema omului care nu știe ce caută, dar e veșnic nemulțumit că nu are ce-și dorește, nu o au doar tinerii. În mod normal ar trebui să-ți faci o imagine cât mai precisă a omului pe care-l dorești lângă tine, încă de când ești copil. Dacă n-ai făcut-o, ia-ți două zile de concediu să te gândești cât mai clar cu putință, ce vrei de la ființa cu care vrei să trăiești, apoi fă-ți o listă cu ceea ce poți tu oferi în relația respectivă. Spun asta pentru că avem prostul obicei să ne supraevaluăm, să ne credem mai valoroși decât suntem de fapt.

Ceea ce o să spun în continuare, probabil că o să doară, dar ajută la o mai bună înțelegere a modului în care funcționează bărbații și femeile din punct de vedere energetic subtil și vine în completarea discuțiilor pornite cu câteva zile în urmă.

Pe centrul vital, bărbatul are preponderent energie yang (+), în timp ce femeia are preponderent energie yin (-). În general, deficitul de energie yang (+) pe un centru înseamnă, printre altele, mai puțin control pe centrul respectiv. În consecință, din cauza acestei polarități pe primul centru, femeia nu poate, în mod obișnuit, să-și procure cu ușurință energie vitală - spus altfel, vitalitatea femeii este asigurată de natură numai parțial. De notat și faptul că se pierde destul de multă energie vitală la fiecare ciclu menstrual, lucru care poți să-l observi ușor fără să ai capacități de clarvedere.

Acum, că v-am descris situația pe centrul vital, aș putea sugera și două soluții pentru echilibrarea polarității pe acest centru. Ori femeia își procură energie yang suplimentară prin practică yoga, prin consumul de plante specifice sau prin autoeducare în vederea obținerii unui somn corect, ori își va face echilibrarea centrului vital, cu ajutorul bărbatului, prin absorbția surplusului de energie yang de la el. Când eram mic, o vecină de-a bunicii mele, spunea așa: „bărbat bun e ăla care atunci când intră pe ușă aduce primăvara în casă". Bărbatul ar trebui să identifice (ori de unul singur, ori discutând cu femeia) punctele vitale slabe ale acesteia, și va căuta să-i asigure suport energetic în acele puncte - cum trebuie s-o facă, e o discuție lungă, dar totul începe prin înțelegerea acestei conformații subtile a ființei umane și cu dorința sinceră de a sprijini persoana iubită. Voi da și un exemplu, ca să vorbim mai pe șleau: să zicem că femeia are din naștere o problemă cu somnul și nu se poate trezi dis-de-

dimineață. Acest lucru trebuie înțeles de la început și trebuie să fim conștienți de faptul că oricât s-ar strădui femeia respectivă să se obișnuiască cu trezitul de dimineață, oricât de vinovată se va simți pentru faptul că doarme mai mult, nu se va putea schimba în adevăratul sens al cuvântului, adică fără riscuri și fără deviații de bioritm. Trebuie să se facă tot ce este omenește posibil ca acea femeie să doarmă atât cât are nevoie - nu există altă variantă. Acest mod de abordare simplistă, ne va scuti de o grămadă de lucruri inutile. Trebuie să fim rezonabili și să facem pentru început ceea ce se poate.

Pe centrul doi, centrul sexual, polaritatea este inversată, în sensul că femeia are preponderent energie cu plus (yang) și bărbatul cu minus (yin). Vă reamintesc, plus (yang), înseamnă printre altele, control. Faptul că femeia deține control pe centrul sexual, se datorează tocmai abilității corpului ei de a prelua în sine un suflet și de a-l aduce în plan fizic prin naștere. Acest lucru are și avantaje și dezavantaje, dar nu acesta este scopul discuției și n-aș vrea să deviem prea tare de la subiect. Dacă doriți explicații suplimentare în legătură cu afirmațiile mele, vă rog să le solicitați și voi răspunde.

Fac aici o paranteză, pentru că sunt un milion de lucruri care ar fi trebuit spuse și care ori n-au fost spuse cum trebuie, ca să le priceapă oamenii, ori n-au fost spuse deloc. Multe femei se întreabă din ce motiv ajung bărbații să-și caute altă persoană cu care să facă sex. Sigur că motivele sunt diverse și fiecare cuplu are particularitățile sale, însă aș vrea să arăt cum funcționează modelul masculin sexual, pentru o mai bună înțelegere. Atunci când un mascul caută o femelă să se împerecheze, el manifestă intenția de a face acest lucru, într-o formă specifică speciei din care face parte. În situația în care femela îl refuză, aceasta îi transmite prin refuz, mesajul „nu sunt a ta, caută în altă parte", iar masculul își pierde interesul și caută o altă femelă disponibilă. Efortul depus de mascul pentru a-și găsi femela potrivită este obositor și deseori periculos. Pentru că la om, nevoia sexuală nu depinde de factori climatici, nu-i sezonieră și este aproape continuă, stresul dat de nevoia de a găsi un partener de sex feminin este cu atât mai tare simțit. Unul dintre motivele pentru care a fost adoptat, în timp, modelul cuplului stabil (cu compromisurile care vin la pachet) este și acesta: nevoia amândurora de a evita neplăcerile date de incompatibilitate și a efortului care ar trebui depus pentru găsirea unui posibil partener. Masculul (dar bărbatul modern), o consideră „a lui" pe femeia care îi permite apropierea sexuală. Cu cât contactul sexual este mai lipsit de constrângeri, cu atât bărbatul va considera femeia ca fiind „mai a lui". „Celelalte", sunt acele femei care nu-i permit apropiere sexuală - exact așa de simplu cum vă spun. Nu discutăm aici chestiuni de comportament, de echitabilitate în cuplu sau de moralitate - nu acesta este scopul discuției. Atunci când o femeie își refuză bărbatul, este bine să știe și să-și asume faptul că transmite, poate fără să-și dea seama, unui mecanism vechi de milioane de ani, semnalul „nu sunt a ta, caută în altă parte". Este bine să fim conștienți de cât mai multe mecanisme de acest gen pentru a înțelege comportamentul nostru. În lipsa cunoștințelor potrivite cădem pradă generalizărilor puerile și prejudecăților fanteziste, conform cărora bărbatul, din naștere, își dorește să facă sex cu cât mai multe femei. Fac următoarea afirmație

pe care mi-o asum: abia atunci când un bărbat primește acces la femeia lui ori de câte ori vrea, se va lovi față în față cu propriile limite și cu propria prostie. Nu există o metodă mai bună de responsabilizare a bărbatului în cadrul cuplului, decât aceea de a-i permite acces sexual la femeia lui, ori de câte ori are nevoie. Doar așa poate ajunge în punctul în care să-și propună singur și cu puterea necesară unui astfel de demers, practicarea continenței sexuale. E foarte mult de vorbit despre treaba asta, deocamdată mă limitez la oferirea acestor informații schematice.

Pe centrul al treilea, centrul voinței, polaritatea iarăși se inversează. Bărbații controlează mai bine acest centru și în consecință emană voință, în timp ce femeile absorb voința, se impregnează cu ea. Polaritatea pozitivă la bărbat, pe centrul al treilea, se datorează obișnuinței sale de a se limita strict la planul fizic, ignorând planurile suprasensibile, subtile. Autolimitarea la nivelul planului fizic, dată de separarea pe sexe, a făcut ca bărbatul să dețină energie preponderent yang pe centrul al treilea și prin asta să-l controleze mai bine. Evident, acest lucru s-a făcut în detrimentul flexibilității și al pierderii capacității nativ umane de a face uz de intuiție.

Studierea polarităților la nivelul centrilor de forță, reprezintă, ea însăși, o cale. Primii cinci centri ai ființei umane au polarități, în timp ce la ultimii doi, polaritatea își pierde relevanța. De pildă, faptul că bărbatul are preponderent energie yang la nivelul centrului cinci, face ca percepția spatio-temporală să fie diferită față de cea a femeii, dar deocamdată, mă opresc aici, ca să nu amestecăm prea tare informațiile.

Femeia, în raport cu centrul al doilea

Om_de_jad: Discuția de azi va fi despre energia preponderent cu plus (yang) pe al doilea centru energetic (chakra). Vă spuneam în discuția de data trecută, că femeia are preponderent energie yang pe centrul sexual. Tot data trecută vă spuneam că mai multă energie cu plus pe un anumit centru, înseamnă, printre altele, și un control mai bun al centrului respectiv. Vreau să mutăm discuția în direcția asta, ca să clarificăm unele chestiuni care au impact asupra sănătății femeii, atât a sănătății fizice, cât și a sănătății psihice și emoționale.

Surplusul de energie yang pe centrul doi, este necesar pentru a-i asigura femeii capacitatea de a aduce în plan fizic alte ființe umane, prin procesul nașterii. Acest fapt, are pentru femeie atât avantaje cât și dezavantaje. Data viitoare, vom discuta despre avantajele și dezavantajele de a fi bărbat, din același motiv, ca să înțelegem cât mai bine cum ne putem ajuta unii pe ceilalți în anumite situații de viață.

Ca să poată prelua în ea un suflet, trebuie să vă gândiți că femeia dispune de un fel de organ subtil, un fel de ”țeavă” cu un capăt aflat aici și cu unul aflat în lumea de dincolo. Prin acest organ subtil, sufletul celui care urmează să se nască, poate trece din lumea de dincolo spre lumea de aici. Așa cum se vede cu ajutorul ochiului subtil, acest organ, această ”țeavă”, nu are propriu zis o formă de cilindru, ci una de clepsidră. Deloc întâmplător, corpul femeii are chiar această formă. Există o serie de explicații pentru forma acestui organ subtil, dar acest lucru nu trebuie să ne preocupe deocamdată. Ceea ce este important și vreau să vă imaginați (mai ales dacă sunteți bărbat), este această legătură continuă a femeii cu lumea de dincolo (lumea suprasensibilă) prin această ”țeavă”. Dinspre subtil spre concret, în femeie, pătrund neîncetat tot felul de informații de natură suprasensibilă. Aceste informații, care uneori sunt percepute sub forma unor trăiri cu intensitate variabilă, nu sunt decât foarte rar decodificate de către femeie, conștientizate, analizate sau integrate corespunzător. Faptul că în ea pătrund, în această formă, tot felul de forțe din subtil, nu trebuie să ne ducă la concluzia că femeia este automat capabilă să le și integreze corespunzător în propria ființă.

Având informațiile pe care vi le-am oferit data trecută și schema prezentată mai sus, vă rog să încercați acum să vă formați o idee despre ceea ce trăiește în interior o femeie, clipă de clipă. Pe de o parte, ea este invadată, prin acel organ subtil, de tot felul de informații din lumea subtilă. Pe de altă parte, exteriorul (planul fizic), îi transmite și el, prin organele de simț, o serie de informații. Aflată între cele două lumi, cumva suspendată, femeia trebuie să proceseze când informațiile venite din exterior, când pe cele primite dinspre lumea subtilă. Pentru bărbați este foarte greu, dacă nu

imposibil, de conceput o astfel de viață interioară, fiindcă la ei lucrurile nu se desfășoară în acest mod. Într-o singură lună de viață, femeia se deplasează, când spre exterior, spre lumea concretă, când spre interior, spre lumea suprasensibilă. Atunci când se află la ovulație, femeia este situată cât mai aproape de lumea subtilă, în timp ce în perioada menstruației, este absorbită aproape cu totul de exterior. Această deplasare, când spre exterior, spre concret, când spre interior, spre subtil, este foarte obositoare și se face cu un consum energetic mare. Situația este dublu complicată - pe de o parte, fiindcă pe centrul vital, femeia are preponderent energie cu minus (yin), deci un control mic pe zona vitală, și pe de altă parte, pentru că are iarăși energie cu minus (mai puțin control) pe centrul voinței. Încercați acum să înțelegeți de ce femeile, multe dintre ele, se simt mai mereu lipsite de vlagă și mai simt, de asemenea, că personalitatea lor este mult diluată. Tot acum puteți înțelege mai ușor de ce modelul cel mai tentant pentru femeie (utopic și foarte toxic pentru forma subtilă a ei), este acela de ființă vitală, dotată cu voință puternică. Repet, un model care sună bine în teorie, dar care este de-a dreptul nociv pentru femeie, nu pentru că modelul ar fi greșit, ci pentru că e imposibil de pus în practică.

Femeia va încerca, așadar, să-și echilibreze atât centrul vital, cât și centrul voinței, așteptând sprijin din partea bărbatului, sprijin pe care îl poate primi doar în măsura în care bărbatul e capabil să îl ofere și are educația necesară ca să poată face acest lucru. Într-un mod asemănător, bărbatul își dorește sprijin din partea femeii, pentru a-și echilibra centrul sexual și centrul emoțional superior, acolo unde el are control diminuat. Aici, cuplul format din oameni inteligenți, poate conlucra în vederea echilibrării energetice.

Capacitatea femeii de a-și controla centrul sexual, funcționează atât într-un sens pozitiv, cât și într-un sens negativ, iar aceste lucruri sunt bine cunoscute în mediile inițiatice, sunt știute de clericii religioși, dar și de producătorii de medicamente. Ei știu la fel de bine ca și mine, că femeia are capacitatea de a face exact ceea ce vrea cu întreaga ei sexualitate. Dacă, de exemplu, femeia este învățată că trebuie să-și urască zona sexuală, organele reproducătoare sau capacitatea de a naște, ori dacă este îndemnată să-și condamne într-o formă sau alta această parte a ei, prin această atitudine, se va ajunge, în timp, la boală fizică sau malformații în această zonă. Cancerul de col uterin și cancerul la sân sunt doar două exemple în acest sens. Cu cât femeia își cunoaște mai puțin și își urăște zona erotică mai tare, cu atât își va provoca mai multe boli de natură sexuală: infecții, disfuncționalități ale aparatului reproducător, tulburări. Femeia trebuie să știe că deține atât de mult control asupra centrului sexual, încât îl poate chiar distruge complet. Dacă vrea, ea își poate șterge inclusiv identitatea sexuală.

Orice putere de control asupra unui anumit centru, ar trebui să vină la pachet cu o responsabilitate pe măsură. Femeia ar trebui să-și dezvolte responsabilitatea față de centrul ei sexual, tot așa cum bărbatul ar trebui să fie responsabil de capacitatea sporită de control pe care o are pe

centrul voinței. Dacă un bărbat își urăște sexul, nu-și poate provoca daune majore. Nu același lucru îl putem spune despre femei.

Ce presupune o discuție cinstită

Dublu Diez: Pe parcursul unei conversaţii, cei implicaţi efectuează schimburi, indubitabil. Însă, de vreme ce realităţile puse în joc, nu sunt acelea care reflectă adevărata viaţă a oamenilor, amalgamul creat este unul de idei, de imaginaţie, de invenţii. Poate fi interesant într-o întrunire de inventică. Însă între prieteni, o astfel de abordare, ajută la contagierea reciprocă a persoanelor cu iluzii diverse. Într-o conversaţie construită corect, însă, amestecul inter-uman făcut se constituie din trăiri de ordin emoţional, din sentimentele fiecăruia, resimţite dintr-un motiv sau altul, într-un fel sau altul, dar simţite şi autentice. Valoarea informaţională a unui astfel de schimb este cu totul alta decât în primul caz. Fiindcă este important pentru fiecare ca pe parcursul vieţii să poată avea gânduri puține şi drepte şi să poată cunoaşte o diversitate mare de trăiri emoţionale reale; aceasta din urmă îmbogaţeşte posesorul ei cu experienţă, spre deosebire de informaţiile fals-intelectuale ce sărăcesc omul de timp şi de linişte şi de unitate.

Un bun ascultător nu este acela care îşi face urechile pâlnie şi îţi urmăreşte vorbele, dar care îşi păzeşte interiorul de tine. Ascultătorul are datoria supremă de a se lăsa impresionat de vorbele tale în aşa măsură încât acestea să îi modeleze realitatea şi interiorul. Pentru că numai în felul acesta, din cadrul realităţii vorbelor sale, o persoană poate înțelege o altă persoană în mod cinstit, fără să-şi folosească imaginația; din mijlocul vorbelor cuiva, ascultătorul poate trăi realitatea celui ce vorbeşte şi îi poate găsi şi cusurul - şi rezolvarea.

Mai mult decât atât, persoana care te ascultă vorbind are datoria să te vieţuiască, pătrunzându-ţi vorbele, să trăiască în interiorul tău, atunci când le pronunţi şi să îţi reveleze în faţa ochilor o oglindă cât mai clară şi cât mai discretă a ceea ce eşti în acele momente.

Căutarea obsesivă a unei aprobări în discuţii nu este altceva decât frustrarea rezultată în urma faptului că în timpul vieţii avem foarte rar ocazia să fim în faţa a aşa ceva.

Asta se întâmpla şi pentru că ascultătorul îşi păzeşte mult personalitatea, stând sub umbra fricii de a nu se pierde pe sine.

Un bun ascultător are puterea să se lase pe sine de o parte, până în momentul în care are ocazia să îţi ajute, ca om nou, la soluţionarea problemelor pe care le-a trăit odată cu tine în cadrul unei discuţii.

Altfel, orice mod de a aborda o discuţie este strict estetic.

Ca vorbitor, ar trebui să te îngrijeşti să nu existe trăiri imaginate, nuanţe de efect sau alte invenţii în vorbele tale. Atitudinea, dacă nu este una deschisă, direct şi onestă, îţi alterează lumea cuvintelor.

Nu există lucru mai urât pentru un ascultător activ, ce se lasă modelat de vorbele tale, să se pomenească în faţa unei lumi obscure, careia trebuie sa îi facă faţa la nivel de dușmănie. El pierde astfel şansa de a face ceva util; timpul lui este consumat în apărare.

Datoria vorbitorului este, poate, una și mai grea decât a celui care ascultă, pentru că vorbitorul trebuie să se supravegheze permanent, pentru a se împiedica să cadă în tentația de-a improviza sau de-a exagera, sau de-a brava. Poate fi dificil să fii cinstit direct, fără să fii necinstit înainte, măcar o fracțiune de secundă.

***

Om_de_jad: O discuție cinstită poate fi purtată doar de oameni cinstiți. Expunerea ta este remarcabilă, însă apare cel puțin o întrebare de bază: cum poate folosi un om necinstit, textul de mai sus, astfel încât să poată beneficia de pe urma unei discuții cinstite? Prin om necinstit, după cum știi, mă refer la acel om care are cel puțin un motiv de ascuns, atunci când susține că vrea să poarte o discuție cinstită. Întreb pentru că la categoria asta se încadrează majoritatea oamenilor. Mulțumesc.

Dublu Diez: Îţi mulțumesc pentru întrebare. O sa încerc să răspund, în măsura în care pot. Cred eu că este util pentru orice fel de om să își pună problema în mod direct : sunt un om cinstit, discut cinstit? Dacă se întreabă asta, deja e un salt. Intenţiile corecte puse în practică prin decizii corecte au sensul lor şi încărcătura lor. Pot face mult. Dacă ulterior se şi străduieşte să fie cât mai cinstit, dacă este atent la ce vorbeşte şi cum, la ce ascultă şi cum, saltul e şi mai mare. De aici încolo se poate porni într-o direcţie bună. În afară de asta, cred şi sper că ceea ce am zis este util oricui speră că va avea ocazia în viaţa asta să fie auzit şi ascultat pe bune de cineva. Gândindu-mă la cât de tare arde nevoia de a fi auzit uneori, cred ca e util să ştii că se poate asta, că poţi să nu trăieşti într-o lume de statui de ceară. (ce a scris Raul Popescu pe foaia cealaltă vine să susţină asta).

Om_de_jad: Pe lângă cinste și onestitate, la modul general, aș aduce puțin în discuție și problema interesului. Interesul este acea parte din noi care spune că trebuie să ne fie bine în orice situație, chiar dacă le e rău altora. Aici aș mai aduce în discuție, pe lângă răbdare, capacitatea individului de a îndura neajunsuri, stări sufleteşti neplăcute ș.a.m.d. Teoretic, toate acestea intră la capitolul educație și antrenament. Aici nu punem problema legată de ceea ce e decent și moral, ci punem problema legată de ceea ce este folositor sau nefolositor pentru noi înșine, de ceea ce ne crește sau de ceea ce ne tâmpește. Așa că hai să gândim practic și să le luăm puțin pe rând.

Într-o primă fază, să zic două-trei cuvinte despre interes. Interesul este fratele geamăn al combinațiilor de orice fel și, la fel, frate cu evitarea (sau fentarea) situațiilor grele din viață. Într-o zi, individul descoperă că îi e mai bine dacă face ceva necinstit, dar care îi aduce profit (nu neapărat financiar). Constată, în timp, că dacă face tot felul de combinații și dacă se fofilează, dacă scapă de anumite responsabilități, dispune de mai mult timp liber. Problema cu treaba asta e că făcând zi de zi combinații, ajungi, într-un final, să-ți faci ție combinații. Evitarea, fentarea situațiilor grele din viață,

pasarea responsabilității și aruncarea vinei pe cei din jur, sunt chestiuni care distrug în timp capacitatea de luare a deciziilor și diminuează discernământul. Apoi se crează un cerc vicios din care se va ieși foarte greu.

Așa, chestiunea legată de capacitatea individului de a îndura neajunsuri. Cel aflat pe cale are totdeauna în minte „s-o dea cumva la pace" cu moartea, iar moartea este văzută de muribund ca fiind ceva foarte nedrept. De fapt, adormirea din clipa morții, prăbușirea în abisul inconștienței, are drept cauză tocmai acest lucru: incapacitatea individului de a rezista în fața nedreptăților. Iarăși îl avem ca model pe Hristos, care a îndurat cele mai mari nedreptăți posibile înainte de a-și da ultima suflare. Omul trebuie să învețe să îndure greutăți și neajunsuri, iar când simte că ceea ce i s-a dat este nedrept și că nu poate face față să-și pună întrebarea dacă Hristos a îndurat mai mult sau mai puțin decât el. Răspunsul este aproape totdeauna același, și anume că niciunui om nu i se dă atâta nedreptate de îndurat așa cum i s-a dat lui Hristos, moment în care în suflet apare o seninătate, o ușurare, o liniște, cadru propice pentru autoobservare (ciudat cuvânt cu doi de „o", mă întreb dacă l-am scris corect). Ca să n-o lungesc aiurea, deprinderea de a face față greutăților vieții și neajunsurilor este esențială pentru dezvoltarea capacității individului de a se menține treaz în procesul morții.

Ceea ce spun eu aici sunt lucruri care vin în completarea a ceea ce spuneai tu mai sus. Când individul nu știe clar cât este de cinstit (sunt indivizi care habar n-au câtă cinste au în ei), se poate verifica cu ajutorul a două indicatoare: primul este cel legat de interes. Verifici cât anume din ceea ce faci este în interes strict personal - dacă observi că tot ceea ce faci, faci doar pentru tine, înseamnă că nu ești un om cinstit. Dacă descoperi că uneori faci să-ți fie bine chiar cu prețul răului făcut altora, cu siguranță stai foarte prost la capitolul cinste. Dacă descoperi că ești un maestru al combinațiilor, să fii sigur că ești și un maestru al propriei tale prostii și că vei avea parte de o moarte special pregătită pentru tine.

Al doilea indicator, este cel legat de capacitatea ta de a îndura neajunsuri. Dacă te faci praf de la prima problemă mică, dacă dai bir cu fugiții cum spunem noi, românii, atunci să fii sigur că moartea nu-și va dezlega misterele în fața ta. Dacă scoți castanele din foc cu mâinile altora, ești un individ ratat. Cel care nu știe nimic despre moarte, n-o să știe nimic nici despre viață. Și e o copilărie să crezi că îți poți trăi viața ignorând complet moartea.

În fine, răbdarea dizolvă toate aceste probleme și deloc întâmplător, aproape toate religiile lumii îndeamnă oamenii să facă tot ce le stă în putință ca să și-o educe.

Interlocutor: Ce sens daţi „dezlegării misterelor morţii în faţa individului", vă rog, sunteţi bun să explicaţi, Om_de_jad, mai exact, ce înţelegeţi prin aceasta?

Om_de_jad: Moartea vine la pachet cu tot felul de lucruri care țin, de fapt, de dinamica vieții - iar omul cam este obligat să o înțeleagă. Pentru că dacă nu înțelege ce este moartea o să aibă mereu impresia că viața face mișto de el și de cei dragi lui.

Interlocutor: Înţeleg acum la ce v-aţi referit! Însă, cu toate acestea, după părerea mea, cinstea, onestitatea, problema interesului, just pusă, şi capacitatea de a îndura neajunsuri poate că vor duce la dezlegarea misterelor morţii, însă nu vor soluţiona şi problema ataşamentului şi a durerii.

Dublu Diez: Suferința face parte și ea dintre sentimente. Nu e nimic rău sau defect în a suferi, când e cazul. Sa nu suferi la moartea cuiva drag e mult mai anapoda. Însă odată înțelese aceste fapte ce țin de viata și moarte, suferința își găsește și ea un echilibru și o forma justa. Pentru ca pe oameni nu ii doboară atât suferința, cât propriul lor război cu sinele care suferă.

Om_de_jad: Moartea înseamnă atașament și durere. Nu am pretenția că cele enunțate de mine sunt suficiente pentru a dezlega misterele morții, dar cu siguranță reprezintă un punct bun de plecare. Uneori, conduita morală și onestitatea căutătorului fac jumătate din drumul de parcurs.

Învăţăminte practice legate de spiritualitate

Om_de_jad: Când am început să caut informaţii despre sensul vieţii, despre procesul morţii şi despre ceea ce numim a fi cale spirituală m-am lovit de câteva probleme serioase. Prima, a fost lipsa aproape totală de informaţii practice, de informaţii la obiect. Iubesc literatura şi mă bucur de frumuseţea poeziei, dar m-am născut cu o anumită conformaţie tehnică, am o fire practică şi-mi place mai mult să fac, decât să visez cum s-ar face ceva. Atunci când am vrut să pun în practică lucruri legate de spiritualitate nu ştiam de unde să încep, ce anume aş avea de făcut şi încotro ar trebui să mă îndrept.

Problema mea legată de religia orientală era tot una de natură tehnică. Yoga este o ştiinţă spirituală ingenioasă şi am testat riguros mai multe forme ale sale câţiva ani buni, neştiind ce altceva ar fi practic şi aş putea să fac. Cu toate acestea, deşi rezultatele începeau să apară, nu reuşeam să leg informaţiile obţinute de pe urma practicii yoga, cu chestiuni simple de viaţă. Să vă dau un exemplu concret: prin yoga, reuşeam destul de uşor să percep acel flux energetic pe care îl numim viaţă, însă atunci când observam în exterior, anumite situaţii din regnul animal, nu mai reuşeam să pricep cum anume se aplică forţa vieţii în acel context. Mă frapau anumite lucruri, ca de exemplu contrastul grosolan dintre grija pe care o manifestă existenţa faţă de procesul de concepţie şi de naştere a puilor, comparată cu ”lipsa de interes” manifestată după ce puii se nasc. O serie de modificări de natură fiziologică şi nu numai, sprijină animalul din toate părţile să poată aduce pe lume puii, dar după naştere aceştia întâmpină o multitudine de dificultăţi care provoacă foarte multă suferinţă: lipsa hranei, lipsa apei şi bolile reprezintă o parte a problemei, la care mai pot adăuga lipsa afecţiunii mamei în anumite situaţii (când femela-mamă respinge puiul sau chiar îl răneşte), lipsa afecţiunii masculine la anumite specii sau inconştienţa totală a femelei-mamă (la scroafe de ex.), care pot strivi puii în timpul zilei, fără măcar să bage de seamă. Explicaţiile ştiinţei moderne, cu trimitere către selecţia naturală şi către luptele de putere, mi s-au părut de la început lipsite de consistenţă şi pe alocuri copilăroase. La urma urmei, la acel moment, mă gândeam că Dumnezeu este cel mai mare criminal, fiindcă, nu-i aşa, el ne ucide într-un final pe toţi. Şi fiind atotputernic, o face înadins.

Religiile orientale, teoria lor karmică şi filozofia lor, parţial elaborată sub influenţa stupefiantelor (nu glumesc), nu-mi ofereau răspunsuri la obiect.

În fine, îmi rămânea de ales religia creştină, fie ea ortodoxă, catolică sau alt produs derivat. Ideea de a fi călugăr nu mi-a surâs niciodată, pentru că intra în contradicţie cu interiorul meu - totdeauna mi-au plăcut femeile.

Mesajele lui Hristos mi s-au părut greu de pus în practică. Le-am înțeles mult mai târziu însemnătatea, atunci când drumul cel mai greu fusese deja făcut prin alte metode decât cele creștine. Am ajuns să iubesc acest creștinism, însă consider că practicile pseudo-creștine, mai degrabă tâmpesc omul decât să-l ducă în direcția corectă. Nu am pretenția să fiți de acord cu mine, consider același lucru și când vine vorba despre ateism sau despre știință. Nu insist în legătură cu treaba asta.

Îmi amintesc acum, când am citit undeva că pentru a mă ilumina trebuia să mă golesc pe interior precum un bambus. Problema mea nu era atât legată de golirea interiorului cât cea legată de bambus, fiindcă nu văzusem până la acea vreme un băț de bambus și nu aveam nici cea mai mică idee cum arată. Și mi-am spus așa: dacă cel care face indicația asta nu a luat în calcul faptul că informația va ajunge la cineva care n-a văzut în viața lui bambus, ce garanție am că autorul informației pe care o iau drept bună n-a omis și alte lucruri.

Nu am fost un om încăpățânat, nu m-am crezut mai deștept decât ceilalți, dar nu pot, din principiu, să iau lucruri din exterior fără să le filtrez. Dacă privim atent religia hindusă, cu miile ei de zeități, clar nu vom avea un sentiment de siguranță. Iar doctrina buddhistă, care promitea eliberarea de sine și deci moarte totală și definitivă, iarăși nu era compatibilă cu ceea ce simțeam eu fiindcă în copilărie, și mult timp după aceea, am fost un iubitor de viață. Moartea definitivă și totală, așa cum o promitea Buddha, nu m-a atras.

Tot ce scriu sau ce am scris până acum, absolut totul, are aplicabilitate practică. Nicio frază pe care o scriu nu e de prisos, fiindcă jucătorii nu fac risipă nici de vorbe, nici de sentiment și nici de fapte. Vă spun lucrurile astea, îndemnându-vă să citiți cu foarte mare atenție ceea ce scriu, nu pentru că sunt eu deșteptul lumii, ci pentru că de acolo puteți să scoateți ideile principale și partea practică (exact aia care lipsește cam la toți așa-zișii învățători spirituali) - și stați liniștiți, n-o să vă scriu nimic despre bambus. Cei care sunt în grupul nostru, dispun efectiv de tehnici și beneficiază de asistență, însă toate acestea sunt posibile doar în interiorul grupului și nu pot fi subiectul unor discuții publice. Am încercat să formăm un grup de lucru secundar, însă inițiativa a eșuat lamentabil. Oamenii dau like și fac pe dracu' ghem cu butonul de la mouse, dar devin suspicioși în momentul în care li se cere o poză și câteva date personale. Dacă ar fi intrat în grup li s-ar fi cerut să nu fie căcăcioși și ofticoși, chestie care e mult mai dificilă.

Vă spuneam data trecută, că femeia dispune de un fel de „țeavă" prin care poate „intra" un suflet în pântec. Din păcate, acea țeavă dispune de prea puține reguli de intrare-ieșire. Treaba femeii e să-și construiască singură regulile în cauză, pentru că prin acea țeavă încearcă să pătrundă și alte tipuri de „suflete". Le-am putea numi semi-ființe, ființe fără corp fizic sau simplu, entități. Sigur că existența are grijă și nu dă voie acestor entități să pătrundă prea mult în femeie, însă asta nu înseamnă că acele ființe nu încearcă tot timpul s-o facă. Ceea ce spun eu aici nu trebuie să stârnească panică în rândul femeilor, ar trebui să trezească responsabilitate în rândul bărbaților. Controlul sporit pe centrul

voinței, la bărbat, îi permite acestuia să-și protejeze femeia, s-o țină departe de aceste influențe nefaste din subtil, tot așa cum femeia își poate proteja bărbatul din punct de vedere erotic, ținându-l departe de perversiunile sexuale, care altfel pot face ravagii în el și-i pot distruge voința. Aceasta este ideea centrală în așa-numita „taină a căsătoriei" la creștini. Dacă privim dincolo de ritual vom descoperi lucruri profunde și cu aplicabilitate practică.

A trebuit să fac această introducere, pentru a putea vorbi data viitoare despre bărbat și relația lui cu centrul voinței. Noapte bună!

Despre polaritatea primilor trei centri la bărbaţi

Om_de_jad: Acum ceva timp am discutat despre polarităţile centrilor la femeie. Pe centrul vital, aceasta are preponderent energie cu minus, pe centrul sexual are energie cu plus, iar pe centrul voinţei are iarăşi energie cu minus. Asta, pentru femeie, înseamnă o vitalitate fluctuantă (ovulaţie şi ciclu menstrual), o sexualitate bine controlată şi o voinţă diminuată. Bărbatul, dispune de vitalitate, este influenţabil din punct de vedere sexual, dar îşi controlează mai bine centrul voinţei.

Poate vă întrebaţi de ce există această polaritate. Ochiul clarvăzătorului constată că această polaritate apare odată cu împărţirea pe sexe. Cândva, în trecutul îndepărtat, fiinţele umane nu se înmulţeau prin intermediul actului sexual. Înmulţirea (multiplicarea), se petrecea întrutotul în plan subtil. Corpul fizic, aşa cum îl vedem astăzi, nu exista aşa cum îl vedem acum, avea o consistenţă asemănătoare cu cea a gazelor. Dat fiind faptul că la nivelul sistemului nostru solar, în acel moment, s-au petrecut nişte schimbări importante, oamenii nu-şi mai puteau continua evoluţia aşa cum o făcuseră până atunci. Ca soluţie, existenţa a ales împărţirea pe sexe, mutând reproducerea jumătate în plan subtil şi jumătate în plan fizic. După cum puteţi observa, deşi corpul nostru este solid, substanţele cu potenţial creator sunt lichide, iar energia care le animă se află pe un plan imediat superior gazului. Pentru cei iniţiaţi în tainele istoriei planetei noastre, cei care citesc în înregistrările akashice, aceste lucruri pe care le descriu aici au o semnificaţie aparte. Ceea ce vreau să reţineţi e că după ce s-a făcut împărţirea pe sexe fiinţele umane s-au ales atât cu zone controlabile cât şi cu zone mai puţin controlabile, date fiind experienţele de viaţă şi moştenirea genetică; aşa a luat naştere polaritatea pe centri. Femeia trebuia să deţină control pe centrul sexual, ca să poată naşte - bărbatul nu avea nevoie de aşa ceva, însă avea nevoie de voinţă, ca să poată asigura hrana pentru mamă şi pentru făt. Ca să poată pune în practică actele de voinţă, avea nevoie de control sporit pe centrul vital. Femeia, ca să poată oferi afecţiune puiului, trebuia să aibă control pe centrul afectiv, loc unde bărbatul a rămas cu un pas în urmă. Ca să vă faceţi o imagine de ansamblu, este ca şi când ai rupe un măr în două: acolo unde o jumătate are protuberanţă, cealaltă jumătate are o concavitate ş.a.m.d.

Bărbatul dispune de energie vitală. Sau, mă rog, dispunea, pentru că modul de viaţă defectuos din ziua de azi a condus bărbaţii către un nivel scăzut de vitalitate. Dar, deşi dispune de vitalitate, la nivel sexual bărbatul este slab comparativ cu femeia, influenţabil şi controlabil. Energia vitală, va fugi când cu o treaptă mai sus, atingând centrul sexual, când cu două trepte mai sus, atingând centrul voinţei. Pentru ca energia vitală, la bărbat, să atingă centrul afectiv (centrul al patrulea), a fost necesară inventarea unui concept abstract, pe care îl numim religie. Fenomenul religios face posibil la bărbat, să transporte energie vitală, de pe centrul unu, pe centrul patru. Femeia nu are nevoie de

fenomenul religios, având contact cu centrul al patrulea în mod natural, însă femeia este afectuoasă fără vreun merit personal, tot aşa cum vitalitatea bărbatului este un cadou de la natură, bărbatul neavând niciun merit pentru starea aceasta de fapt. Un echivalent al religiei, pentru femeie, este necesar, însă nu ştim momentan care este acela. Femeile vor trebui să-l inventeze.

În discuţiile pe care le-am avut cu prietenii am arătat faptul că în următoarele mii de ani, femeile vor deveni vioara întâi a societăţii, în sensul că vor controla în totalitate planul social. Este un fenomen normal şi firesc, iar bărbaţii ar trebui să înţeleagă şi să sprijine femeile, astfel încât acestea să poată prelua frâiele societăţii. Dacă nu predăm cheile cum trebuie şi nu le arătăm cum anume am construit societatea, o vor prelua greşit, o vor controla greşit şi o vor preschimba greşit - per ansamblu toţi vom avea de suferit. Fenomenul religios, cu bune şi cu rele, aşa cum îl ştim astăzi, va dispărea complet, rămânând doar în amintirea oamenilor. Este normal, femeile vor înlocui religia cu altceva. Este imperios necesar să ajutăm să se nască femeia de mâine.

Lucrurile evoluează continuu pe toate planurile. În viitor, concepţia copiilor se va muta aproape cu totul în plan fizic, iar acest proces va avea atunci doar mici legături cu planul subtil. Pentru a-şi regăsi locul în lumea subtilă, omul este nevoit să cucerească în totalitate planul fizic. Ştiu că nu aveţi informaţiile necesare ca să înţelegeţi cum trebuie afirmaţiile mele, aşa că deocamdată o să ne mulţumim să le considerăm nişte simple ipoteze.

În lumea în care trăim lucrurile nu sunt percepute aşa cum trebuie şi din acest motiv apar multe divergenţe. Oamenilor nu li se spune că bărbatul este responsabil de echilibrarea centrului vital la femeie, că femeia este responsabilă de echilibrarea centrului sexual la bărbat, că bărbatul este responsabil cu echilibrarea centrului voinţei la femeie şi că femeia este responsabilă cu echilibrarea centrului afectiv la bărbat. Relaţiile oamenilor seamănă foarte tare cu joaca unor copii răzgâiaţi, care consideră, fiecare in felul lui, că i se cuvin toate jucăriile celorlalţi copii.

Sunt atât de multe lucruri de spus... de exemplu, eu am afirmat mai sus că femeia este responsabilă de echilibrarea centrului sexual al bărbatului, însă centrul sexual al acestuia nu trebuie să rămână cum este acum. Masculul trebuie să se rupă din regnul animal şi să se transforme în bărbat, nu să rămână la stadiul la care se află. Sexualitatea brută a bărbatului trebuie să evolueze, iar acest lucru nu este posibil fără continenţa sexuală.

Responsabilitatea femeii legată de echilibrarea centrului sexual la bărbat, nu poate apărea decât dacă femeia înţelege că un bărbat privat de contact sexual, se simte la fel de expus aşa cum s-ar simţi o femeie goală, forţată să umble noaptea printr-un cartier rău famat. Observând această vulnerabilitate pe centrul sexual la bărbat, cultele religioase au cerut femeilor să-şi acopere podoaba capilară, gest care a fost dus la extrem în lumea musulmană prin inventarea veşmântului numit parda (sau burqa). Societatea actuală îndeamnă femeile să umble cât mai dezbrăcate, lucru care solicită suplimentar şi complet inutil instinctele de reproducere ale bărbatului. În timp, atenţia bărbatului şi

capacitatea lui de reproducere o să scadă simțitor. Așa cum știu eu acest lucru și cei care conduc lumea și o îndeamnă la desfrâu o știu.

Deseori aud femei care se plâng că bărbații își doresc numai sex și că sunt obsedați de sex. Dumnezeu nu face lucrurile pe dos. Afirmația că majoritatea bărbaților sunt obsedați de sex, este la fel de adevărată ca și afirmația că majoritatea femeilor sunt incapabile să-și satisfacă sexual bărbații. Pentru că nu există în natură o nevoie care să sară din peisaj și care să nu poată fi împlinită în mod natural în așa fel încât omul să poată trăi și el liniștit.

Dacă femeile sunt debusolate, lipsite de voință, nemotivate și fără direcție, este din vina bărbaților, care nu știu să creeze coerență și limpezime în femeie, astfel încât aceasta să poată acționa. Dacă bărbații sunt neliniștiți din punct de vedere sexual, este vina femeilor care sunt incapabile să-i satisfacă. Dacă bărbatul își folosește voința doar ca să-și facă lui bine (în mod egotic), în mod cert se află pe un drum greșit. Dacă femeia își folosește propria sexualitate doar pentru a da naștere copiilor și nu pentru a-și sprijini bărbatul, lăsându-l pradă perversiunilor mai mult sau mai puțin afișate ale celor din jur, se va alege cu probleme ale aparatului genital într-o formă sau alta: dureri menstruale puternice, infecții, boli ale aparatului reproducător și instabilitate psihică. Suntem legați unii de alții, bărbații de femei și femeile de bărbați. Nu există fericire și împlinire, de unul singur. Pentru unii, gândul acesta este înspăimântător.

***

Interlocutor: Vă rog, puteţi să răspundeţi următoarelor întrebări, în legătură cu acest articol? Polaritatea diferită a primilor trei centri la bărbat şi la femeie, aşa cum aţi descris-o dumneavoastră, are legătură cu energia subtilă, în principiu diferit alimentată la bărbat şi la femeie, ale canalelor Ida şi Pingala? Dacă, pentru ca energia vitală la bărbat să atingă centrul al patrulea, cel afectiv, deficitar, a fost necesară inventarea conceptului abstract al religiei, iar, dacă în următoarele mii de ani femeile vor deveni vioara întâi, acestea vor înlocui conceptul religiei cu un concept care să ducă la atingerea centrului voinţei, mai slab la ele? Credeţi că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinţei ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv? Vă mulţumesc foarte mult pentru prezumtivele răspunsuri.

Om_de_jad: Am rugămintea ca pe viitor să formatați puțin textul și să puneți întrebările unele sub altele, ca să fie mai ușor de citit. Deocamdată, am să rearanjez eu întrebările, cu răspunsul dedesubt.

1. Polaritatea diferită a primilor trei centri la bărbat şi la femeie, aşa cum aţi descris-o dumneavoastră, are legătură cu energia subtilă, în principiu diferit alimentată la bărbat şi la femeie, ale canalelor Ida şi Pingala?

Ida și Pingala sunt canale prin care circulă energia, atâta tot. Aceste canale nu sunt diferite la bărbat față de femeie. Diferența tipului de energie acumulată ține de o obișnuință formată în timp, ca

bărbatul sau femeia să preia mai multă energie de un anumit tip, pe un anumit centru. Aşadar, nu există o legătură directă între Ida/Pingala şi polaritatea energetică, ci una indirectă, dată de energia care circulă pe acolo şi alimentează centrii de forţă.

2. Dacă, pentru ca energia vitală la bărbat să atingă centrul al patrulea, cel afectiv, deficitar, a fost necesară inventarea conceptului abstract al religiei, iar, dacă în următoarele mii de ani femeile vor deveni vioara întâi, acestea vor înlocui conceptul religiei cu un concept care să ducă la atingerea centrului voinţei, mai slab la ele?

Precizare: la bărbat, se preia mai multă energie cu minus pe centrul afectiv. Deficitară, la bărbat este energia cu plus, nu centrul în sine. Asta înseamnă doar că pe centrul afectiv, bărbatului îi vine mai uşor să primească decât să dea.

Femeile vor înlocui religia cu ceva, nu neapărat cu un concept. Conceptualizarea este opera bărbaților. Ei conceptualizează - femeile sintetizează. Este greu, dacă nu imposibil, să spun cu ce anume vor înlocui femeile religia. Cert este că femeia nouă trebuie ajutată să se nască.

Cumva ați intuit bine - da, acel înlocuitor de religie, va alimenta centrul voinței, la femeie, cu energie pozitivă, însă, ceea ce numim centrul voinței cu energie preponderent pozitivă, la femeie, este ceva diferit față de același lucru la bărbat. Plus pe centrul al treilea, nu înseamnă că femeia va tăia copaci cu toporul și va inventa mașini și utilaje. Asta este ceea ce au făcut bărbații, având plus pe centrul voinței, nu înseamnă că femeile vor face, sau că trebuie să facă asta.

3. Credeţi că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinţei ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv?

Nu prea înțeleg întrebarea. Centrul voinței nu este de preferat centrului afectiv - n-am susținut și nu susțin asta. Voința este o parte din viață, afectivitatea este altă parte. Ceea ce întrebați dumneavoastră, este dacă nu cumva culoarea verde este mai bună decât culoarea galbenă. Pot presupune că întrebarea se referă la pseudo-educația care ni se face și care susține că e de preferat să ai voință decât să-ți folosești afectivitatea.

Interlocutor: În legătură cu a treia întrebare, ea a sunat astfel: „Credeţi că o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului voinţei ar fi mai bună decât o lume în care există un „mecanism” pentru stimularea centrului afectiv?” Dimpotrivă, dacă ar fi să fiu suspectată că aş vedea o lume mai bună decât alta, aş vedea-o ca fiind mai bună pe cea tributară „verdelui”, nu „galbenului”, iar întrebarea mea, recunosc, a avut acest subtext. Încercând să îmi imaginez o lume a matriarhatului, într-un fel, iar acesteia să i dea de femei o „nouă religie”, cea a compensării deficitului pozitiv pe centrul voinţei, recunosc că n-am putut să mi-o imaginez mai bună decât cea imaginată de bărbaţi, pentru compensarea deficitului lor pozitiv pe „becul verde”. A fost o provocare pentru a vedea dacă dumneavoastră puteţi să credeţi, să imaginaţi, că lumea ce va veni, construită în

mod fundamental de femei, cu o „religie compensatoare de deficit" diferită, în sensul arătat, ar putea sau nu să fie mai bună.

Om_de_jad: Nu se revine la niciun fel e matriarhat. Eu nu vorbesc aici despre un schimb de putere, vremea luptelor de putere a cam luat sfârşit. De altfel, luptele de putere (în sens social) sunt tot nişte invenţii ale bărbaţilor.

Vorbesc despre un mers firesc al lucrurilor, nu despre putere în mâna bărbaţilor sau a femeilor. Pe măsură ce femeia îşi va contura mai bine sinele, îşi va pierde din abilitatea de a naşte copii. În natură nu poţi face din rahat bici şi să-l faci şi să pocnească. Nu poţi să fii şi sclavul naturii şi stăpânul ei în acelaşi timp.

Femeia a trăit într-o transă din care a început să se trezească pe la anul 1700, moment în care au început să apară primele idei feministe. Femeia s-a aflat în această transă încă de pe vremea Lemuriei, timp în care a trebuit să bată pasul pe loc astfel încât partea masculină să poată lucra mai bine planul fizic şi societatea. În tot acest timp, nivelul spiritual al femeii a rămas la nivelul la care era în perioada Lemuriei târzii. Popii care vin acum şi spun că scopul pentru care există femeia este acela de a face copii în continuu, bat câmpii şi habar n-au pe ce lume se află. Este timpul ca bărbaţii să intre într-o transă de câteva mii de ani (undeva la 30.000 de ani), pentru ca femeia să preia societatea de unde aceştia au lăsat-o şi să o transforme aşa cum consideră de cuviinţă. Nu vorbim despre jocuri de putere ci de un mers firesc al lucrurilor. Femeia, dacă rămâne în continuare să se ocupe doar de naştere, iar bărbaţii, dacă se ocupă în continuare cu luptele de putere şi cu cocoşisme specifice, o să ne facem praf. Cred şi sper că femeile vor face ceea ce trebuie. Dacă aşteptaţi să facă bărbaţii ceva să schimbe lumea, o să aşteptaţi la infinit. Ceea ce puteau bărbaţii să facă vreodată, au făcut deja. Capul sus şi hai la treabă, a venit vremea voastră şi habar n-aveţi ce înseamnă asta!

Interlocutor: Întotdeauna sau, în fine, aproape întotdeauna, se mai întâmplă să îmi pierd şi „busola", sunt foarte atentă la valoarea cuvintelor, ... am spus „o lume a matriarhatului, într-un fel"... acel „într-un fel" nuanţa acel „matriarhat" pe care l-am folosit. Am folosit această sintagmă pentru că lipsa echilibrului, a armoniei dintre Bărbat şi Femeie, dintre Principiul Masculin şi cel Feminin, dintre Yang şi Yin, va duce la un nou tip de dezechilibru, după excesul de Masculin va urma excesul de Feminin, lipsa armoniei integratoare, iar aceasta, cred eu, ar putea fi denumită, chiar şi cu indulgenţă emoticon smile , „o lume a matriarhatului, într-un fel". De altfel, dacă femeile vor inventa, chiar şi într-un mod sintetizator, cum aţi spus, o modalitate de compensare a deficitului pozitiv pe centrul voinţei şi îi vor da acesteia o valoare similară aceleia pe care i-au dat-o bărbaţii religiei, se va ajunge la o „nouă tiranie", tirania unei alte modalităţi de compensare a unui deficit. Singura speranţă pe care o văd, în această viziune, este pozitivitatea firească, naturală, aşa cum aţi spus dumneavoastră, a femeii pe centrul inimiii. Dar poate că aveţi dreptate într-un anumit sens,

poate după un exces de Masculin trebuie să urmeze un exces de Feminin, ca apoi să vină echilibrul, armonia dintre acestea.

Om_de_jad: Echilibrul există deja, nu putem vorbi despre un exces de masculin şi un deficit de feminin. Vorbim despre polarități diferite, pe centri diferiți. Când spun pozitiv sau negativ mă refer la polaritate, ca la baterie, nu la pozitivitate sau negativitate, ca atitudine față de ceva. Îmi pare foarte rău că-mi interpretați astfel afirmațiile. Repet, nu există niciun fel de exces, nici de masculin, nici de feminin.

Dublu Diez: Nu e supărare, aţi priceput aproape bine, dar nu le luaţi ca pe ceva înţeles şi categorisit, astea sunt chestiuni care se pricep în ani, după multe investigaţii. Jadu vă dă numai câteva indicaţii. Nu vă complicaţi prea tare.

Fragment din Rudolf Steiner

„Un om care nu poate prinde într-o anumită măsură ideea: de ceea ce mă impulsionează, eu însumi sunt în cele din urmă responsabil –, acel om nu va putea să înainteze într-un mod satisfăcător. Un anumit sânge rece şi o înţelegere a karmei, fie şi numai în mod ipotetic, sunt punctul de plecare indispensabil. Omul care nu ajunge niciodată să se debaraseze de Eul său, care ține cu orice chip la propriile sale sentimente şi mod de a simți încât, atunci când nu-i reuşeşte ceva, aruncă vina asupra altuia, omul care are totdeauna impresia că lumea sau o parte a anturajului său îi este ostilă, care, împins de spiritul de contradicţie, îşi refuză înțelegerea unor lucruri pe care le învață teosofia exterioară, pe care, folosind gândirea curentă, le-ar putea înțelege, un astfel de om va avea mari greutăţi în a face progrese. De aceea, pentru a dobândi calmul şi sângele rece al sufletului este bine să nu ne schimbăm de fiecare dată şi să învăţăm că dacă ceva nu ne reuşeşte, îndeosebi pe drumul dezvoltării oculte, nu alții sunt de vină ci noi înşine. Vom avansa mult mai repede dacă nu vom căuta mereu în afară vina pentru eşecurile noastre, schimbând mereu metodele etc. Acest lucru este mai important decât ni se pare. Totdeauna este mai bine ca, în momentul în care ne dăm seama cât de puţin am avansat, să căutăm în noi înşine motivul pentru care se întâmplă aceasta. Însuşi acest lucru, a ajunge să căutăm noi înşine vina pentru nereuşitele noastre, constituie un progres deosebit de important. Vom vedea atunci că am făcut progrese nu numai în privinţa unor lucruri mai îndepărtate, ci chiar în problemele vieţii curente. Cei care ştiu câte ceva despre aceste lucruri pot confirma oricând că în însăşi această intenție de a căuta în noi înşine motivul unui eşec se găseşte ceva ce ne face viața exterioară uşoară şi suportabilă. Reuşim să lichidăm mult mai uşor disputa noastră cu ceea ce ne înconjoară dacă putem înțelege cât de just este acest gând. Nu am mai fi atât de posomorâţi şi ipohondri, am învinge tendinţa de a ne plânge, de a ne lamenta şi ne-am urma mai liniştiţi drumul. Căci nu trebuie să uităm că în adevărata iniţiere modernă cel care dă un sfat are obligaţia cea mai strictă de a nu pătrunde niciodată în sanctuarul intim al sufletului, astfel încât noi trebuie, în ceea ce priveşte forul cel mai intim al sufletului, să preluăm singuri ceva şi să nu ne plângem că nu am primit, poate, sfaturile corecte. Sfaturile pot fi corecte şi totuşi problema să nu înainteze, dacă noi nu luăm hotărârea de care v-am spus mai sus.

Odată ales drumul – şi această alegere trebuie să vină dintr-o hotărâre fermă –, acest sânge rece, acest calm sunt un teren propice pe care se poate sprijini meditaţia în efortul nostru de a ne dărui unor sentimente şi gânduri.”

***

Interlocutor: Am o întrebare legată de acest text, la un moment dat Rudolf Steiner a scris următoarele: „Căci nu trebuie să uităm că în adevărata iniţiere modernă cel care dă un sfat are obligaţia cea mai strictă de a nu pătrunde niciodată în sanctuarul intim al sufletului, astfel încât noi trebuie, în ceea ce priveşte forul cel mai intim al sufletului, să preluăm singuri ceva şi să nu ne plângem că nu am primit, poate, sfaturile corecte.”

Întrebarea este: de ce cel care dă un sfat are obligaţia să nu pătrundă niciodată în sanctuarul intim al sufletului? Înţeleg că se referă la sanctuarul intim al sufletului celui care îl primeşte. Eu am găsit următorul răspuns. Cel care dă un sfat nu trebuie să influenţeze cumva în sens subiectiv pe acela pe care îl sfătuieşte, adică sa nu pătrundă mai mult decât e cazul în raport cu subiectul în cauză în intimitatea celui care îi primeşte sfatul. Acesta din urmă are şi el munca lui, de a prelua sfatul şi de a-l transforma în sanctuarul propriu în ceva care îi este realmente util.

Dublu Diez: E corect ce zici tu. Trebuie să ai un oarecare respect și o oarecare gingășie (atenție, grijă) față de cele cu care lucrezi.

Om_de_jad: Steiner face acolo o comparație între vechea modalitate de inițiere și cea actuală. În trecut, inițierile erau diferite fiindcă mașina umană era diferită de cea de azi. Până la venirea lui Hristos, încă vorbim despre omul vechi. Omul vechi nu deținea un Sine, ci doar de un ego slab conturat, amestecat cu neamul din care ființa își trăgea rădăcinile. Puteți observa acest lucru cu ușurință în Vechiul Testament, unde evreul nu exista ca individ ci se definea fie prin strămoșii direcți, fie prin cel originar, respectiv Abraam.

Să facem referire la vechiul tip de inițiere. Până la venirea lui Hristos, posedarea era un fenomen frecvent. Omul din zilele noastre crede că posedarea era o invenție din trecut, un fel de altă denumire pentru tulburarea de personalitate. Nu este așa: mașina umana de dinainte de Hristos putea fi preluată (încă) de alte entități din subtil. Hristos vine și oprește acest fenomen, prin lucrarea pe care a făcut-o în noi și care nu va dura la infinit. Acesta este motivul pentru care creștinii îndeamnă omul către o viață care să conducă la mântuire - construcția aceasta, Sinele cu care suntem toți atât de familiarizați este un dar de la Hristos, datoria noastră fiind aceea de a-l modela și de a-l conștientiza astfel încât să nu-l mai pierdem vreodată, nici măcar atunci când moartea fizică se produce. Pentru omul zilelor noastre, pierderea de Sine este similară cu pierderea lui Hristos.

Dar să ne gândim puțin ce presupunea vechiul tip de inițiere. Cum am spus, omul putea fi oricând ocupat (posedat) de ființe din suprasensibil. Vechiul testament este plin de astfel de descrieri, în care un individ sau altul apare ca fiind posedat de ființe demoniace sau de ființe din ierarhii superioare, ca de exemplu de îngeri sau heruvimi. Iluminarea din religia veche (mai veche de 6.000 de ani) conducea individul către dobândirea Sinelui. Aici se impune următoarea observație: faptul că

Hristos a oferit fiecărui individ un Sine (adică trup din trupul Său) nu înseamnă că omul este deja iluminat şi că nu trebuie să facă nimic. A patra cale, calea omului modern, presupune într-o primă fază identificarea acestui Sine, apoi, conştientizarea faptului că Sinele nostru este trup din trupul lui Hristos. Şi abia după ce acest lucru devine cunoscut şi aprofundat, omul va putea lucra împreună cu Hristos, cu energia sa, în el însuşi şi în ceilalţi.

Vechiul maestru trebuia să ocupe (să posedeze) discipolul, pentru ca iniţierea să dea roade. Iniţierea propriu-zisă consta în ”construirea” unui Sine în discipol, treaba discipolului fiind să descopere acest Sine prin practica meditaţiei. Hristos a făcut deja iniţierea pentru întreaga umanitate - ne putem numi cu toţii, fără să greşim, iniţiaţi. Acesta este motivul pentru care Steiner afirmă că în ziua de azi, omul nu mai trebuie atins în spaţiul său intim. Acolo, în acel spaţiu intim, se află deja Hristos.

Om_de_jad: SINE pron. refl. (Forma accentuată de acuz. pers. 3 pentru toate genurile şi numerele; uneori întărit prin „însuşi”) 1. (Precedat de prep. „pe” sau, înv., „pre”, având funcţie de complement direct al unui verb reflexiv) Numai pe sine nu se vede. 2. (Precedat de prepoziţii, are funcţie de atribut, de complement indirect sau de complement circumstanţial) Păstrează totul pentru sine însăşi. ◊ Expr. De la sine = fără ajutorul sau intervenţia cuiva, prin propriile forţe; din proprie iniţiativă. (Substantivat) În sinea mea (sau a ta etc.) = în propria conştiinţă, în gând. – Lat. se (după mine, tine).

Definiţia din DEX este corectă şi reprezintă proiecţia fizică a Sinelui. Sinele cu S mare (sau Suprasinele), cum îl numesc occidentalii, ori non-sinele, cum l-a numit Buddha, poate fi cunoscut prin rugăciune, prin antrenamente de tip yoga, prin meditaţie sau cu ajutorul jocului realităţii, practicând atenţia cu dublă direcţie.

Grijă mare la ăştia mici!

Om_de_jad: Nu-i puteţi păcăli, pentru că aţi făcut-o deja timp de 25 de ani. Ştiu pe de rost toate şmecheriile voastre.

Nu-i puteţi mitui, pentru că parinţii lor şi-au rupt spatele muncind prin ţări străine şi le-au dat deja tot ce aveau nevoie.

Nu-i puteţi face să va respecte atâta timp cât sunteţi javre. Ăştia mici ştiu ce este respectul autentic şi respectă doar pe cine merită.

Nu-i puteti învrăjbi. Ei se poartă frumos unii cu ceilalţi şi au grijă să nu-şi faca rău unii altora. Nu fac asta din politeţe, o fac pentru că au înţeles că nimeni nu-i protejează dacă nu se protejează singuri.

Nu-i puteţi forţa să vă asculte, nu-i puteţi speria. Aştia mici au învăţat ce este răbdarea, aşteptându-şi părinţii să se întoarcă acasă din strainatate. Chiar dacă o să-i fentaţi şi acum pentru că încă sunt mici, nu-i nimic, o să vină să vă ceara socoteala de un milion de ori, până învăţaţi să vă comportaţi normal. Şi o să va ceară socoteală pentru ce le-aţi făcut lor, pentru ce le-aţi făcut părinţilor şi bunicilor lor, pentru ceea ce aţi făcut din ţara noastră. Ăştia mici sunt periculoşi, au memorie!

N-o să vă pună să faceţi ce vor ei, o să vă pună să faceţi ce trebuie şi cum trebuie. Ei susţin economia prin inteligenţă şi prin seriozitatea lor, nu acţionează prin pile şi smecherii. Lor nu le e frică să-şi asume responsabilităţi, unii dintre ei conduc echipe de succes, de la vârsta de 21 - 22 de ani.

Aşa că păzea, ăştia micii sunt periculoşi, o să va oblige să vă comportaţi ca oamenii!

Ce e de făcut?

Om_de_jad: De ani de zile tot spun, atunci când am ocazia, că nu este nevoie de partide politice. Reacţiile oamenilor sunt foarte ciudate atunci când aud despre asta: „cum adică, tu vrei anarhie?". Nu, nu vreau anarhie, pur şi simplu vreau să ne conducă oameni, nu găşti. Un om îşi poate asuma responsabilităţi pentru anumite fapte făcute, însă atunci când e vorba să acuzi o gaşcă e mai dificil - responsabilitatea se distribuie pe umerii mai multor persoane şi prin asta vina se diluează.

Consideraţi partidele politice ca pe nişte SRL-uri. Organizaţii care adună oameni şi produc bani în interes propriu. Acolo sunt oameni de afaceri care fac investiţii, pentru că asta ştiu să facă oamenii de afaceri. Ei investesc acolo unde simt că pot obţine profit, fie că este vorba despre bursă, despre o idee geniala sau despre un partid politic. Şi ca să fie de acord să dea bani din propria avere, „sponsorului" trebuie să i se ofere garanţia că îşi ia cel putin banii înapoi după ce partidul ajunge la putere. Iar „banii înapoi" vor fi recuperaţi, evident, din buzunarele cetăţenilor.

Mi-e greu să cred că nu putem vorbi de competenţă în afara graniţelor impuse de partidele politice. Să nu uităm că în interiorul partidelor, pe lângă oamenii de afaceri (sponsorii) se adună personaje care n-au nicio treabă, în general, cu munca: pierde-vară, oameni de nimic, oameni rău intenţionati, visători. Partidele politice nu reprezintă nicidecum garanţia că oamenii pe care îi sugerează ca fiind buni să conducă, sunt buni într-adevar. Dimpotrivă.

Acum oamenii ies in stradă, nu mai suportă niciun fel de „soluţie politică". Nu mai vor alegeri anticipate, nu mai vor lideri politici, nu mai vor să dea cu stânga în dreapta, nu mai vor excese, nu mai vor corupţie, nu mai vor să fie conduşi dupa legi nefireşti, îndreptate împotriva lor. Aceşti oameni nu mai vor deloc sistemul actual şi au reacţii alergice atunci când un politician intenţionează să vină cu propuneri de reconciliere ideologică. Şi atunci, ce e de făcut?

Nimic, deocamdată. Ştiu că sună frustrant, dar vă rog să luaţi în considerare câteva lucruri. Întâi de toate, să observăm cum s-a ajuns aici, ca oamenii să nu mai facă ochii mari şi să stea cu gura cascată aşteptând de la politicieni soluţii salvatoare. În urmă cu douăzeci de ani nu se putea vorbi despre faptul că sistemul este greşit. Orice încercare de a discuta despre asta ar fi fost sortită eşecului. Se vorbea despre stânga, despre dreapta, despre ideologii geniale, despre lideri. Se vorbea intens despre Est versus Vest, despre comunism stalinist versus capitalism bushist sau clintonist. Foarte puţini puneau la îndoială sistemul per ansamblu şi nu doar părţi din el.

Ce s-a schimbat de atunci? Mai multe, însă două lucruri îmi atrag atenţia: primul, faptul că România a intrat in Uniunea Europeană, moment în care cetăţenii au putut spera la un viitor construit

sub ideea normalităţii. Al doilea, mediul online, mediul informatic, în care s-au râspandit idei şi concepţii despre viaţă şi societate. Aşa au aflat oamenii, unii de la alţii, din vorbă în vorbă, că întregul sistem, bazat pe partide politice şi găşti de penali este unul putred şi fără viitor. În lipsa apartenentei la UE, în lipsa noţiunilor de normalitate venite de la ţări mai dezvoltate, în lipsa unui mediu propice schimbului de idei, am fi rămas în continuare sub influenţa nefastă a tevereurilor şi a declaraţiilor de presa infectă - limbiştii de presă ar fi fost pentru noi şi mama şi tatăl nostru.

Bun, s-a ajuns aici, oamenii sunt acum conştienţi până în măduva oaselor de faptul că partidele politice nu au oferit, nu oferă şi nu vor oferi vreodată soluţii. Obsesia pe ordinea de zi, văd ca este cea cu specialiştii. Este în regulă, specialiştii ar trebui să fie soluţia, însă ce să facă aceşti specialişti pentru noi? Ce vor ei? Îi lăsăm să facă ce consideră ei de cuviinţă? Schimbam merele cu perele?

Eu cred că ar fi înţelept să mergem cu toţii acasă şi să gândim impreună cum trebuie să arate România noastră. Este mult mai important să ştim ce vrem şi în ce fel de mediu ne dorim să trăim. Să-i dăm pe aştia jos e cel mai simplu, nu asta e problema noastra. Cu cât cetaţenii vor fi mai pătrunşi de ideile pe care doresc să le vadă puse în aplicare în societate, cu atât sansele de a reuşi sunt mai mari. Avem mediul online care ne ajută să împărtăşim idei, să le întoarcem pe toate părţile, până când devin strălucitoare şi capătă substanţă. În caz contrar, păţim ca Grecia, unde populaţia a ales un lider cu charismă care le-a promis marea cu sarea. Noi n-avem lider dar dacă alegem unul la repezeală, care credem noi că o să ne scape de necaz, o sa intrăm mai tare în el.

Luaţi-vă avânt şi fiţi cât mai conştienţi de faptul că VOI sunteţi societatea, VOI faceţi să fie lucrurile bune sau rele în casa voastră şi în ţara voastră. Nu mai aşteptaţi să fie alţii lideri pentru voi, fiecare trebuie să contribuie atât cât poate, de pe poziţia lui. Vă invit pe toţi să producem idei inovatoare în mediul online, să le discutăm, să le lăsăm la dospit, apoi să le scriem frumos, organizat, şi să le punem în practică într-un mod coerent. Dacă facem asta, niciun fel de politician sau organizaţie nu mai poate dărâma vreodată ceea ce s-a clădit.

Despre rezistenţă şi putere

Dublu Diez: De obicei, înainte să scriu ceva, îmi vin în minte tot felul de gânduri. De întrebări. Şi de răspunsuri. Aşa îmi dau seama că îmi ...vine să scriu. Şi mă pun la... telefon, mai nou, mi-ar fi plăcut să spun maşină de scris. Alaltăieri seara mă gândeam la alegerile pe care le facem, de obicei, fie mai mici, fie mai mari. Astăzi, uitându-mă la un film, din întâmplare, mă gândeam la elementele vitale omului. Apa, mâncare, comunicare...şi totuşi, când stau şi mă gandesc la oamenii pe care îi ştiu şi la evenimentele pe care le ştiu, ceea ce îmi răzbeşte cel mai tare la ochi este...căt de mult se strâmba şi se chinuiesc oamenii care nu au puterea de a iubi. Expresia asta îmi sună acum cel mai adecvat. O puteţi citi în mai multe feluri. Luând şi adăugând, ca pe o peliculă, peste oameni şi evenimente, puterea asta, deşi nimic nu se schimbă în fapte, în mod subtil, totul este diferit.

Astfel derulând imaginile, mă-ntrebam cum de au dezvoltat în timp oamenii impresia că treaba asta, cu iubirea, nu face parte de pe lista celor fără de care nu se poate trăi. Ce mi se pare evident este că se face o confuzie: se poate rezista; dar nu se poate trai. Viaţa se poate descrie în multe feluri; poate că luptam, poate că simţim, poate că doar trăim; dar să rezistăm? Adică pur şi simplu să rezistam, în încordare şi încrâncenare, aşteptând ca moartea să ne dezlănţuie? Nimic de văzut, de făcut, de auzit? Nicio breşă prin care putem deveni vii? Nu-i de mirare că din asta se ajunge la droguri sau la alcool.

Cu cât merg mai în urmă, pe firul ăsta, al rezistenţei, observ două lucruri. Mai întâi, văd că rezistenţa e veche. Oamenii i-au rezistat cu încrâncenare vieţii, cu putere, în funcţie de cât de grele erau timpurile. Văd în filme, adesea, secvenţe de iubire ce pare să trăiască doar prin ea însăşi. E război. Doi fraţi stau ascunşi într-o pivniţă. Se ţin în braţe. Iubirea lor le cere să se sprijine unul pe altul, să fie aproape. La un moment dat, intră un soldat, îl înşfacă pe unul dintre ei. Amândoi ţipă. Momentul în care se rup unul din braţele celuilalt, iubirea lor se rupe şi inima li se sfăşie. Întotdeauna am un moment de pauza hipotalamică în astfel de momente. Se iubeau, nu? Mult de tot? Ceva e greşit. Acum ceva ani, strângeam în braţe un prieten, înainte de plecare. Exista un soi de ruptură în orice îmbrăţişare care se încheie. În timp, ruptură după ruptură, am putut constata câteva lucruri. Mai întâi, că sentimentele puternice sunt... puternice. Nu se rup din aşa ceva. Au şi ele treaba lor, viaţa lor, muşchii lor. Concluzia mea este că iubirea nu se sfăşie aşa, dintr-o despărţire, dintr-o moarte, dintr-o pierdere. De-asta mă miră filmele cu pricina. În mod normal, personajele ar fi trebuit să se privească în ochi. Poate să zâmbească. Să-şi întindă braţele interioare şi să rămână îmbraţişaţi chiar şi-aşa, înlăuntrul lor. Pentru că atunci când te ia soldatul de lângă un om pe care îl iubeşti, frica

morţii este alta decât cea trăită în...rezistenţă. Când mori iubind, ştii că ai ce duce cu tine dincolo. Şi eşti deja dincolo.

Am făcut cândva prostia de a comenta lucrurile astea chiar la un film. Am primit în schimb o găleată de scuze, din care am putut înţelege cam atât : că frica slăbeşte omul şi omul slab, e uşor de sfăşiat. Am o imagine destul de vizuală. Aş adăuga şi că rezistenţa epuizează, ea însăşi.

Mă-ntreb de ce, în momentele alea, de chin şi de moarte, oamenii respectivi s-au străduit în continuare să reziste şi nu s-au lăsat doborâţi.

Poate c-au fost, dar eu nu ştiu decât pe cei care-au rezistat şi care sunt arătaţi la televizor. Pentru că au rezistat şi au fost bravi. Pe restul nu-i prea ştiu.

Nu mă gândesc aici la genul de doborâre care te lasa nebun sau inconştient. Mă gândesc la genul de lovitură încasată în plină-prostie, nu în plin-om. De obicei, văd oameni făcând asta, punând omul să încaseze, fără mila, pentru a-şi proteja prostiile din cap. E o chestie sadică. Mă gândesc la curajul de a fi destul de vulnerabil în faţa vieţii încât să o laşi să îţi dărâme din cap toate prostiile deodată. Poate mori, dar it's a strike!

Acum nu mai e război. Dar ne ţinem în braţe prostiile la fel de strâns.

Mă gândesc şi desfăşor toate astea, până când în faţa ochilor văd oamenii ce au trăit înaintea lui Hristos. Mi-e greu să văd aceasta rezistenţă acolo. Pentru că mi-e greu să văd puterea de a iubi acolo.

Vă spun drept, nu credeam vreodată c-o să zic toate astea.

Femeia tânără și bărbatul ei tânăr

Om_de_jad: Tuturor femeilor le plac bărbații puternici, hotărâți, drepți, dar bărbații nu se nasc așa. Ei devin așa în decursul timpului dacă vor, dacă sunt inteligenți, dacă se maturizează într-un mediu potrivit și dacă vrea Dumnezeu.

Am cunoscut femei care ajunse la jumătatea vieții, își acuză bărbații că nu sunt cum ar trebui să fie. De cele mai multe ori nici ele nu sunt cum ar trebui să fie, însă nu asta este discuția. Aceste femei s-au căsătorit de tinere cu flăcăi de vârsta lor și n-au știut cum să facă din ei bărbați. Evident, nici ei n-au știut cum să le transforme în femei, dar iarăși, nu asta este discuția. Ceea ce vreau să scriu acum sunt câteva lucruri pe care femeia tânără ar trebui să le știe înainte de a se însoți cu omul ei.

Până pe la treizeci de ani, bărbații sunt nedefiniți. Ar vrea să încerce toate femeile frumoase din jurul lor însă nu pot face asta fiindcă sunt speriați, iresponsabili, irascibili, teribiliști, avântați, nestăpâniți, panicați. Se întâmplă să se îndrăgostească repede și să le treacă totul la fel de repede. Femeile, în schimb, la aceeași vârstă sunt deja obișnuite cu viața de familie, o pot înțelege mai bine, au această capacitate de a intui cum funcționează o alianță între doi oameni care se iubesc și își închipuie că și bărbatul de lângă ele intuiește același lucru și și-l asumă. Lucrul ăsta nu se întâmplă aproape niciodată, iar oamenii tineri ajung să se căsătorească, fiind fiecare actor în filmul propriu. În timp, relația emoțională dintre cei doi se tocește, iar legăturile sociale dintre ei, dintre rudele lor ș.a.m.d, se întăresc. Bărbatului ajunge să nu-i mai pese, iar femeia se consideră păcălită, fentată și spune că omul de lângă ea nu e bun de nimic.

O femeie tânără ar trebui să știe mai multe lucruri înainte de a se căsători cu un bărbat de vârsta ei sau cu unul de vârstă apropiată. Primul și cel mai folositor lucru pe care trebuie să-l știe o fată tânără când își alege omul, e să aleagă pe cineva care ține cu ea. Contează mai puțin alte aspecte. Dacă băiatul respectiv îi place (dacă o atrage) și dacă el ține cu ea, înseamnă că e omul potrivit. Multe fete tinere aleg după alte criterii, considerând că „o să-l facă ele pe parcurs să înțeleagă și să țină cu ele“. În relația proaspăt întemeiată femeia începe să aibă ea încredere suplimentară, de multe ori nefondată, în omul de lângă ea, convinsă fiind că dacă ea face așa o să facă și el la fel. Fals, omul care nu ține cu tine de la început, n-o să țină niciodată cu tine indiferent ce i-ai face. Deci sfatul numărul unu: caută-l pe ăla care ține cu tine, care preferă să facă cu tine, nu să stea cu alții sau să facă cu alții. Spuneți-le treaba asta fetelor voastre, să nu-și ia oameni care nu țin cu ele. Restul, se mai rezolvă cu timpul, dar treaba asta este foarte importantă.

Alt lucru pe care femeia tânără trebuie să-l știe e că lângă un bărbat tânăr are de tras. Dacă tot ce își dorește de la viață este să aibă liniște, să se bucure și să i se acorde atenție, atunci trebuie să se ferească de un bărbat tânăr. Un bărbat tânăr este egoist, nestăpânit, încăpățânat, pasional, nehotărât. Sunt rare cazurile în care un bărbat de douăzeci și ceva de ani să fie sigur pe el, stăpân pe ceea ce i se întâmplă, încrezător în forțele proprii și în forțele soției, bun sfătuitor, atent la nevoile femeii (altele decât cele sexuale), altruist și așa mai departe.

Un bărbat de douăzeci de ani care nu este egoist, este impotent și își ascunde răutatea în gesturi mărețe. Mai devreme sau mai târziu, vei descoperi că nu poate fi pasional și că e rece ca gheața. Dacă tânărul de douăzeci de ani se controlează, este politicos și se stăpânește, este pentru că are gânduri ascunse și se știe violent. Mai devreme sau mai târziu o să te lase baltă și n-o să-i mai pese de nimic. Un tânăr care pare sigur pe el și stăpân pe ceea ce face este obsedat de ideea de control. Mai devreme sau mai târziu vei cădea victima acestei obsesii. Un tânăr încrezător în forțele proprii este ori naiv, ori iresponsabil. Un tânăr încrezător în forțele femeii sale este nepăsător și doar se preface că are încredere. Un tânăr atent la nevoile femeii lui (altele decât cele sexuale), se va comporta în zece ani ca un bătrân. Bărbații tineri trebuie să fie egoiști, nestăpâniți, încăpățânați, pasionali, nehotărâți. Ei trebuie să fie nesiguri pe ei și pe ceea ce li se întâmplă, neîncrezători în forțele proprii și în capacitatea femeii de a face față vieții, neatenți la nevoile femeii. Trebuie să fie așa, pentru că pe aceste lucruri se formează înțelepciunea de mai târziu.

Deci dacă lista de defecte de mai sus nu te deranjează și dacă ești dispusă să transformi tânărul de lângă tine într-un om mare, va trebui să muncești pe rupte împreună cu el vreo zece sau cincisprezece ani. Nu te îngrijora, căci și el are de muncit cu tine tot cam atât până să devii femeie.

Dacă omul tău ține cu tine, atunci o să fie atent la ceea ce îi spui și n-o să se simtă jignit când încercați amândoi să vă îndreptați unul pe celălalt. Ține minte că în treaba asta nu este niciunul mai deștept decât celălalt. Ca femeie, tu trebuie să înveți să te bucuri de corpul tău, ca să poți împărți cu el această bucurie a momentelor intime. Trebuie să ai răbdare și să nu te demoralizezi - bărbații sunt atât de încăpățânați, că o să ai momente în care o să-ți vină să te urci pe pereți pentru că ei pur și simplu „nu pricep”. Nu renunța și educă-ți răbdarea, o să ai nevoie de ea când o să ai copii. Reține faptul că bărbații sunt doar în aparență încăpățânați. Când le pasă, iau ceea ce le spune femeia foarte personal și îi roade mult ceea ce li s-a spus. De aceea, grijă mare cât spui, cum spui, ce spui și ce ton folosești. Nu spun să-l minți, dar dacă vrei să scoți om mare din el, trebuie să ai tact. Gândește-te că de același tact și pricepere îți dorești și tu să ai parte atunci când el discută cu tine anumite probleme delicate.

Dacă ești hotărâtă să faci bărbat din băiatul de lângă tine și să te bucuri de el când se maturizează, nu-i nota stângăciile și nu i le reține prea mult timp. Pentru că dacă îți amintești tot

timpul cât era de nepriceput în tinerețe, n-o să mai vezi ce bărbat bun, drept, hotărât și puternic ai deja lângă tine acum.

Sărbătoarea Lerului

Om_de_jad: Pe data de 25 decembrie, în fiecare an, se sărbătorește Xmas-ul. Numită și Sărbătoarea Lerului sau Sărbătoarea Moșului, aceasta este totdeauna un moment prielnic pentru ca firmele, multinaționalele și băncile să fie pline de bunătate și să ofere soluții (parțiale) unor probleme inventate tot de dânsele, oferind oamenilor cadouri constând într-un pachet de noi probleme care vor fi rezolvate parțial la următoarea sărbătoare a Xmas-ului.

De Sărbătoarea Lerului oamenii sunt îndemnați să se lase pătrunși de Spiritul din Xmas. Cel mai pătruns de acest Spirit este Moșul, un pensionar cu nasul roșu și cu haine asemenea nasului, hlizit, care obligă renii să zboare și care îți pică în casă dacă faci prostia să-ți construiești șemineu.

Xmas-ul este o sărbătoare a contrastelor. De Xmas trebuie să fim mai buni, deci invers față de cum suntem în restul anului. Berea își schimbă culoarea în albastru, camioane roșii pe care scrie cu alb, in araba, "No Mohammed No Mecca", colindă orașul, galeți pline cu picioare de pui prăjite înmiresmează aerul.

Anul acesta, de Xmas, avem cea mai rapidă rețea 4G, ne informează un afiș frumos colorat. La radio, Moșul le vorbește unor copii din Bihor, cu accent ardelenesc. Cântece despre Ler și despre Spiritul din Xmas cutreieră văzduhul. Este cea mai importantă sărbătoare la final de an, ca și Hanukkah!

Puțini mai știu, însă, că mai există și o altă sărbătoare, aproape cu totul uitată (fiind prea puțin importantă, presa, televiziunile și radioul nu-i dau atâta importanță). Se sărbătorește faptul că la un moment dat, într-un trecut relativ recent (cu mult mai recent decât evenimentele pe care le sărbătorim de Hanukkah), s-a născut un om care a făcut dovada faptului că există Dumnezeu și că moartea (inclusiv cea fizică), nu l-a putut atinge. Acel om nu numai că a schimbat starea conștiinței umane și a eliminat aproape orice posibilitate ca omul să mai poată fi posedat, însă prin schimbările pe care le-a făcut la nivel subtil, oamenilor le-a fost permisă pentru prima dată percepția Sinelui. Un Sine despre care vechile scripturi doar vorbeau cu sfială, indicând ici și colo câte un individ disparat, capabil să-l perceapă. Acest om care susținea că este Fiul lui Dumnezeu ne-a vorbit despre Împărăția tatălui său și ne-a spus ce ar trebui să facem astfel încât sufletul nostru să nu mai poată fi atins de moarte, după care, a și dovedit cele spuse prin exemplu personal. Firește, aceste fapte nu sunt atât de importante pentru a fi strecurate, măcar în treacăt, prin buletinul plin cu știri despre Sărbătoarea de Ler.

Feriți capul, pică Moșul în șemineu!

Imitația - ca urmare a suferinței absorbită la nivel mental

Dublu Diez: Vorbeam mai demult despre felul în care suferința este absorbită și integrata de către minte și despre cum mintea înțelege să o folosească, în condițiile date. Reacția față de persoanele emoționale și sensibile, spuneam atunci, ar fi o urmare a acestui proces. Însă prezența suferinței înlăuntrul unei persoane are un atare impact, dincolo de acest fenomen mental, strict cauzal. Dacă va mai amintiți, spuneam atunci ca mintea nu are capacitatea sa elimine suferința din sistem, este obligata sa o păstreze.

Deci rețineți treaba asta : că suferința, odată mentalizată, rămâne fixată într-un om, de cele mai multe ori pentru toată viața.

Găsim, gândindu-ne la asta, rostul expresiei „din suferință se învață" - în sensul ca ceva-ceva ții minte întotdeauna, dintr-o experiență în care ai suferit. Mie mi se pare un preț mare. Iar calitatea învățăturii este una înfricoșătoare.

Lucrând cu copii, am auzit de multe ori părinti zicând „să sufere, că altfel nu învață nimic". Aș vrea să aduc aici o lămurire scurtă : de obicei oamenii nu reține lucrurile care nici nu le suscită interesul și nici nu au o încărcătură puternică. Dar sufletul unui om poate fi atins și altfel decât prin brutalizare. Pentru ca nu putem forța persoana asupra căreia ne impunem să tragă concluzii doar despre sine.

Copiii simt atât dreptatea cât și nedreptatea din gestul unei persoane. În afara de asta, chiar și în cazul unei pedepse drepte, copilul poate simți dacă părintele său se limitează la a fi drept sau implica în atitudinea lui și alte trăiri personale : nervi, răutate, răceala, cinism, greata, frustrare, complexare...

Astfel, în urma unui moment în care a fost rănit sufletește, copilul, omul matur mai târziu, își însoțește suferința pe care, în mod nefericit, a mutat-o în minte pentru a o rezolva, de o expresie, în cuvinte. Va spune „tatăl meu a fost laș", sa zicem. Apoi va spune „eu niciodată nu o sa fiu laș ca tatăl meu".

Exista aici un întreg proces mental, cu legături ce se fac între zonele de stocare, limbaj, gândire, managementul datelor. Nu cred ca are rost sa îl detaliez pe tot. Oricum cred ca putem confirma cu toții ca așa procedam. Nu cred ca sunt prea multi oameni care, după ce au fost tratați urat de părinți sa zică „exact asta o să le fac și eu copiilor mei și în general tuturor".

Problema este că nu vom fi lași ca părinții noștri, ci lași în alt fel. Nu vom fi răi și reci ca ei, ci altfel de răi și de reci. Pentru că, de obicei, nu ne punem problema să smulgem ce e greșit cu totul, din rădăcină, doar decupam frunzele care se vad. Ca sa nu fim rai, o sa ne propunem sa fim foarte-

foarte buni. Și ne transformăm în oameni foarte-foarte buni cu o inima plină de răutate. În mod normal, ar trebui sa ne propunem sa nu mai fim rai.

La fel și cu fericirea. Vrem sa fim extraordinar de fericiți, ca să nu mai fim nefericiți. Dar cum e sa nu fii nefericit, nu ne interesează. Banale rateuri ale mintii care nu poate avea un management al sentimentelor și face ce poate.

Dealtfel, vorbind despre rateuri, gândiți-vă puțin, mintea nu poate făta sentimente complet noi, proaspete. Ea poate amesteca și învârti și diviza și modifica cele pe care le are pe stoc. Are suferința, împarte mai departe suferința. Astfel, un om lipsit de iubire, nu poate iubi. Poate compune un fel de iubire din celelalte sentimente de prin minte.

Ajungem în felul asta și la o alta mare problema : aceea ca oamenii nu prea au sentimente reale, ci reacții sentimentale. În general, ceea ce numim noi sentimente sunt niște reacrii la cele din jurul nostru, niște proiecții. Ca atunci când te enervează ceva și devii nervos, te încălzește ceva și devii cald, te iubește ceva și devii iubitor. Pe cat de repede îți trec nervii, tot cam asa ar trebui sa treacă și iubirea. Faptul ca uneori tine mai mult nu este, în multe cazuri, decât o dovada de fixism și de rigiditate.

Posibilă direcție în sensul dezvoltării emoționale corecte

Dublu Diez: Ceea ce urmează să descriu a fost făcut din situația mea, în care am încercat să mă mut din minte, unde locuiam în totalitate, în zona de inimă. Nu știu sigur dacă strategia se poate aplica în orice situație, dar cred că o mare parte dintre lucrurile pe care le zic, pot fi aplicate și testate de oricine ar vrea să se apuce de asta.

Problemele pe care am început să le am, atunci când am terminat de ordonat mintea, au venit dintr-o zonă pe care în niciun fel nu o puteam controla cu ajutorul minții. Deși mintea mea devenise un instrument deosebit de capabil, cu care îmi rezolvasem o mulțime de chestii, cu care lucram într-o mulțime de direcții, în situația în care am vrut să înțeleg unele lucruri care țineau de astral, mintea era cu totul inutilă. I-am priceput această inutilitate, când, în convorbirile cu Jadu, începeam să prind unele sensuri pe care le rețineam. Ulterior, încercam să le prelucrez, așa cum făcusem până atunci cu toate celelalte idei, iar ele se dispersau și se topeau, sub acțiunea minții.

În același timp, având conștiența faptului că nu reușesc să simt nimic mai mult de o fracțiune de secundă și că toate stările emoționale și sentimentale pe care le aveam erau deosebit de fragile, de influențabile și de schimbătoare (însușire ce mă deranja extrem de mult, pentru că am refuzat întotdeauna să fiu „în bătaia vântului"), am observat că orice sentiment pe care îl am, se dispersează și se topește în același fel, sub privirea minții.

Pentru etapa următoare m-am folosit de singurele sentimente pe care puteam să le prind în mine, la acea vreme, de fiecare dată când reușeam să iau contact cu ele : sentimentul de prietenie și devoțiune pe care îl aveam față de Jadu și sentimentul de admirație și apartenență pe care îl aveam față de un colț curat de natură.

Am încercat, în scopul de a le stabiliza, să văd cum se formează, de ce, unde, să văd cum sunt ele, care le este sensul, conturul și tot așa. De obicei acest fel de a investiga era util. Numai că în cazul sentimentelor, le făcea să dispară. Sistemul meu de a analiză lucidă și de aflare de răspunsuri se baza pe o privire pătrunzătoare făcută cu mintea, în miezul lucrurilor.

Văzând aceste lucruri, am hotărât să îmi feresc privirea din fața sentimentelor și am căutat să găsesc o formă de a umbla cu ele. Am observat astfel că se putea să iau ceea ce simt și să mut în interiorul meu, să le plimb, așa cum plimbi un strop de colorant alimentar în apă, prin dispersie. Pe măsură ce făceam acest lucru, sentimentele au căpătat formă și ceva spațiu de desfășurare și am reușit să le simt în mod bine definit pentru prima dată.

Sigur că, pe urmă, a urmat o întreagă muncă de spart pietre de moară, dar asta-i problema mea, deja. Oricum, datul la târnăcop e la fel, la oricine și în orice zonă.

Ce-aș mai vrea să vă povestesc, este perioada de după, care mi se pare mai interesantă. Pentru că odată ce a rămas spațiu gol pentru sentimente, o mulțime de lucruri s-au schimbat. Pot să zic că e foarte mișto să poți să suferi cu inima, a propos de ceea ce vorbeam, cu absorbția suferinței, e un upgrade incontestabil.

După ce am făcut toate astea, am ajuns în sfârșit la abilitatea (și la ideea, că nu mă gândisem la așa ceva până acum) de a naște un sentiment înăuntrul meu. Spre deosebire de idei, care se nasc din încordare și încrâncenare, care-ți trosnesc în creieri atunci când apar, la sentimente se brodează fir cu fir. Mai întâi mi-am ales un sentiment pe care să-l formez. Pe urmă, în fiecare zi, am căutat în tăcere fire potrivite, în întâmplări, în imagini, în oameni, le-am adăugat ușor, fără să mă uit, fără să supun la judecată. E ciudat de câtă discreție e nevoie pentru așa ceva. Și trebuie să ai grijă mereu să nu te implici în viața lui, să nu intri în zona lui. Ca să iasă un sentiment, să nu iasă o bucată de tine, că ai destul de tu prin tine. Pardon de calambur.

E foarte mișto faza, de-asta v-am și povestit-o, mintea mea e happy că poate lua vacanță. În general o folosesc ca să gândesc și asta fac doar de câteva ori într-o zi, nu în fiecare secundă.

Ce pot spune acum, observând diferențele dintre un sentiment pe care-l ai în inimă și unul din minte, este că primul nu poate fi influențat din exterior și-ți aparține într-o măsură foarte mare, în vreme ce al doilea este declanșat din exterior și dependent de exterior și susținut de obsesii mentale, în general. Pe urmă, mai pot zice că primul are câteva chestii ale sale, independent de tine. Adică are forță, viață și încărcătură. În vreme ce un sentiment mental trebuie susținut cu forța ta, cu energia ta și-n general te epuizează, celălalt îți poate ceda el energie și își face singur treaba, independent de tine.

Pentru mine a fost interesant să văd că pot să iubesc pe cineva, fără să mă consum în asta și fără să îmi ocupe spațiu în minte, fără să mă deranjeze din activitățile mele de zi cu zi. Pentru că, până acum, eu am muncit să îmi susțin sentimentele, ținând mintea în alertă și în activitate continuu. În timp ce predam adunarea, mă preocupam să nu se ducă pe apa sâmbetei prieteniile pe care le am. Nu știu în ce măsură v-ați gândit, dar dat fiind că funcționăm la modul ăsta, nu e de mirare că oamenii au prietenii așa cum le au și iubiri așa cum le au. Eu mi-am explicat post-factum. Că, da, am avut capu' mare și puterea de-a face ce-am făcut, dar asta nu-i genul de muncă pe care s-o duci. Dealtfel, și mie mi-au crăpat destule prin cap. Deci, da, e mișto că sentimentele se pot descurca singure, atâta timp cât au spațiu să existe.

Existență multidimensională. Conștiința umană ca „organ” de percepție a timpului. Jocul realității. A șasea dimensiune

Om_de_jad: Încercați să vă imaginați chiar și pentru o clipă că tot ce ne înconjoară este viu, iar pentru jucător „viu” nu înseamnă doar prezența unui strat eteric. Jucătorul învață să identifice o multitudine de forme de viață, fiecare cu specificul ei. De exemplu, pentru jucător, lumina soarelui este vie și în razele sale, identifică mai multe forme de viață, cu totul diferite față de ceea ce găsim pe Pământ. Viața este prezentă pretutindeni, chiar și în formele cele mai dense ale materiei. Știu că vi se va părea o afirmație stranie aceea că o rocă este vie. Cu atât mai bizară vi se va părea, probabil, afirmația că un diamant deține o formă de viață mai evoluată decât cea a unei minerale obișnuite, dar cu mult inferioară față de cea a turcoazului.

Jucătorul vorbește despre minerale ca despre niște ființe care „trăiesc” într-o lume cu o singură dimensiune spirituală. Până la un anumit punct, discuția este în strânsă legătură cu mobilitatea, pentru că începând cu dimensiunea a doua vorbim deja despre posibilitatea de deplasare – plantele, ființe care trăiesc într-o lume cu două dimensiuni (de data aceasta, „a trăi” devine sesizabil cu ochiul liber), se pot deplasa în sus. Acest lucru se întâmplă sub acțiunea ființelor aflate în razele soarelui care extrag planta din sămânță și apoi o „trag” în sus. Am folosit intenționat expresia „o trag în sus”, pentru a nu confunda acest proces cu cele generate de forțe care împing, deci care acționează de jos în sus. În realitate, planta este trasă de către razele soarelui, acolo nu există o forță care acționează de jos în sus, ci una care trage planta acționând de sus – v-o puteți închipui ca pe un fel de magnet.

Animalele trăiesc într-o lume spirituală cu trei dimensiuni. Ele au mai multă libertate de mișcare și se pot deplasa în orice direcție, nu doar în sus, așa cum o fac plantele. Asupra animalelor acționează cu totul alte ființe din subtil, cele din razele soarelui având cu totul alt rol decât au in cazul plantelor (în cazul animalelor, ființele din razele soarelui acționează într-o zonă cu caracter mineral, aflat în corpul animalelor).

Omul este o ființă care locuiește, în mod normal, într-o lume spirituală cu patru dimensiuni. Cea de-a patra dimensiune este timpul, însă pentru ca acesta să poată fi perceput este nevoie de un „organ” care să-l perceapă. Acest „organ” este conștiința și care, așa cum probabil bănuiți, este și ea o „ființă” aflată în dimensiunea a cincea, capabilă deci să perceapă dimensiunea a patra (timpul).

Jocul realității este despre dimensiunea a șasea. Noi spunem „fii conștient că ești conștient”, cu alte cuvinte, supra-conștiința devine conștientă de conștiință. Pe scurt, noi numim aceasta trezire spirituală.

Discuție despre fericire

Am să vă spun câteva dintre observațiile mele pe acest subiect. Mie îmi plac lucrurile cu aplicabilitate practică, deci n-o să vă scriu povești.

Prima observație este legată de faptul că în om ”stă scris înăuntru” că are dreptul la fericire. Dacă observați, toți se străduiesc să o obțină și când nu reușesc, se supără. E firesc să se supere, fericirea este un drept al omului - vă rog să rețineți asta și să nu uitați niciodată. Însă, orice drept vine la pachet cu o serie de obligații - vă rog, de asemenea, să nu uitați nici asta. Este în regulă să ai pretenția să fii fericit, însă nu e în regulă să ai pretenția să fii doar fericit, fără a avea niciun fel de obligație. Unii vorbesc despre fericirea absolută, scrisă cu F mare și cu A mare, dar eu n-o să mă refer la ea, pentru că n-o cunosc. Dacă vă place genul ăsta de literatură, căutați în altă parte, eu nu cred nici în fericirea absolută, nici în aia relativă.

A doua observație, este cea legată de modul în care caută oamenii fericirea. Cineva parcă le-a băgat în cap că pentru a fi fericiți, tot ce trebuie este să fie ”într-o dispoziție bună”. Și cum constatăm că dispozițiile vin și pleacă, mai toți stau bosumflați cât e ziua de lungă, așteptând să se așeze lucrurile prin ei, să le vină ”o dispoziție bună”, ca să fie fericiți. Uneori, preț de câteva clipe, fericirea găsită pe sitemul ăsta apare și-apoi dispare, dar de cele mai multe ori pur și simplu ea se încăpățânează să nu apară, nu vine și oamenii așteaptă, așteaptă și iar așteaptă, apoi se supără că fericirea nu mai vine odată, încep să fie geloși pe cei care par fericiți, apoi devin nefericiți și spun ”lasă-mă în pace”, acuză și tot așa, după care se intră într-o buclă infinită din care omul își extrage la final o filozofie de viață complet nefolositoare.

Vă invit să judecați singuri dacă metoda asta de a aștepta să pice în gură o stare bună, vă poate conduce vreodată la fericire sau măcar la mai puțină nefericire. Observația mea este că stă în firea lucrurilor ca omul să poată fi fericit într-o egală proporție cu asumarea tuturor fenomenelor care vin la pachet cu fericirea în cauză. Și-atunci, poate că o cale mai bună de abordare ar fi ca în loc să așteptăm să ne pice din cer o stare bună, să căutăm să vedem în ce măsură suntem capabili să fim responsabili și pregătiți pentru aceste stări pozitive. Suntem demni de o astfel de stare sau pur si simplu n-o merităm? Trebuie să gândim astfel: dacă eu aș fi responsabil cu stările pozitive ale altora și cineva exact ca mine ar solicita o stare pozitivă, aș considera că merită să i-o dau sau nu? Sigur că acesta este un antrenament care pare copilăros la prima vedere, însă ajută omul să priceapă mai bine cât merită și cât nu din ceea ce i se dă.

Problema nu este doar una de responsabilitate. Un om responsabil nu este neapărat unul fericit, însă un om iresponsabil nu poate fi niciodată fericit. Responsabilitatea este un punct important căruia trebuie să-i acordăm atenția necesară, însă nu are un scop în sine și nici nu oferă garanția obținerii fericirii. Și atunci, cum ar trebui să înțelegem fericirea? Ce ne spune jocul realității despre ea? Cum să abordăm această problemă?

Omul dispune de patru ”corpuri”, de patru învelișuri: un corp fizic, un corp de viață (numit și corp eteric), un corp emoțional (denumit și corp astral) și un corp al eului (sau corpul sinelui). Fericirea trebuie urmărită pe toate aceste patru planuri pentru a obține un rezultat concret. Să facem, deci, observațiile necesare.

Pentru corpul fizic, fericirea înseamnă păstrarea integrității formei. Orice încercare de distrugere a corpului fizic (distrugerea formei) îi produce acestuia nefericire.

Corpul de viață (corpul eteric), luptă necontenit pentru eliminarea substanțelor din mediul ambiant care ar putea pătrunde în corpul fizic mai mult decât este permis. Acest corp eteric este, pe lângă corp de viață, și un corp ritmic. Are ritmul lui și această ritmicitate trebuie respectată. Atunci când ne hrănim cu substanțe lipsite de viață, corpul eteric trebuie să cedeze din el însuși, să cedeze din structura sa, astfel încât să mențină în continuare o relație bună cu corpul fizic, pentru că în lipsa unei bune relații cu el, survine moartea. Deci dacă pentru corpul fizic fericirea înseamnă lipsa leziunilor și evitarea distrugerii formei, pentru corpul eteric fericirea înseamnă viață și ritmicitate (hrană vie și adecvată, temperatură potrivită și respectarea unui ritm al activităților de hrănire și de somn). Aceste două corpuri subtile sunt primele și cele mai vechi pe care le-a avut omul. Ele au o înțelepciune a naturii și se supun ritmurilor acesteia. Celelalte două corpuri subtile sunt mai tinere și încă nu sunt deocamdată suficient de ”coapte”, astfel încât să priceapă rostul pentru care există.

Corpul astral este un corp de imagine-emoție-vibrație. Cu cât emoția crează mai multă vibrație, cu atât se va simți mai bine hrănit și deci mai fericit. Problema este că acest înveliș astral nu are limită pozitivă sau negativă referitoare la frecvențele de vibrație și în consecință, va prefera atât vibrațiile de frecvență joasă cât și pe cele de frecvență înaltă, fără să facă vreo selecție și dacă se poate să le obțină concomitent pe ambele. Când nu primește vibrația dorită, apelează și chiar obligă corpul eteric sau pe cel fizic să facă lucruri împotriva naturii lor. Acesta este de fapt conflictul emoțional din noi, la care asistăm de cele mai multe ori neputincioși. Acel conflict emoțional care obligă corpul fizic sau pe cel eteric la tot felul de activități împotriva firii, cum ar fi consumul de alcool sau de tutun, relații inter-umane nepotrivite, stări emoționale de frecvență joasă, perversiuni - toate acestea sunt date de necesitatea de hrănire a corpului eteric. Degeaba simte corpul eteric să consume hrană proaspătă, că pentru corpul astral aceasta nu va fi deloc interesantă. În schimb, o băutură carbogazoasă care face rău corpului eteric (uneori și celui fizic) este dorită. Exemple sunt multe.

Greșeala pe care a făcut-o biserica creștină a fost să condamne vehement această influență a corpului astral asupra celorlalte două corpuri. În teorie sună foarte bine să te opui păcatului, numai că așa cum v-am spus, corpul astral este un corp imagine-emoție-vibrație. Structura sa este construită de așa manieră încât dacă acționăm asupra lui cu forță brută, această acțiune se va întoarce împotriva noastră cu o forță identică, din sens opus. De aceea asistăm la scandaluri cu preoți perverși, beți sau jucători de jocuri de noroc. Între creștini circulă o vorbă care spune că ”până nu încerci să-l iubești pe Dumnezeu, n-o să te ispitească satana”. Este foarte adevărată această vorbă, însă doar în contextul în care acționăm asupra corpului astral așa cum acționăm (și chiar trebuie să acționăm) asupra corpului fizic. Pentru corpul astral, trebuie să acționăm din poziție superioară, respectiv din corpul eului (corpul care conține sinele nostru) într-un mod specific. Jocul realității ne oferă câteva informații utile în acest sens.

Fericirea corpului eului constă în intuirea Legilor Divine și în înțelegerea modului în care acestea acționează (sau trebuie să acționeze) în planurile ființei umane. Corpul eului este fericit atunci când omul ”pricepe” legile lui Dumnezeu și înțelege cum anume trebuie să fie acestea aplicate asupra lui, asupra corpului astral, a celui eteric și a celui fizic. Dacă acest lucru este făcut, sinele va acționa în acest caz asupra celorlalte corpuri așa cum un părinte are grijă de copilul său: îl va hrăni corespunzător și îi va da înghețată doar cât are voie, nelăsându-l să-și facă rău. Ideea vechilor orientali care doreau să ignore celelalte corpuri în favoarea unui Sine suprem este la fel de greșită ca și ideea creștinilor de a acționa cu forță brută asupra corpului astral. Ambele te conduc pe căi greșite.

Nu putem vorbi despre fericire într-o stare de iresponsabilitate. De asemenea, atunci când vorbim despre fericire, trebuie să facem referire la toate aceste patru corpuri sau învelișuri. Grija față de păstrarea integrității corpului fizic, respectarea ritmurilor corpului eteric și hrănirea acestuia corespunzător, impregnarea corpului astral cu imagini și sentimente alese cu înțelepciune de către corpul imediat superior și, în final, străduința acestuia (a corpului eului) de a înțelege Legea Divină, ne pot conduce mai aproape de ceea ce numim a fi fericire. Orice altă variantă de abordare a ideii de fericire, fără să se țină cont de această stare de fapt, este pur și simplu apă de ploaie.

Ce-am învăţat de la Jad, fără să-mi spună el însuşi

Dublu Diez: Deşi de câteva săptămâni încoace mă gândesc să scriu despre un alt subiect, care mă preocupă, astăzi am hotărât să mă opresc asupra acestei teme, sub impulsul gândurilor care mi-au tot dat ghes.

Dacă tema la care mă gândeam iniţial era una la care pot spune că mă pricepeam, această este una în care, mi-e clar, risc.

Totuşi, îmi asum acest risc, pentru că vreau să spun câteva lucruri care, pentru mine, sunt deosebit de preţioase şi de importante.

Ştiu deja cât de uşor va fi, pentru mulţi, să presupună că intenţia mea este una ... publicitară. Însă cred că fiecare persoană care se va obosi să citească vorbă cu vorbă ceea ce intenţionez să scriu, va înţelege cât de mult s-a înşelat în presupuneri. De aceea va propun să porniţi cu ideea că, cel puţin, o fac pentru a-mi explică pornirile efervescente din faţa cunoscuţilor, atunci când vine vorba despre "a putea avea mai mulţi maeştri", idee care nu este tocmai precisă, însă mult mai potrivită cu adevărul meu.

Aş mai vrea să spun, în introducere, că niciodată nu aş fi pornit să scriu ceva despre subiectul în cauza, dacă învăţăturile pe care le-am primit de la Jad, în cursul timpului, ar fi provenit doar din vorbele sale. Deşi în anii aceştia am vorbit atît de mult încât, dac-aş vrea să printez totul, cu mărimea fontului 7 şi fără niciun fel de spaţiu, mi-ar trebui milioane de pagini şi cu toate că discuţiile noastre nu au fost niciodată unele de tip estetic, ci întotdeauna încărcate de idei, o parte dintre învăţăturile pe care eu le preţuiesc cel mai mult am reuşit să le preiau de la el în alte momente decât în acelea în care discutăm.

Astfel, în mod cu totul indirect, am reuşit să înţeleg că este bine să te hotorasti cine eşti şi să îţi asumi această hotărâre - în mare, până la sfârşitul vieţii.

Poate că va încurc. O să vin cu un detaliu.

Nu rar mi s-a întâmplat să povestesc unei cunoştinţe despre un prieten comun care are probleme de ordin sufletesc. Şi-n acea circumstanţă, cunoştinţa despre care vă zic să mă întrebe : de ce nu i-ai spus lui x că greşeşte? De ce nu i-ai cerut să se schimbe. I-am răspuns, desigur, că x era într-un moment în care suferea şi că x îmi e prieten. Moment în care m-am lovit de siderarea persoanei respective: tocmai pentru că îţi e prieten, trebuie să îi spui adevărul, să îi arăţi greşelile, chiar dacă suferă.

Am auzit replica asta de multe ori, încât, până la urmă, nu am mai reuşit să o aud fără să îmi lase un gust amar, urmare a gândului meu că acel om nu ştie cum e să ai un prieten.

Am încercat de fiecare dată să mă explic: Rolul unui prieten este să îţi fie aproape, când suferi. Aşa e normal. Indiferent care ar fi situaţia, când suferi, un prieten trebuie să îţi fie aproape, până când capeţi destulă forţă că să înţelegi singur dacă şi unde ai greşit. Nimic altceva.

Şi aproape de fiecare dată am întâmpinat aceeaşi siderare.

În asumarea relaţiei pe care eu o aveam cu Jad, relaţie de prietenie sinceră, care nu s-a suprapus niciodată peste faptul că, încă de la bun început eu am fost discipolul său, am învăţat cum să ascult şi cum să tac, dar şi cum să le vorbesc altora. În preajma lui am deprins modul în care este folositor să te adresezi oamenilor şi în ce fel este mai corect să îi cunoşti. Văzându-l cum priveşte natura, am înţeles de ce este necesar să fii maleabil. Am înţeles cât de necesar este să te simţi văzut şi cunoscut şi să ştii că poţi să nu te fereşti de ceea ce eşti, sub teamă de a fi condamnat.

Din respect pentru Jad, mi-am reconsiderat gândurile şi impresiile, ideile despre lume şi viaţă. Chestie pe care nu aş fi făcut-o din niciun alt motiv, dat fiind că gândurile şi impresiile mele erau unele foarte bine întemeiate şi foarte folositoare (deşi cu desăvârşire greşite).

N-o să continui lista foarte mult, pentru că nu ştiu câtă relevanţă pot avea pentru voi toate astea. Ele au importantă lor şi lumina lor, pe care eu o ştiu. Şi sper să o distingeţi cumva şi voi. Însă ideea, la care voiam să ajung şi pe care am ilustrat-o astfel, este următoarea: maestrul, şi oamenii în general, nu sunt surse de informaţii, ci surse de noi experienţe sufleteşti. Uneori este nevoie de cât mai multe astfel de experienţe, alteori, nu. Voi ştiţi pentru voi asta, poate mai bine decât mine. Însă gândul că relaţia cu un om, oricât de distantă, poate fi pur informativă, nu are cum să fie altfel decât găunoasă. Mai întâi că nu e prea sănătos să confunzi un om cu o carte. Şi-apoi că nu e în regulă să crezi că o carte conţine doar cuvinte, ori că acele cuvinte nu conţin şi altceva, pe lângă sensuri mentale.

O altă idee pe care cred c-ar fi bine s-o luaţi în seamă, ar fi aceea că sunteţi mai solizi decât vi se pare. Imediat vă explic ce vreau să spun cu asta. De multe ori ne mulţumim să gândim despre evenimentele exterioare cu termeni exteriori. Să spunem : soarele răsare, ce frumos răsare soarele! Dar frumuseţea răsăritului de soare nu ne-ar fi oare invizibilă, dacă nu ar produce ceva în noi?

Şi de-asta mă gândesc, n-ar fi oare util, când văd că mă impresionează răsăritul soarelui, să observ şi ce anume simt eu însumi şi ce anume trăiesc în interiorul meu, din acest răsărit? Pentru că numai partea pe care eu o vieţuiesc cu interiorul meu cel mai intim reuşeşte să mă impresioneze şi nu imaginea exterioară.

Discuţia despre umilinţă

Dublu Diez: Ştiu că poate sună bizar, totuşi, v-aş invita să purtăm cu toţii o discuţie despre umilinţă. Este un subiect pe care îl tot privesc şi analizez în ultima vreme şi cred că ar putea fi util să aruncăm o privire mai atentă la el, împreună. O să revin şi eu cu nişte idei, poate spuneţi şi voi câte ceva, până atunci.

Interlocutor: M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că, deoarece o remarcă care-l poate face pe un om să se simtă umilit, pe altul poate să-l lase complet rece, este vorba, în cele din urmă, de exact punctul în care fiecare dintre noi ne simţim inferiori, iar faptul că un alt om verbalizează această slăbiciune creează sentimentul de umilinţă.

Dublu Diez: Ai surprins bine, e interesant ce spui tu, că sentimentul de umilinţă este de fapt ceea ce rezultă din faptul că îţi este scoasă afară, la lumina, o zona în care tu te simţi slab.

Ca o precizare, smerenia nu este umilinţă. Sunt două trăiri total diferite, nu au nimic în comun. Ştiu că par a fi legate, amândouă, de faptul că te percepi pe tine, ca om, ca fiind mic/slab/neînsemnat. Dar dacă ne uităm la modul în care trăim aceste două stări, vom observa că ele nu seamănă deloc şi nu au niciun punct în care să se întâlnească. Nu putem să discutăm despre sentimente din punct de vedere intelectual, nu ar fi decât o greşeală. Văzându-le, însă, forma interioară şi observând cu luciditate anumite fenomene, s-ar putea să extragem idei valoroase.

Interlocutor: Deci în momentul în care ne simţim umiliţi, atinşi în acele puncte slabe în care ne simţim inferiori faţă de ceilalţi, atunci să fim atenţi la noi, la ce se întâmplă în interior

Dublu Diez: Ideea ar fi să nu ne mai simţim umiliţi. Nu cred că cineva îşi notează experienţele umilitoare ca unele din care să fi câştigat ceva. Eu am trecut prin câteva situaţii în care am ştiut că puteam fi umilită, şi nu s-a întâmplat. Alea sunt mai interesant de trăit. Eu mă gândesc că dacă scormonim mai bine prin ce am trăit, putem observa unele lucruri folositoare.

Interlocutor: Deocamdată nu pot să văd forma interioară a acestui sentiment al umilinţei. Ştiu doar că este ceva neplăcut, râcâitor, chiar zdruncinant uneori.

Dublu Diez: Aşa îl simt şi eu. Întrebarea mea ar fi: ce se leagă de astea? Ce alte legături externe se fac?

Interlocutor: Eu aş menţiona aici faptul că această neplăcere conduce la o distanţare, dar aş putea să îi spun şi izolare faţă de ceea ce îţi provoacă umilinţă. Dacă e vorba de o persoană, îţi vine să te îndepărtezi de această şi, în genere de tot ce îţi aminteşte de punctele slabe pe care le ai.

Dublu Diez: Corect, corect. Ce nu am putut eu desluşi este aşa : ce e atît de puternic, încât nu putem rezistă şi trebuie să ne izolăm? Eu nu am reflexul de a mă feri în situaţiile astea. Totuşi, asta apare. De ce?

Interlocutor: Din ce am observat: I. Atunci când se instalează sentimentul de umilinţă, când ai curajul să vezi ce se întâmplă cu tine în momentul ăla, să îl localizezi, să îl observi, în prima faza devine râcâitor iar apoi devine zdruncinător. Devine zdruncinător pentru că sentimentul nu este conectat la gândurile tale şi încearcă cumva să te descurajeze, să ajungă acolo. Ştii ce se întâmplă sau ştii că se întâmplă ceva şi nu încerci în momentul ăla să răvăşeşti mintea cu tot felul de explicaţii. Ai încapsulat sentimentul ăla iar treptat începe să dispară.

În exterior discuţia decurge normal, unul lângă celălalt, chiar dacă unul dintre ei a fost între timp "lezat".

II. Atunci când se instalează sentimentul de umilinţă şi nu ai curajul să vezi ce se întâmplă cu ţine în momentul ăla, când eşti iresponsabil de manifestarea sentimentului, eşti răpit de către factori externi şi te ignori în acea învălmăşeală, simţi la un moment dat …o durere pe care încerci să o ignori în continuare. N-o localizezi, ştii doar că ceva te doare. Punct. (De ce apare reflexul?) Nefăcând faţă acestui sentiment de la început, intervii cu mintea în încercarea şi speranţa de a pansa, de a repara ceva şi ideal de a reveni înaintea instalării sentimentului. Nu se întâmplă ceea ce speri, sentimentul se conectează la gândurile tale, se leagă, apare comparaţia şi are acces la temerile tale (ex.: tu mic, el mare, tu slab, el puternic). Simţi o durere de o intensitate mult mai mare, că s-au adeverit temerile tale, iar reflexul e acela de retragere, de izolare.

În exterior te îndepărtezi de persoană cu care conversezi deoarece crezi că ea este factorul perturbator.

În concluzie: Ce e atât de puternic şi nu poţi rezistă şi te izolezi? E frica - că s-au adeverit temerile tale pe care le-ai strâns în timp.

Dublu Diez: Avem obiceiul să ne imaginăm că am putea fi altfel decât suntem. Că am putea fi alţii, mai buni, în viziunea noastră. Impresia asta este un tampon în situaţia unei umilinţe. Când o persoană ne vede cum suntem de fapt şi scoate asta la iveală, apare umilinţa, că un fel de nefericire că nu suntem de fapt cum ne-am imaginat că am putea fi. Avem şi obiceiul să credem că dacă toţi ne văd într-un fel, e de ajuns. Ce mi se pare păgubos la stilul asta, e că nu ne permite să facem ceva bun cu ceea ce suntem şi ne obligă să lucrăm cu un personaj imaginar.

Câteva chestii

Dublu Diez: 1. Nu maturitatea ne face să fim rigizi, ci infantilismul.

2. Nu-mi place să jignesc o persoană, pentru că atunci când o fac, rănesc persoană care nu merită rănită dinlăuntrul persoanei de care vorbesc.

3. Cu toate astea, uneori şansele de a atinge persoana vie, jignibilă, sensibilă, sunt în general atît de mici că îmi vine să jignesc.

4. La urmă urmei, persoană sensibilă încasează urmările tuturor chestiilor nasoale făcute de robotul care o înglobează. Pentru asta, oamenii merită toată consolarea şi împăcarea posibilă.

5. În general ne vedem propria copilărie că pe un timp feeric. Nu ştiu de ce zic oamenii asta. Copilăria este un timp al lipsurilor. Îţi lipsesc o mulţime de lucruri pe care le compui în timp, în funcţie de cum le vezi la ceilalţi sau cum simţi, adică mai degrabă prost. Fiindcă unul dintre chestiile esenţiale care îţi lipsesc este fix ăsta - a şti cum ar trebui să arate în mod corect ceea ce vrei să construieşti la ţine; a şti ce e corect. Şi ce e mai nasol e că învăţăm să ne descurcăm fără o parte din chestiile pe care nu le avem. De pildă, fără dragoste şi înţelegere.

Despre speranţă

Dublu Diez: Iată tema despre care voiam să va vorbesc încă de acum câteva săptămâni şi care, până acum, nu a vrut nicicum să se definească, deşi îmi era clară, în sinea mea, de mult timp.

Asta seară, după lungi frământări, m-am ridicat din pat, aşa cum făceam în copilărie, când aveam inspiraţie să scriu poezii, cu determinarea de a scrie.

Că şi atunci, şi acum, aproape că mă pufneşte râsul, de şuvoiul de vorbe care curge din mine, că de la robinet. Că şi atunci, le scriu aşa cum vin, deşi cu un dram mai multă chibzuinţă şi mai puţină mândrie. Şi, că să spun sincer, acum tratez vorbele cu mai puţină încredere decât atunci.

Şi, pentru că de mult timp nu mai încredere în nimic primit de-a gata, acum, spre deosebire de altă dată, testez fiecare cuvânt în gând, pronunţându-l de mai multe ori, că să mă asigur că e cel bun.

Cu toate astea, totul se desfăşoară într-un ritm alert. Aşa că o să va rog şi pe voi să mai potriviţi vorbele o dată, în vreme ce le citiţi, că să iasă ceva cu adevărat bun.

*

Mă-ntreb, acum că încerc să spun ce am de spus, dacă sunt în măsură să vorbesc despre tema asta şi dacă o cunosc - eu, care nu am avut şi nu am trăit cu speranţe.

Totuşi, deşi am urât mereu speranţele, totdeauna am avut speranţă.

Poate fi o diferenţa ambiguă, dar cred eu că o să înţelegeţi.

Şi-atunci, mă încumet să scriu despre speranţe şi speranţă - considerând că le ştiu.

*

Ştiu că pare că încerc să mă justific. Şi chiar aşa e. Încerc să justific pornirea mea de a spune unele lucruri, în speranţa că o veţi simţi ori că o veţi cunoaşte. Şi, pot să spun, în afară de aceasta, nici nu am foarte multe altele de arătat, pe mai departe.

Fiindcă forţa mea de a scrie ceva se trage, ea însăşi, din speranţa că ceva din ce am va putea fi, cumva, folositor.

*

Vorbeam mai devreme despre copilărie şi nu întâmplător. Încă de când eram un copil, am avut ocazia să văd, cu ochii detaşaţi şi incapabili de a trăi ori resimţi o suferinţă complexă, de adult, persoane care în urmă unui incident nefericit îşi pierdeau speranţa.

Pentru că mama, în special, dar şi bunica mea, aveau formaţia asta, de a atrage oameni care au o poveste pe suflet, de spus, am asistat la foarte multe astfel de momente, în care o anumită persoană venea la noi în casă, cu suflu de om normal, pregătit să dea ce are pe suflet, începea să povestească

un incident grav ce i s-a petrecut, spunea, trăia acele momente apoi, la final, ridica fruntea unui om fără speranţă, ochii unui om fără speranţă şi pleca, lăsând în urmă, în camera, un miros anume, un jumătate de miros, de jumătate de om mort.

Nu dau poveştii cu pricina mai mult credit decât unei poveşti a unui copil de trei ani, cum e firesc. Nici nu pun în cârca momentului prezentat toată realitatea întâmplării. Nu ştiu cu precizie şi nu pot aprecia - fiindcă la momentul respectiv nu am făcut-o iar acum mi-ar fi imposibil să retrăiesc altceva decât amintirea acelui moment, cu atât cât a avut ea; dacă persoană de care povestesc chiar a trecut prin momentul acela, de lipsire de speranţă, în secundele alea sau dacă, pentru a povesti, a reluat realitatea - nu ştiu. Nu pot garanta nici că, după acel moment, nu şi-a recăpătat toată vioiciunea iniţială - pentru a mai povesti şi altcuiva, sau poate din alte motive, şi asta nu o dată, poate că de mai multe ori. Poate că oamenii pe care-i vedeam eu erau însufleţiţi doar de emoţiile poveştii - şi nici nu avea legătură întâmplarea lor cu ideea de speranţă. Însă, dincolo de toate astea, în momentele alea am înţeles câteva lucruri clare, şi acestea mi-au rămas până acum. Una dintre ideile astea cu care am rămas, este aceea că moartea e un fenomen constant în viaţa omului şi nicidecum aşa cum pare a fi, ceva de moment, de final, ori ceva atât de drastic şi de bătător-la-ochi, cum suntem învăţaţi s-o considerăm.

Mai târziu, discutând cu astfel de oameni, străini de mine, am observat că speranţele apar pentru a ţine locul... speranţei. Să le spunem dorinţe ? Vise ? Iluzii ?

Cum să vă zic, un om care încetează să spere că va ajunge înţelept - începe să se iluzioneze că este înţelept, ori că are metoda sigură de a face asta.

Diferenţa dintre speranţă şi iluzii - în afară de consistentă, stil şi alte subtilităţi - stă în forţa de mişcare, în felul, în direcţia mişcării; vasăzică - în mişcare.

Văzând toate astea, în discuţiile mele cu oamenii de care vă spuneam, am încercat tot timpul să omor speranţele, ca să omor forţa lor, de stagnare. Apoi am încercat să refac povestea, într-un mod în care ei să nu mai ajungă la partea aceea, în care ridică fruntea şi ochii-goi. Am ajuns să văd fragmente de secundă de multe feluri, însă niciodată omul iniţial refăcut. Ba chiar am forţat oameni s-o ducă mai rău decât înainte, lipsiţi fiind de orice fel de motor.

Eu nu ştiu cum o duc ei aşa şi, mai ales, de ce se spune în popor că „speranţa moarte ultima". Ultima - înainte de ce ? Eu cunosc multe lucruri greu de omorât : vorbăria din cap, deprinderile, destinul, prostia, iluzia şi tendinţa de-a trăi „altcândva", dorinţa de-a fi iubit - şi-aşa mai departe. Unele nici nu trebuie retezate.

Totuşi, speranţa e fragedă şi firavă. Un singur moment propice - şi s-a rupt. Pe urmă se pot întâmpla multe, că ce-am omorât - e bun omorât. Iar de înviat, nu înviază, ci se ia de la alţii. Şi e precum flacăra de la lumânare : respiri prea tare, se stinge; mergi prea repede, se stinge; e curent, se stinge; suflă vântul, se stinge. Trebuie să ştii cum s-o protejezi.

Iluzia reversibilitatii timpului ...cred

Dublu Diez: Când eram prin clasa a şasea, s-a transferat din altă şcoală, la noi, un băiat; încă îmi amintesc faţa lui, aşa cum o vedeam atunci. Nu era cine ştie ce frumuseţe, avea o figură mai degrabă pătrăţoasă, avea un fel de teamă întipărită în ochi şi vorbea ciudat, cu toate literele înghesuite unele într-altele. Nu ştiu prea multe despre el, fiindcă nu ne-am fost simpatici unul-altuia şi nu am stat niciodată de vorbă. El se împrietenise cu o gaşcă de 2-3 băieţi cu care chiulea de la ore. Ce ne intriga pe toţi era că deşi cei care mergeau cu el erau pedepsiţi, el era păsuit, de fiecare dată. Toţi din clasă îl invidiam că avea mereu mai mulţi bani la el decât am fi putut noi avea vreodată. Noi veneam cu câte trei lei, de covrigei, el venea cu 50 de lei, cu 100. Mare parte dintre cei care au început să se apropie de el, au făcut-o ca să le dea bani. La un moment dat, unii au început să-l bănuiască că s-ar fi drogat: cheltuieli mari, ochi roşii, minte în ceaţă... Pentru că acuzaţiile o tot presau pe dirigintă, ne-a mărturisit: are HIV. S-a mutat aici, la şcoală, pentru că cei din fosta lui clasă l-au forţat, de teamă să nu ia şi ei... În niciunul dintre noi vestea asta nu a avut impactul normal. Nimeni nu a reuşit să priceapă. Deşi ştiam ce-i aia, spre deosebire de unii colegi, nici mie nu mi-a stârnit vreo impresie. "HIV înseamnă că moare curând" a afirmat cineva în cadrul discuţiei, dar nimeni nu era gata să discute sau să înţeleagă ceva din asta, la vremea aia. Aproximativ un an mai târziu m-a sunat o colegă să-mi spună că băiatul acela a murit şi că mai mulţi colegi merg la el acasă. I-am spus mamei. Nu voiam să merg. Nu de teamă, ci pentru că mi se părea că nu am eu de-a face cu asta. Mama mi-a făcut instrucţia: „Nu spui <<Bună ziua!>> că oamenilor ălora le-a murit copilul, nu mai pot avea o zi bună, le spui condoleanţe, iei două flori, te duci!" Deci, m-am dus. Întâmplarea a făcut să nu îl putem...vedea. Fusese dus la Bucureşti, înainte să moară şi încă nu a putut fi adus înapoi, în ziua respectivă. Ne-am găsit acolo mai mulţi. Fata care mă sunase zicea că mai bine ar fi murit ea, că avea mai puţin rost în viaţă decât el. Alţii comentau într-una, că de ce, că cum, că ... cum se poate aşa repede. Ce pot să spun e că nimeni nu pricepea. Am văzut-o pe mama-să, cu o basma neagră pe cap, speriată, împrăştiată, nefiresc de puţin tristă. Ne-a mulţumit că am venit şi ne-a zis că a murit de la măsea. Făcuse o infecţie la măsea şi nu şi-au dat seama la timp. Când şi-au dat seama, a fost prea târziu.

În ziua aceea mi-am dat seama cât de ne-reversibilă este realitatea. Şi mi-am dat seama cât de tare credeam că totul este cumva, oarecum, reversibil. Faci o chestie nasoală, îţi ceri iertare, vasăzică te duci înapoi şi ştergi chestia nasoală. Trăieşti un moment penibil, ţi-l aminteşti, îl construieşti în

minte sub altă formă mai simpatică, succes! Te supără cineva, nu ai reacţie pe moment, îl înjuri în gând când îţi vine inspiraţia, treaba-i gata.

Însă eu, atunci, orice-aş fi făcut, nu mai puteam să construiesc nimic cu băiatul ăla, nici bun, nici rău. Totul era efectiv clasat, încheiat, bătut în cuie. Nu puteam întoarce sau schimbă nimic. Era un băiat cu care nu avusesem nicio treabă şi cu care nu mai puteam avea vreo treabă niciodată.

Am înţeles atunci cât de necesar este să trăieşti în prezent. Nu din vreo raţiune filosofică, ci dintr-o concluzie picată fără milă peste raţiunea mea de ... clasa a şaptea.

Acest HIV cu care m-am întâlnit, pe urmă, de prea multe ori şi care mi-a furnizat repetate momente de conştientizare a prezenţei morţii, nu mi-a dat voie să mai ajung să cred vreodată că trăitul e separat de moarte. Întâmplător, sau nu, în viaţa mea, moartea şi-a avut rolul său bine stabilit.

Să fii femeie

Dublu Diez: ...poate fi destul de complicat. Fără exemple în jur, fără un bărbat care să te ajute să te definești prin prezența lui, fără un model interior pe care să îl poți lua de undeva - poate deveni imposibil.

Chestie ce ține de finețe, alunecoasă și ușor de evitat, deși lesne de dibuit și de zărit - cum e să fii femeie pe bune este dificil de analizat, de cântarit, de conturat. Starea ce corespunde evenimentului respectiv e greu de ținut in loc - ca să o poți învăța și ca să te poți obișnui cu ea și imposibil de fixat. Pentru că, spre deosebire de alte stări cu care am mai lucrat, ea este făcută să se miște liber, să curgă, să se înnoiască permanent.

Dincolo de asta, ca să fii femeie pe bune, e necesar să cureți cu atenție, cu grijă și cu migală tot ceea ce ții in interior, să știi să îți păstrezi maleabilitatea și mobilitatea, să reacționezi proaspăt la evenimentele exterioare - ca să îți poți adecva interiorul. Iar asta trebuie făcut de fiecare dată când împrejurările o cer, cu discreție, și doar din intenția sinceră de a forma o continuitate firească între lumea interioară și cea exterioară, intenție, provenită din conștientizarea directă a nevoii de ordine, de simetrie și de estetică, peste care ar fi bine să nu se suprapună nimic, chiar dacă rațiunea apasă și cere să controleze aceste lucruri. Pentru că estetica acestor "mutări" sufletești, în sinea lor, nu este completă dacă nu îți stăpânești cu fermitate și cu blândețe rațiunea (și ieșirile raționale). Altfel, gândurile vor tulbura, cu forța naturii lor, această zonă sensibilă ce are un ritm propriu pe cât de clar - pe atât de ușor de aglutinat.

Să fii femeie nu suportă variante. Nu merge cu "eu sunt mai altfel", cu "puțin" sau "mult", cu "pe o parte-da, pe cealaltă-ba". Ori ești - și ești peste tot, în toate formele și-n toate momentele -, ori nu ești - și-atunci trebuie să iei totul de la început.

Să fii femeie e, practic, chestia aia pe care o cauți și o ceri de la toată lumea, ca să te poți simți bine; e chestia aia pe care i-o reproșezi bărbatului de lângă tine, intuind cumva că el ar putea avea unele răspunsuri pentru tine, dar neștiind care sunt acelea.

Însă nu este genul de chestie cu care să te pricopsești dintr-odată, oricât de mult te-ar iubi bărbatul respectiv. E nevoie de ani, de muncă, de încredere, de devotament, de intenție curată, înnoită mereu și corect orientată; e nevoie să-l iubești și tu pe el.

Urmărind femeile din jurul meu, neîncetat în ultimele luni, cu ochi din ce în ce mai format, am putut să văd cum evenimentele, cu încărcătura lor, reușesc să îndepărteze pe fiecare de puterea îndeplinirii unei astfel de năzuințe. M-a cuprins un soi de panică: e nevoie de multă energie pentru a-

ți păstra lucrurile în ordine prin tine, ca să nu renunți, ca să nu te lași, ca să nu te sucești. Dar putem lăsa copiii, ăștia, mici, fără un model, generație după generație? Merită să le facem asta?

...trebuie să-ncepem de undeva.

Regnuri. Aparat reproducător. Erotism uman. Tantra

Om_de_jad: Discuția pe care o vom purta astăzi are ca scop poziționarea și încadrarea corectă a fenomenului erotismului uman, așa cum este văzut el atunci când îl punem în raport cu lumea suprasensibilă. Vom căuta, așadar, să găsim erotismului uman locul cuvenit în rândul manifestărilor de acest gen, al ființelor aflate pe diferite trepte de evoluție. Această discuție, poate fi considerată a fi una precursoare discuției despre continența sexuală și este o discuție cât se poate de serioasă, fără de care, orice discuție despre continența sexuală va fi una lipsită de fundament.

Pentru început, vă voi spune care este utilitatea lucrurilor despre care vorbesc. Oamenii nu știu cum să se raporteze coerent, conștient și asumat la trăirile erotice pe care le au, pe de o parte din cauza educației pseudo-creștine din ultima mie de ani, pe de altă parte din cauza lipsei unei surse de informare corespunzătoare și, în sfârșit, din cauza micimii personale manifestată în raport cu acest subiect. Așadar, o discuție pe această temă este bine-venită, având în vedere starea de fapt.

Am atins în discuțiile noastre, deseori, subiectul regnurilor de pe Pământ și a diferitelor manifestări ale unui fenomen sau altul, în funcție de gradul de evoluție spirituală al ființelor incadrate în aceste regnuri. De pildă, atunci când ne referim la spațialitate, putem spune că regnul mineral are o singură dimensiune, că regnul vegetal are două dimensiuni și că din acest motiv planta se poate ”deplasa” pe verticală, prin creștere. Putem spune apoi că regnul animal are trei dimensiuni, acest lucru permițând animalului să se deplaseze în spațiu tridimensional, dar îi mai permite, de asemenea, să manifeste emoții. Planta are reacții la stimuli, dar nu emoții, spațiul bidimensional blocându-i astfel de manifestări. În plan unidimensional, piatra nu poate manifesta ceea ce numim a fi ”viu”, decât într-o stare potențială și incipientă, pe care doar ochiul clarvăzătorului o poate observa cu foarte mare atenție. Ființa umană putem spune că locuiește într-o lume cu patru dimensiuni, această a patra dimensiune fiind dimensiunea timpului, care permite percepția sinelui individual (ego). După câte vedeți, nu putem separa existența ego-ului de noțiunea de timp. Așa cum animalul depinde de existența tridimensională pentru a putea manifesta emoții, așa cum planta depinde de existența bidimensională pentru a manifesta ceea ce numim a fi viață, tot așa, omul, pentru a-și putea manifesta sinele individual, are nevoie de cele trei dimensiuni anterioare, al patrulea element fiind timpul. Putem spune fără să greșim că sinele individual este efectul percepției timpului.

Nu o să insist acum cu aceste informații care sunt totuși utile, pentru că discuția de astăzi vizează cu totul alt subiect. Ceea ce încerc să vă sugerez schematic este să încercați să vă familiarizați cu faptul că în funcție de nivelul de dezvoltare al unui anumit regn, manifestările de

orice fel, indiferent de natura lor, diferă, cresc şi se dezvoltă. Piatra nu este vie, o ştie şi un copil. Planta este vie, dar nu poate să simtă bucurie sau tristeţe. Animalele sunt vii şi pot simţi bucurie sau tristeţe, însă nu au ceea ce numim a fi sine individual decât în stare potenţială, tot aşa cum pietrele au în ele însele la nivel potenţial, viaţa.

Pietrele nu se reproduc, deşi în treacăt fie spus, reproducerea există şi în cazul pietrelor, atunci când sunt sfărâmate. Explozia unor planete în univers urmată de sfărâmarea acestora, este un act erotic şi sunt cazuri în care oamenii au simţit o asemănare între explozia astrelor, explozii în general şi actul ejaculării, asociat în mod eronat cu orgasmul masculin. Deloc întâmplător, bărbaţii care îşi reprimă pornirile sexuale sunt cu gândul la distrugere, la război şi la explozii.

Când vorbim despre regnul vegetal, reproducerea este mult mai evidentă. Planta creşte, se maturizează, formează un fruct, o sămânţă, apoi se usucă. Fenomenul de viu este strict legat de moarte, viaţa nefiind altceva decât o moarte care se produce lent.

Piatra nu are propriu zis parte de erotism. Planta are parte de erotism atunci când floarea este polenizată. Acest fenomen al erotismului la plante,se întâmplă, de regulă, o singură dată pe an şi într-o perioadă scurtă, iar ceea ce observăm este că pentru fecundare (polenizare), plantele au nevoie de fiinţe aflate pe un regn superior, şi anume albinele, neputând să-şi satisfacă altfel nevoia de reproducere direct, aşa cum o fac animalele. Plantele nu se pot întâlni undeva să bea o cafea, să se privească ochi în ochi şi să-şi spună ”te iubesc”, unele altora. Nici măcar nu pot face precum animalele, să meargă una în întâmpinarea alteia, în căutarea perechii potrivite pentru actul reproducerii.

În cadrul regnului vegetal, unele plante, aflate pe un nivel de dezvoltare inferior, nu pot accepta ”atingerea” sau gena altor plante, nici măcar printr-un mesager aflat pe un regn superior, aşa cum sunt albinele şi, în consecinţă, se multiplică din ele însele, prin stoloni. Plantele care se înmulţesc astfel, din ele însele şi prin ele însele, au un grad inferior de dezvoltare care nu le permite să accepte altceva în afară de propria lor construcţie. Pentru ochiul clarvăzătorului, acesta este un act de natură spirituală inferioară.

Pe regnul imediat superior, cel animal, cele mai involuate dintre specii sunt cele care se înmulţesc din ele însele, prin diviziune. Acolo nu poate fi vorba sub nicio formă despre acceptarea vreunei alte fiinţe, reproducerea se face printr-o simplă diviziune - de asemenea, şi acesta este un act de natură spirituală inferioară (animalele care se înmulţesc prin diviziune, sunt vechile plante aflate pe cel mai înalt grad de dezvoltare).

La animalele ceva mai evoluate, reproducerea presupune apropierea faţă de un alt animal cu care îşi combină genele în timpul actului de reproducere, însă aici vedem manifestări dintre cele mai variate. De exemplu, cu cât animalul este aflat pe un plan inferior de dezvoltare, cu atât perioada de împerechere este mai limitată ca timp şi ca profunzime erotică. Majoritatea animalelor au perioade

stricte de împerechere, iar apropierea dintre mascul şi femelă durează foarte puţin, atât cât este necesar pentru ca reproducerea să poată avea loc.

Totuşi, spre deosebire de vegetale, animalele au parte de ceva mai mult erotism. Vedem filmări cu aşa-numitele ritualuri de împerechere la animale şi ne minunăm de ceea ce vedem - erotismul se manifestă în acele clipe în toată plinătatea sa. Animalele, în general (sunt şi excepţii), acceptă fiinţa de sex opus doar pentru o perioadă scurtă, stabilită de natură, atât cât este necesar pentru reproducere. Nu poţi convinge în ruptul capului un animal care nu vrea să se reproducă, să accepte alt animal care vrea să facă acest lucru. Natura a pus suficiente bariere astfel încât să nu se întâmple asa ceva.

Spre deosebire de animale, omul este liber să-şi manifeste erotismul atunci când doreşte. Acest lucru indică un nivel superior de evoluţie, ce permite fiinţelor umane să primească şi să ofere afecţiune oricând doresc acest lucru, dincolo de actul propriu zis al împerecherii. Formulând altfel, putem spune că omul nu e obligat să se reproducă de fiecare dată când simte nevoia să primească şi să ofere afecţiune. Omului i se oferă posibilitatea de a-şi depăşi prin erotism, sexualitatea închisă între graniţele sistemului de reproducere.

Abia aici, în acest punct, intervine continenţa sexuală. Continenţa sexuală este cea care permite omului să se salte din regnul animal. Asta nu înseamnă că n-o să mai fie capabil să se reproducă, înseamnă doar că devine suficient de matur astfel încât erotismul să nu mai fie confundat cu actul reproducerii.

Acum puteţi înţelege mai bine de ce pseudo-creştinii au oferit un model erotic greşit. Spiritualitatea, la pseudo-creştini, înseamnă uciderea funcţiilor vitale, alegerea morţii şi a uscăciunii în locul vitalităţii, în scopul de a obţine modelul lor de sfinţenie. Tot acum puteţi înţelege de ce nici lumea porno, bazată în mod deşănţat pe obsesia faţă de sex, nu este deloc soluţia problemei, aceasta fiind doar o imagine inversată, o reacţie pe dos faţă de modelul spiritual propus de pseudo-creştini. Nici ofilirea întru sfinţenie şi nici relaţiile sexuale necontrolate nu sunt o soluţie. Soluţia vine din inteligenţă şi din cumpătare. Aceasta este tantra.

Probleme de spaţiu

Dublu Diez: Scriam ultima dată despre cum e să fii femeie. Discuţii vizibile nu au fost, dar am schimbat câteva cuvinte cu prieteni apropiaţi şi vă mărturisesc că acestea mi-au dat de gândit şi m-au forţat cumva să schimb parcursul pe care îl gândisem iniţial, pentru textele ce-ar fi urmat să le scriu. Iată-mă aşadar aici, cu speranţa că va fi de bun augur noul drum pe care încercăm să pornim.

Întrebarea care mi s-a pus, al cărei răspuns l-am gândit din toate direcţiile posibile mie - muncă destul de anevoioasă şi de epuizantă, a fost : de ce ai vrea să devii ceva ce eşti deja ? de ce ai vrea să devii femeie, de unde ţi-ar putea veni ideea asta, de vreme ce eşti femeie prin naştere şi totul e deja bine definit ?

Trebuie să recunosc că sună destul de tautologic. Dar nu mai mult decât ar putea suna în oricare dintre expresiile cu care suntem obişnuiţi, precum : „încearcă să fii om !". În acelaşi mod putem spune că suntem deja oameni prin naştere şi nu ar trebui să ne străduim în niciun sens spre a ne perfecţiona acest statut. Cu toate astea, oamenii în general şi noi, ca Jucători, mai ales, trăim cu acest gând : că a fi într-adevăr om înseamnă mai mult decât simpla vieţuire a ceea ce îţi este dat prin naştere. Ajungem astfel la un gând oarecum contrar evidenţelor, cum că nu ne naştem tocmai oameni şi că, uneori, ani de muncă asiduă nu sunt destui pentru a-ţi asigura acest lucru. Vedem chiar, noi înşine, că niciodată munca de transformare nu este destulă şi că strădania de „a fi om" este una care trebuie susţinută pe tot parcursul vieţii, ca să poată avea rost. Similar acestui fapt, strădania de-a fi femeie (sau bărbat) trebuie începută şi, apoi, susţinută pe tot parcursul vieţii - nu pentru a re-edita natura, ci pentru a completa în mod conştient şi asumat ceea ce este dat, prin naştere.

Inconstanţa în simţire, proasta înţelegere de sine şi a celor din jur, incapacitatea de a ne explica şi de a ne controla pornirile, implicarea în situaţii ce se desfăşoară dincolo de forţele noastre şi incapacitatea de a ne asuma rezultatele acestor situaţii, absenţa noastră şi a senzaţiilor vii din interiorul nostru - toate astea ar trebui să ne atragă atenţia, cumva, că ceea ce se întâmplă nu este în ordine.

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, a fost la modă un text care se numea „de ce iubim femeile" - mi-am amintit de el de curând când am văzut o variantă în oglindă, scrisă de cineva pe un blog, „de ce iubim bărbaţii". Ambele variante mi-au atras atenţia prin acelaşi aspect : că, deşi se voia unul ludic, care să complimenteze prin viziunea unui sex - celălalt sex, textul nu a fost nici amuzant, nici emoţionant, nici complimentant (există cuvântul ăsta?). Textul scris de bărbaţi - a plăcut

bărbaților și textul scris de femei - a plăcut femeilor. A fost o chestie la care nu mă așteptam și care m-a lăsat sincer uluită. E ca o declarație de dragoste care-ți place numai ție - de ce să faci asta?! Nu, pe bune, de ce? Aș propune scrierea unor texte care să aibă titlurile „de ce NU iubim bărbații" și „de ce NU iubim femeile", dar presimt că ar fi scrise în așa fel încît primul - să placă bărbaților și al doilea - femeilor. Eu aș răspunde scurt la întrebarea asta - de ce nu iubim bărbații? Nu-i iubim, că n-avem spațiu. Nu e loc, e plin peste tot. Și când ne-ndrăgostim, stocăm totul prin afară. Vă rog să mă contraziceți și s-o faceți cât se poate de vehement, dacă nu e așa. Încă din copilărie trăim sub o ocupație barbară. Invidiem băieții și bărbații că par a se descurca mai bine în lume, că par mai liberi, mai puternici - mai bine adaptați sau, în două vorbe, că nu aspiră în ei tot mediul înconjurător. Și invidia asta ocupă loc, ea însăși. Și toate problemele pe care le-avem cu părinții noștri și cu noi. Concluzionăm în grabă că deschiderea sufletească, spre exterior, este sinonimă cu suferința iar, spre interior, cu groaza. Și concluziile ocupă loc, și graba și suferința netrăită și groaza inexplicabilă.

Acum, e rândul meu să vă întreb pe voi : ce ne oprește să nu facem altfel ? Chiar vă întreb : ce?

***

Interlocutor: Pe noi, cele care am conştientizat problema, nu ne mai opreşte nimic. Numai este că e foarte greu să faci spaţiu şi nu ştii ce-i bine (sau corect) să păstrezi şi ce să arunci, şi mai e o problemă "de construcţie", aş zice. Aşa cum zicea si Jadu Omdejad, am fost construite să absorbim în interiorul nostru tot. Neavând un sistem sau educaţia necesară pentru a şti ce să păstrăm, ce e folositor, util si frumos, este usor de imaginat de ce am făcut aşa şi ne-am ocupat spaţiul interior cu toate prostiile văzute în jurul nostru şi cu impresiile greşite primite în mod subtil. Pentru noi e o muncă grea, care se cere făcută şi spre care (să zicem) am făcut primii paşi.

Dublu Diez: Întrebarea rămâne în picioare. Dac-ar fi să deduc un răspuns clar, din ce ai scris tu, ar fi că "ne opreşte să facem altfel faptul că nu ştim cum altfel să facem".

Iar la treaba asta, aş avea două lucruri de întrebat: de ce nu ne punem problema, în general, că am putea face altfel? Adică, bine-bine, nu ştii cum să faci, rămâi la faza de proiect – însă eu mă întreb, există acest proiect, măcar aşa, ca supoziţie, ca premisă?

Ce-aş mai sublinia eu, cu privire la ce spuneai, este că nu mi se pare esenţial să discerni cu precizie între toate cele de care spuneai; lucrurile nu pot fi generalizate prea just, mai ales în situaţii delicate ca aceasta. Iar practica mi-a arătat că astea se deprind tot încercând.

Interlocutor: Cred că vorbim de momente diferite în timp. Când spuneam de lucrurile văzute în jurul nostru şi impresii greşite, mă refeream la vârsta nu prea îndepărtată de momentul în care ne-am conştientizat sexul. Normal că la varsta aia nu-ţi pui problema că ai putea face altfel. Proiectul nu poate exista în lipsa conştientizării, aşa cum spuneam.

Dublu Diez: E corect ce zici, nimic de spus. Însă proiectul nu apare nici mai târziu, din observaţiile mele, la o mulţime de oameni.

***

Interlocutor: Pentru mine proiectul a apărut deoarece, după cum spuneai, "barbaţii par a se descurca mai bine", aşa ca mi se parea normal să urmez modelul lor. Acum am înţeles că nu e prea inteligent să faci asta dar nu prea ştiu cu ce să încep.

Dublu Diez: Am recitit ceea ce ai scris şi aş vrea să încep cu câteva observaţii despre ceea ce ziceai tu. Presupun că mai multe persoane ar răspunde la fel ca tine, mi se pare un raspuns clar şi onest. Mi se pare firesc să preiei de la o altă persoană un model, atâta timp cât modelul său este unul funcţional şi performant. Însă trebuie văzut dacă modelul este unul real sau imaginar şi, de asemenea, trebuie văzut în ce măsură acel model mi se potriveste şi e adaptat la specificul personal. De exemplu, un tip care dă la baros poate fi foarte eficient, dar eu nu aă putea face ceea ce face el, pentru că o astfel de muncă este mult prea dificilă pentru mine; ca eu să reuşesc să fac o astfel de muncă mi-ar trebui ani de pregătire în direcţia asta (exercitii de forţă, mai ştiu eu ce altele). Prin urmare, văzând un tip care dă la baros, aş alege să îl admir pentru forţa sa şi să fac eu însămi pentru el, ceva - pot încerca să-i înţeleg nevoie, să-i aduc nişte apă rece şi nişte mâncare, ca să-l susţin în ceea ce face sau pot face munca adiacentă, pe care fizicul mi-o permite. Prin astfel de gesturi, particip si eu la activitatea sa. Cum ar veni, dau şi eu cu barosul.

Când vine vorba de activităţi fizice, totul este mult mai evident; vorbind însă despre lucruri mai subtile, ideile par să se încurce, totuăi ele ar trebui să funcţioneze în mod similar.

Tipele încearcă, în mod normal, să dea cu barosul şi pierd ani pentru asta şi îşi distrug corpul, simţirea şi forma interioară.

Mi-e greu să spun dacă asta se întâmplă din cauza orgoliului sau din cauza faptului că nu avem o educaţie corespunzătoare despre cum să înveţi ceva de la alţii, pe de o parte, şi pe de altă parte, despre ce raport există între barbat şi femeie.

Ce pot să spun cu siguranţă este că metoda asta, de-a prelua modelul altuia întocmai şi a-l păstra neatins în interiorul tău, este dăunător, indiferent care ar fi circumstanţele. Vorbind ca femeie, pot spune că un model al cuiva se preia corect prin simţire şi nu prin raţiune, cu ajutorul sentimentului de admiraţie, forma interioară a cuiva poate fi integrată în propriul sistem; odată integrată, forma respectivă trebuie prelucrată cu uneltele personale, până la acel punct în care reuşim să o absorbim iar rămăşiţele trebuie eliminate. Presupun că sună cam S.F., dar totul este foarte similar procesului de digestie. Tot cam aşa cum asimilăm mâncarea, ar trebui să asimilam şi modele, în viaţă. M-aş risca să spun, chiar, că de multe ori ne stricăm procesul digestiv, al mâncării, din cauza percepţiei noastre proaste asupra procesului digestiv, în general. Spre exemplu, de multe ori avem impresia că este foarte util să reţinem totul, să nu eliminăm nimic. Şi de multe ori avem o altă impresie, cum că este foarte util să elimini absolut totul şi cât mai repede. Gândiţi-vă la asta, în raport cu sentimentele şi cu gândurile şi-apoi cu propriul vostru ritm digestiv. S-ar putea să fie interesant.

Cât despre a prelua un model de la un barbat, este bine de reţinut că relaţia dintre femeie şi bărbat este o relaţie cumva în oglindă; cumva în completare. Aşa cum învăţăm să vedem lucrurile pe dos, inversate, în raport cu lumea suprasensibilă, tot cam aşa ar trebui să vedem lucrurile şi în acest sistem – învăţând să le întoarcem invers şi să le „apucăm" din partea noastră.

Sunt multe lucruri extrem de tari pe care le-am putea învăţa, într-adevar, de la barbaţi şi care ne-ar putea folosi, dacă am face lucrurile aşa cum trebuie.

Intelocutor: Îţi multumesc pentru răspuns. Cred că greşeala pe care am făcut-o eu a fost folosirea excesivă a raţiunii în detrimentul simţirii (poate pentru că în general simţirea este asociată în mod greşit cu slăbiciunea sau naivitatea). Observ însă că sunt situaţii în care acest lucru mă limitează mult sau chiar îmi pune piedici.

Despre rugăciune

Dublu Diez: Eu nu ştiu cum vă faceţi voi rugăciunea. Poate-ar fi interesant să spuneţi, dacă puteţi s-o faceţi fără să omorâţi ce nu trebuie omorât din asta. Însă eu am avut o groază de probleme când am început să mă rog. Făcând parte dintr-o familie cu o diversitate religioasă mai puternică decât ar fi cazul, am avut spaţiu să îmi pun toate întrebările posibile : să-mi fac cruce? de ce - şi cum ? Şi cui să mă rog şi pentru ce ?

Prima dată când m-am rugat, am făcut-o pentru că mama mă sfătuise să fac astfel, pentru a scăpa de visele rele pe care le aveam. Ca orice copil, am făcut rugăciuni pentru note şi chiuluri. Pe urmă, am descoperit rugăciunea făcută în disperare - când urli în gând şi totul doare destul de tare încât să nu-ţi pui problema cine te ascultă şi dacă vorbeşti corespunzător. Am avut, desigur, între toate astea momentele mele de ateism în care am considerat că nu e cazul să se implice nimeni în problemele mele. Şi momente în care m-am considerat atât de norocoasă încât am ajuns la acea rugăciune spontană de mai puţin de-o secundă. Mai departe în timp, rugăciunea mea şi-a pierdut cuvintele şi sensul, transformându-se într-un gest interior dintre cele mai simple. Şi vă mărturisesc că am fost mulţumită cu treaba asta, care era destul de personală şi de clară, pentru că nu mă obliga la nimic, la niciunul dintre acele gesturi pe care mi le explic în parte şi mi le pot asuma tot la fel.

O să vă rog să-mi permiteţi acum să mă îndepărtez o vreme de la subiect şi să vă spun câte ceva despre aceste gesturi interioare. Pentru că ele se află într-o zonă pe care eu o preţuiesc foarte mult.

Nu ştiu cum faceţi voi cu prietenii, cu oamenii pe care îi iubiţi, dar în cazul meu, mai bine de jumătate dintre oamenii pe care îi iubesc sunt, în oricare moment, departe de mine. Şi pot să vă spun că nu mi-am permis niciodată luxul să mă consider singură - adică eliberată de orice sentimente, îndatoriri şi legături sufleteşti. De aceea, fără această lume interioară în care (sau prin intermediul căreia) pot să vă zic „hai, salut!” vouă, ăstora de vă iubesc, oricât de departe aţi fi de mine, în lumea fizică, totul ar fi fost mult mai rău.

Spuneam de rugăciune. Ziceam că eram destul de mulţumită cu treaba asta, cu gestul interior. Ei, bine, după ce m-am hotărât că trebuie să fac toate ca o femeie şi am început să dau o formă potrivită aspectelor de prin mine, am constatat că, deşi totul funcţiona ca înainte, nimic nu se mai întâmpla la fel. Efectul nu mai exista, ca să spun aşa. N-o să vă dau detalii inginereşti despre asta, însă pot să vă spun şi v-aş ruga s-o verificaţi şi voi, că femeile n-au niciun Dumnezeu. Pronunţ fraza în gând de

ceva timp și acum că am scris-o, de zeci de ori, și încă mă ia cu frig, deși nu-i ceva nou. Știu că-i neplăcută, dar, dacă puteți, încercați să n-o evitați.

V-aș spune și despre cum ajunge femeia la Dumnezeu, dar nu-s multe de spus. E Dumnezeul bărbatului, se ajunge la el prin bărbat.

V-aș mai spune, de asemenea, despre cât de mult ar trebui sprijiniți și iubiți bărbații, având în vedere că șansele noastre depind de munca lor, dar asta, poate altă dată...

***

Interlocutor: Hai salut! Nu pot să spun decât că nu sunt destul femeie pe interior, pentru că încă am un Dumnezeu, care nu este nici al femeilor, nici al bărbaţilor. Iar despre şansele femeii de a ajunge la Dumnezeu prin munca bărbatului nu pot decăt să spun că e normal sa fie sprijiniţi, dar oare câţi muncesc pentru asta? Şi încă o chestie: nu pot să cred că accesul femeilor la Dumnezeu e numai prin intermediul barbatilor. Că e mai simplu şi natural, da.

Dublu Diez: O mică precizare. Eu n-am zis că nu pot avea acces la Dumnezeu, ci că femeile nu au un Dumnezeu al lor. Fii un pic atentă la nuanţă.

În ce priveşte întrebarea ta, eu zic că nu cred sa fie oameni care să nu aibă o frământare interioară de acest gen, care să nu vrea să ia cumva legatura cu divinitatea. Indiferent cum ar da-o şi din ce motive, oamenii se frământă în sensul asta. Dincolo de asta, dă-mi voie să spun că pe omul pe care-l iubeşti, e necesar să-l sprijini, indiferent de circumstanţe. N-o s-o dau acum în discutii din alea cu cine merită iubit şi cine nu, că mă tem că nu poate stabili nimeni destul de precis. Iubim şi noi pe cine putem. Dar dacă tot o facem, să nu fie cu juma' de suflet şi cu juma' de gură.

Interlocutor: Dacă ai o frământare şi o laşi aşa, doar la stadiul de frământare, atunci nu mai e vorba despre muncă. După cum am scris, am vorbit de sprijin, nu de iubire. Dacă nu munceşte în sensul ăsta atunci nici nu are nevoie de sprijin.

Dublu Diez: Uneori frica este mai mare decât puterile unui om. Mai mult decât asta, nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă un om care suferă de frica are sau nu nevoie de sprijin. Poate ne hotărâm împreună.

***

Interlocutor: Nu obişnuiesc să mă exprim pe subiectul "munca", cu atât mai puţin de la distanţă, cu necunoscuţi. Bine v-am găsit!

Prin observaţie am concluzionat că nu e necesară îndeplinirea vreunei condiţii pentru accesarea a "ceva" şi că mai întâi suntem, apoi suntem femei/barbaţi. Au bărbaţii nevoie de sprijin în "muncă"? E, în opinia mea, un act cât se poate de solitar. Se poate face prin intermediul altei persoane şi de către bărbaţi, e limitat ca aplicabilitate însă util în dezvăluirea unui adevăr universal. O las deocamdată aşa…

Dublu Diez: Bună seara! Vă multumesc că aţi răspuns, deşi înţeleg că genul ăsta de conversaţii nu fac obiectul preocupărilor dumneavoastră. Sincer vobind, nici mie nu îmi face o plăcere deosebită să scriu aceste lucruri, însă o fac. Pentru că este necesar.

Aş vrea să vă rog să recitiţi ceea ce am spus legat de sprijin. Nu am spus că bărbaţii au nevoie de sprijin în munca lor – ca traducere, că femeile ar trebui să se implice în munca bărbaţilor şi să contribuie cu forţele lor; am zis că barbaţii merită să fie sprijiniţi şi iubiţi, având în vedere munca pe care ei o depun – în traducere, că femeile pot oferi bărbaţilor o zonă de echilibru necesară lor, pentru a fi mai eficienţi în ceea ce fac, vasăzică femeia – ca saltea de pat moale, şi nu ca baros mai dur.

Interlocutor: Pot înţelege în ipoteza în care bărbatul (sau femeia) este căsătorit/ă sau într-o relaţie stabilă şi o apucă pe drumul asta. Mulţumesc şi eu şi tie şi lui Jadu că scrieţi. Nu e vorba de plăcere/ne-plăcere, e necesar să fiu atent să verbalizez dintr-o poziţie de adevăr şi nu dintr-o convingere sau reacţie.

Dublu Diez: Şi eu vorbeam în acelaşi context, în care femeia se raportează la bărbatul ei şi invers. Însă, se poate discuta despre femei, ca suport (sprijin) pentru bărbaţi şi la modul general, ca atmosferă existentă între unii şi alţii, ca să spun aşa. Cred ca s-a discutat destul, cât să se epuizeze, pe tema cu războiul dintre femei şi bărbaţi. Mă gândesc că tema asta, a sprijinului dintre femei şi bărbaţi ar fi un inlocuitor mult mai eficient.

S-ar putea ca topica mea de peste ora 23:00 să nu fie una dintre cele mai fericite. Aşa că-mi cer scuze dacă sună mai bizar ce scriu.

Un singur lucru aş comenta, cu privire la ce aţi spus mai sus, anume că treaba asta cu "papucii celuilalt" merge la nivel psihologic. Merge, cu oarecare educaţie şi talent empatic (intuiţie) şi la nivel emoţional. Însă pe niveluri mai profunde, ne revine fiecăruia datoria să spunem limpede cum suntem şi ce trăim – dacă simţim cu adevărat nevoia să ne desfacem în faţa persoanei iubite.

Intenţia de a-l ghici pe celălalt, de a-l simţi ori chiar de a vieţui prin el este, fără îndoială, splendidă, dar trebuie dublată, cu inteligenţă, de această intenţie de-a face lumină în tine şi de-a te desface în faţa celuilalt, ca să iasă ...ceva care să merite să-ţi reţină atentia mai mult de câteva clipe!

De ce ne îndrăgostim de cine nu trebuiĕ (cu accent pe e)

Om_de_jad: Ieri am auzit o manea pe Kiss FM. Nu mă pasionează posturile de radio pentru tineri, dar acolo unde îmi fac treaba, se întâmplă că nu prea am nici măcar semnal de mobil, iar singurul post de radio care se prinde bine este Kiss FM. Maneaua pe care am auzit-o se numește "De ce ne îndrăgostim" și este cântată de o fată, pe nume Alina Eremia (piesa poate fi găsită pe youtube, am căutat-o ca să aflu numele artistului).

Melodia are ca subiect o ea (probabil Alina Eremia), care se tot îndrăgostește "de cine nu trebuie" și care se întreabă de ce i se întâmplă asta, de ce se tot îndrăgostește de indivizi care o fac într-un final să sufere. Concluzia piesei era, ca în multe piese clasice românești, "fir-ar mama ei de dragoste, mai bine nu exista!".

Glumind, aș putea să pun pariu că artista este o japa-yoghină, practicantă a mantrei "sunt o femeie puternică", dar probabil că nu e cel mai potrivit moment pentru glume. Am auzit destul de des femei și fete care se întreabă de ce se îndrăgostesc de persoane nepotrivite. M-am gândit să dau explicația acestui lucru, iar dacă sunteți atente la ceea ce voi spune, pornind de la informațiile de aici, veți putea face schimbări în propriul comportament și în atitudine.

Așa cum știți, femeile sunt yin pe centrul trei. Acest centru nu se ocupă doar cu voința, ci și cu sentimentele reprimate. De multe ori, atunci când nu suportăm un lucru pe care cineva ni-l spune, folosim expresia "n-am mai putut înghiți așa ceva". Folosim expresia asta pentru că centrul trei stochează sentimente reprimate, iar emoțiile negative se adună în timp, în această zonă. În terapia obținută prin masaj, pacientul este pus să-și maseze plexul solar, pentru a elimina tensiunile acumulate în urma reprimării sentimentelor.

Așadar, femeia este yin (minus) pe centrul al treilea. Acest lucru se traduce prin faptul că instinctiv, ea caută să absoarbă voință de la cei din jur. Ca să înțelegeți mai bine cum vine treaba asta cu absorbția, trebuie să vă gândiți la comportamentul sexual al bărbatului, care este yin pe centrul sexual. Așa cum bărbații stau la pândă să absoarbă orice fel de vibrație pentru a-și stimula centrul sexual (sunt deschiși față de sex mai tot timpul), tot așa, femeile, sunt deschise să primească voință și emoții de la cei din jur și mai ales de la persoana iubită.

Nu este nicio problemă că femeia face lucrul acesta, tot așa cum nu e nicio problemă că bărbații sunt receptivi pe centrul sexual. Problema apare și la bărbați și la femei, atunci când vorbim despre o receptivitate excesivă. De pildă, bărbații care au o receptivitate excesivă (exces de energie yin) pe centrul sexual, nu mai știu ce să facă cu dorința lor sexuală, simt pur și simplu că aceasta îi mistuie.

În disperare de cauză, caută o femeie care ar putea să le dea o coerență a dorințelor sexuale sau, dacă nu pot obține coerență, măcar să fie o femeie care să-i domine din punct de vedere sexual. Așa speră bărbații cu exces de yin pe centrul al doilea, că pot rezolva problema sexuală, căutând o femeie care să le controleze total comportamentul erotic - insinctiv, bărbatul vrea să preia energia yang de pe centrul sexual al femeii. Acest gen de femeie este reprezentată de regulă ca fiind o "dură" cu un bici în mână, care "pune la punct bărbatul". În toată chestiunea asta, nu femeile sunt cele care vor să dea cu biciul, ci bărbații vor să fie cei biciuiți - explicația v-am dat-o mai sus, bărbatul își dorește energia yang pe centrul al doilea și vrea s-o "fure" de la femeie punându-se "sub ea" din punct de vedere erotic.

Să revenim din nou la problema aceasta a îndrăgostirii greșite la femei. Am spus-o de fiecare dată când am avut ocazia: atâta timp cât femeile nu-și vor face lumină și coerență pe centrul al treilea (coerență sentimentală și coerența actelor de voință), vor fi totdeauna victime. Se întâmplă ca atunci când fetele ajung la pubertate, să descopere o harababură emoțională în ele, pe care nu știu cum s-o stăpânească și în consecință, caută un bărbat care să le ofere coerență emoțională. Confundând lucrurile și negăsind un bărbat care să le poată ghida către obținerea coerenței emoționale, caută măcar pe cineva care "să le controleze și să preia puterea tuturor sentimentelor și emoțiilor lor". Vedeți, schema este identică cu cea de mai sus, cu diferența că bărbații caută să aibă o stăpână sexuală, iar femeile caută un stăpân pe zona emoțională. Aceste lucruri chiar nu au cum să funcționeze - stăpânul din exterior nu poate ține locul stăpânului din interior.

Acum, că lucrurile sunt ceva mai limpezi, să discutăm puțin despre ce se poate face, pentru că ideea nu e ca femeile să devină preponderent yang (energie cu plus) pe centrul al treilea, iar bărbații să devină yang pe centrul sexual - în ambele cazuri, am obține niște mutanți. Trebuie respectată schema naturală a ființei umane, căutând să echilibrăm deficitul energetic pe zonele unde avem dezechilibre.

Astfel, avem trei variante diferite de abordare a acestei situații. Să ne referim la prima dintre acestea.

În geneză, capitolul 3:16, avem:

<<Iar femeii i-a zis: "Voi înmulţi mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni".>>

Aceste porunci au fost totdeauna prost interpretate și datoria noastră este să le interpretăm corect. Femeia simte în mod natural să absoarbă voință - dacă își propune să-și urmeze bărbatul, prin acest lucru își echilibrează automat deficitul de energie yang de pe centrul al treilea. Eu am spus "își propune să-și urmeze bărbatul" și nu "e obligată să-și urmeze bărbatul". Acest lucru presupune voință din partea femeii, pentru că ea hotărăște dacă să-l urmeze sau nu. Să urmezi pe cineva nu este

un lucru simplu, sau un lucru pentru proști. Să fii capabil să urmezi, să respecți și să asculți sunt calități, nu defecte.

O altă variantă pentru echilibrarea energetică a centrului al treilea la femeie, este infuzia de energie yang, prin practica yoga. Există posturi corporale (asana), în care centrul al treilea poate fi alimentat cu energie yang, așa cum alimentezi mașina de la pompa de benzină. Este o metodă de abordare directă a problemei.

În fine, a treia variantă este aceea în care femeia se implică cu toată ființa ei în efort fizic epuizant, trăind și muncind "ca bărbații". Am pus ghilimele pentru că bărbații din ziua de azi nu mai trăiesc așa cum trăiau bărbații din trecut. Dacă o femeie ia coarnele plugului, sapă la cazma, dă cu târnăcopul, ridică greutăți și face ceea ce făceau bărbații acum câteva sute de ani, cu timpul, pe centrul al treilea se va acumula energie yang, echilibând astfel deficiența.

Cât timp centrul al treilea nu este echilibrat, femeia va căuta tot timpul un stăpân al sentimentelor sale, nimerind în cele mai multe cazuri un despot. Bărbatul care are exces de yin pe centrul sexual, va căuta tot timpul o stăpână sexuală, nimerind de cele mai multe ori o femeie care îi va face o viață de coșmar. Iată, așadar, de ce "ne îndrăgostim de cine nu trebuiě (cu accent pe e)".

Despre mine

Dublu Diez: De obicei, nu stau să mă gândesc înainte să mă apuc de scris. Pardon de expresie. Tratez ceea ce spun cât se poate de serios, las fiecare idee să se aşeze şi apoi le ordonez pe toate cât mai bine; când mă apuc de scris, deja au trecut două sau trei zile peste planul finalizat - îmi place să-l las să stea, să-l probez, să-l uzeze timpul. Însă niciodată nu mă îndoiesc înainte de-a scrie. Iată expresia potrivită. Cu toate astea, acum, din momentul când m-am decis să scriu şi până m-am apucat efectiv, m-am tot întrebat dacă nu cumva lucrurile astea n-ar trebui spuse de mine. Este, desigur, o problemă pe care o am doar fiindcă se deschide KDE-ul în cinci minute, însă ea există. De-aceea aş vrea să vă spun de la-nceput că singurul sfat pe care sunt într-adevăr în măsură să-l dau pe tema asta ar fi „să nu fiţi la fel de proşti ca mine". Zic eu, un sfat sincer şi la locul lui. Restul le scriu fiindcă am constatat că nu s-a obosit nimeni să le spună - ori nu am reuşit eu să găsesc. Le spun că mi se pare că e obligatoriu să fie spuse de cineva. Deşi, dac-ar fi să întocmim o listă inteligentă, cu cine-ar fi trebuit să spună astea, probabil că aş fi cel mult pe ultimul loc. Eu am dat cu propria sexualitate de pământ de cel puţin două ori, pe care mi le amintesc precis. Şi-am refăcut-o, din rămăşiţe, de mai multe ori, după care am folosit ceea ce aveam pentru a obţine cu totul alte chestii, până la epuizare. Ultima dată, adică acum, am luat-o de la zero şi-am pus cu mâna mea, fâşie cu fâşie. Asta fiindcă m-am hotărât că nu mai pot s-o duc aşa, cu bâlciul. Am crezut că odată ce termin cu prostiile, o să pătrund şi eu în lumea tuturor, în lumea oamenilor. Dar nu, am trecut razant pe lângă. Însă asta-i altă discuţie.

Ce vreau să spun este, aşa, scurt şi punctual, ca-n revistele cool-girl : câteva rugăminţi pe care le-aş adresa, ca femeie, unui bărbat şi câteva lucruri pe care aş vrea să le ştie despre mine.

1. Când treci prin mine, fizic, te rog să te gândeşti că ai trecut deja prin mine, de câteva sute de ori, înainte.

2. Când am orgasm, nu mă smulge în afara corpului meu, trăind în propriul tău corp, în propria ta minte - locuieşte-mă pe mine.

3. Tehnica cu „dacă dezlipeşti plasturele mai repede, doare mai scurt" duce la apariţia unui sunet : „hârşti!". Heh. Dacă dezlipeşte plasturele uşor, nu se-aude nimic. Şi e mai bine. Spun o tâmpenie, nu? Nu-i o tîmpenie. Rugămintea e de fapt asta : nu te smulge din mine, după orgasm - fă-o încet, să nu te rupi cu tot cu carne.

4. Hmh! se pare că erau doar trei...

A…ware…ness?

Dublu Diez: Cine sunt eu? Ce sunt eu? Cum sunt eu? Ce rost am eu în viața mea și ce rost am în viața celor din jur?

Întrebări pe care le-am sucit în minte, în fel și chip, cu toții, la un moment dat. Și mă-ntreb cine a ucis pe cine. Întrebările - pe oameni sau invers? Fiindcă există acest gust pentru carnagiu, în toate. Nevoia de-a ne proteja, prin rațiune, de toate întâmplările care ne-ar putea lovi, ne-a transformat în agresori pe nesimțite. Căutăm să explicăm și să înțelegem, fragment cu fragment, orice trăire pentru care ne simțim nepregătiți, fără să mai luăm în calcul faptul că am putea încerca să facem altfel. Le ziceam puștanilor mei zilele trecute că invers nu înseamnă altfel și-mi ziceau că li se pare logic. Am stat și i-am descusut în fel și chip, ca să văd dacă au înțeles ce le-am zis sau dacă vor pur și simplu să scape de mine. Aparent, puștanii mei sunt mai deștepți decât am fost eu; mie mi-a luat mult timp să-mi dau seama.

Agresivitatea asta apare peste tot și face, așa cum e firesc, ravagii - fiindcă nu e ușor să fii agresiv în mod continuu, mai ales dacă ești femeie. Ocupă timp, spațiu, te sleiește de puteri și-ți așează în forme rigide spațiul de dinăuntru. Un om obosit și rigid nu poate vedea realitatea și nu se poate bucura de nimic; uită cum se râde și cum se plânge. Și devine incapabil să se mai simtă iubit. Fiindcă dragostea, oricât de reușită și de puternică ar fi ea, nu este devoratoare. De mistuit, vorba poeților, te mistui în dragoste, dar numai în a ta, nu în aceea pe care o primești. Poate și asta e o greșeală. Din când în când ar trebui să-ncercăm să facem lucrurile pe dos față de cum le știm.

Războiul a ajuns așa de mare, că nu mai vedem în cine lovim - că am tăiat propria mână, c-am înjunghiat pe cel care-ncerca să mă salveze, c-am îmbrățișat dușmanul, c-apoi cineva a înfipt altcuiva un cuțit în spate... Par a fi toate la fel, amestecate în aceeași supă. E imposibil să iasă ceva bun din asta. Dar cel mai tare mă deranjază că aceia care nu lovesc sunt cei prea slabi, prea proști sau prea leneși. În caz că-ți trece prin cap să nu te lași dus de val din prima și să încerci să optezi chiar tu din ce categorie să faci parte, te simți ca la cabina de votare - stampila este, foaie este, candidati este, dar hmm, ceva lipsește.

Cele câteva emoții care sunt capabile să ne tragă din zona asta, au fost consumate, în timp. Ele au devenit apanajul unor trăiri și momente pe care ne vedem incapabili să le accesăm. Fragilitatea - aparține celor bătuți de soartă și prost gândiți din naștere; sensibilitatea - lunaticilor; gingășia - plantelor și cel mult copiilor; transparența - celor lipsiți de personalitate și dependența - celor care uzează de stupefiante. Respectul - a rămas o treabă de comportament standardizat al celor mai tineri

față de cei în vârstă și admirația... stai - care admirație? Admiră cineva-ceva? Admirația deja e a morților.

Este, poate, de datoria noastră să dăm sensuri noi și trăiri proaspete acestor emoții, ca să ne putem folosi de ele mai târziu. Asta dacă interesează pe cineva să nu confunde carnea cu plasticul. Fiindcă mai devreme sau mai târziu vom ajunge să locuim în casă lângă un om pe care o să scrie discret, sub o bucă, „made in china”, și totul o să ni se pară complet firesc.

Posesie și posesivitate

Dublu Diez: Știți că vă ziceam, acum vreo trei postări, că mă văd nevoită să schimb puțin traiectoria discuției și să mergem pe calea ocolită. Prin tema de-acum, putem marca momentul în care drumurile se reîntâlnesc și eu pot înainta pe direcția la care mă gândisem de la început. Dealtfel, vă mărturisesc că subiectul ăsta, peste care au mai trecut niște săptămâni, pare mai așezat acum decât mai înainte. Deci, sper să fie pe gustul vostru.

Tot desfăcând firele de idei, una de cealaltă, am ajuns să-mi amintesc de un moment din copilărie care se potrivește foarte bine cu observațiile pe care urmează să le fac. Eu m-am născut la puțin timp după revoluție și-n vremea primei părți a copilăriei mele, existau o sumedenie de produse „internaționale", însă la prețuri încă mari. Nu mai era un șoc să ai cola, dar nici nu era o chestie pe care să ți-o permiți la ordinea zilei. Marea mea problemă era cu ouăle kinder. Cea mai tare chestie la ouăle kinder, în afară de ele în sine, era să ai multe, peste 10. Dar erau destul de scumpe cît să te simți norocos că ai 2 deodată. Dacă aveai 3, deja erai ușor încurcat. La 5 te-ntrebai dacă să ai tupeu să le deschizi sau să bucătești fericirea pe mai multe zile. Asta era în cazul meu; ai mei nu stăteau rău cu banii și nici eu nu stăteam rău cu strategiile de-a scoate bani de la ei. Am observat însă că pe la vecinii mei nu era la fel - ouăle kinder apăreau la două-trei luni o dată și atunci trebuia să le înghiți cât mai repede, ca senzația să fie mai intensă (presupun, că așa făceau ei). Care era problema cea mai arzătoare, socialmente, cu treaba asta - că puteai sau nu puteai să te dai mare. Ieșeai afară, frumos, pe bordură, în hainele cele mai proaste, ca să le poți tăvăli, te dădeai într-o parte în care să te vadă toată lumea, dar să pară că te-ai pus să fii retras de ochii lor, și-ncepeai să desfaci. Eh, acuma clasificarea se făcea altfel. Aveai unu, ceilalți aveau tupeu să vină să-ți ceară să le dai și lor. Aveai două, îți cereau, mai cu pizmă, dar îți cereau. Te-ntrebau ce ți-a picat, diverse. Dac-aveai trei, deja începeai să-i debusolezi. La cinci, toată lumea intra în pauză hipotalamică, nu te mai salutau cu zilele, nu te mai băgau în echipă la fotbal, nimic. Dar chestia pe care ți-o făceau și-o credeau ei cea mai nasoală posibil - era să-ți arate că au și ei. Era momentul ăla când se-ntorceau cu spatele, făcându-se că n-au nicio treabă cu tine și ce faci tu, și-ncepeau și ei să desfacă. Numai că, vedeți voi, când vrei să-i dai peste nas cuiva care halește trei ouă kinder de unul singur, trebuie neapărat să ai o cantitate cel puțin triplă, ca să-l doară bine. Și, așa cum vă spuneam, asta era imposibil. De aceea, ca răzbunarea să existe, vecinii mei cumpărau ouă kinder de contrabandă, de la bulgari. Erau niște ouă cu surprize exact-exact ca niște ouă kinder, doar că nu erau ouă kinder. Ambalajul era tot alb cu roșu și pe o

parte scria kinder - numai că pe dos scria cu semne bulgăreşti. Pe dinăuntru tot un strat de ciocolată albă şi una neagră, numai că nu avea lapte - cred - că avea gust de apă cu zahăr. Înăuntru tot un cilindru din ăla de plastic portocaliu - doar că ăsta era dintr-un material prost şi aspru, care ţi se rupea-n mână, ca un carton şi surpriza era super nasoală. De unde ştiu atâtea detalii - e clar, mi-am luat şi eu, ce, eram fraieră să nu testez dacă merită să iei o chestie de vreo 2 de ori mai ieftină?! Momentul ăla, cu kinderul fake, a fost foarte bizar pentru mine. Că eu am zis aşa : dom'le, ăştia au găsit o şpârlă, au luat ceva ieftin şi mişto, feţele lor triumfătoare şi pline de succes sunt complet justificate, mă duc şi eu să-mi iau unu, să mă simt şi mai penibil şi asta e, s-a terminat cu zilele de glorie. Dar văzând cum stau treburile de fapt, n-am mai priceput nimic. Mă-ntrebam cum şi de ce au mai jucat toată scena, de vreme ce nu câştigaseră vreun război, ci-l pierduseră şi mai grav. Fiindcă eu deja îmi făceam calcule. Că dădusem aiurea nişte bani, pe ceva ce nu putea fi folosit. Şi ei dăduseră bani pe 10 ceva-uri ce nu puteau fi folosite. Era foarte nasol. De banii ăia îşi luau cinci din alea bune. Cinci. Ştiţi cum zic?

Nu mică mi-a fost uimirea, să văd, vreo 7-8 ani mai târziu, cum oamenii ambalează prostia ca să arate la fel-la fel cu inteligenţa, cum se joacă dragostea - când de fapt sunt altele pe-acolo, cum se formează o aparentă fericire - dintr-o ură puternică. Sigur, lista-i lungă, n-are sens să fim exhaustivi. Ce mi s-a părut interesant, pe lângă fenomenul ăsta, dincolo de faptul că de când cu facebookul pare perfect ok să arăţi bine numai în poze, este că s-a ajuns la mici deturnări la nivel de limbaj, sesizabile sau nu, nu ştiu; s-a ajuns la denumirea aceluiaşi fenomen prin două cuvinte diferite, în funcţie de zona de lucru. Eu m-am oprit asupra acestei idei, de-a deţine ceva, de-a avea ceva, de-a-ţi aparţine ceva, de-a fi ceva al tău (funny, nu?) de-a poseda ceva, de-a avea în posesie ceva. Pentru că, nu-i aşa, fiecare expresie are o altă nuanţă şi ne duce cu gândul la altceva; alegerea o facem mai mult sau mai puţin conştient iar implicaţiile alegerilor pe care le facem există, deşi nu le luăm în considerare decât mult după ce ele s-au întâmplat deja. Când nu avem respect, căutăm respectul altora; când nu avem putere, căutăm să avem supremaţie - e o listă foarte lungă, am mai zis asta, şi mă face să mă-ntreb în câte cazuri au făcut oamenii asta cu viaţa lor. Câte dintre momentele de care-şi amintesc oamenii cu drag sunt într-adevăr frumoase şi câte sunt frumoase numai pe partea din faţă - că dacă le-ntorci pe spate au ceva litere bulgăreşti pe ele? Nu ştiu cum gândiţi voi, dar mie mi se pare mai periculos să fii fericit din motive false, decât să suferi fără motive reale. Pentru că dac-aş afla mâine că toate motivele din care-am suferit până acum au fost nişte prostii - ar fi o uşurare. Dar dacă aş afla că toate momomentele frumoase pe care le păstrez în inimă sunt doar nişte suprafeţe, ei bine, asta m-ar devasta. Şi nu cred că soluţia e să nu verifici niciodată, ca să nu afli cum e de fapt.

Revenind la ce vorbeam, mă gândeam cât de bizar sunt aşezate lucrurile. Se face scandal cum că femeia ar vrea să fie liberă de bărbat. Eu nu ştiu cum sunteţi voi, da' dacă mă-ntrebaţi pe mine, să fii liberă de bărbatul tău înseamnă să nu fii a lui, vasăzică să fii a nimănui. Chiar vrea cineva să fie a

nimănui în timp ce se îndrăgostește? Eu de când mă știu vreau să fiu a cuiva. Femeia vrea, de fapt, să fie liberă față de propria strânsoare, impusă de propriul laț, legat de propriile mâini. Mai departe. Se face scandal că femeia vrea să fie independentă. Poate că vrea, nu mă bag. Dar poate? Și dacă ziceți da - în ce măsură și cu ce costuri? E cumva la jumătate de preț?

A propos de limbaj, e ciudat... mintea operează cu termeni și este foarte precisă. Și tocmai această precizie duce la cele mai mari confuzii care generează erori. Pentru că felul în care funcționează, nu îi permite să sesizeze acele nuanțe date de o inversiune ori de intonația cuvintelor. Mi s-a întâmplat de multe ori să observ o eroare cruntă de gândire, la cineva, dată de o simplă înșiruire greșită a cuvintelor. Dacă vreți așa, un exemplu ca la carte, ar fi : absența umbrei / umbra absenței. Pentru minte e așa : umbră; absență + absență; umbră. Se pierde din legături, din vorbele mici, din adăugiri; se pierd detaliile; pentru că ne grăbim, pentru că ne ferim să ne uităm bine la ele, pentru că vrem să le dăm dracului. Din „vreau să am un bărbat, vreau să îl am în mine" rămâne foarte simplu „am un bărbat ...în mine (și o să îl manifest)", atunci când nu știi și nu poți să „vrei". Și din „mâna lui este a mea" este simplu să zici „am o mână de bărbat". Acum, eu vin și vă întreb așa, pe scurt : dacă tu nu te suporți, nu-ți suporți corpul, iar mâna (mă rog, ficatul, splina, ce vreți voi) bărbatului tău face parte din tine, ce relație poți avea cu ea? Ah, și mai am una tot așa : dacă nu ești în stare să îngrijești cum se cuvine de-o parte limitată dintr-un om, oricare-ar fi aceea, poți să-ți asumi omul ăla cu totul? Poate el să fie al tău? Da' tu, poți fi a unui om care nu poate fi al tău?

Ah, ah, să nu uit, voi când nu sunteți ale cuiva, sunteți ale nimănui sau ale cui sunteți ?

Când nu e nevoie să ai dreptate

Dublu Diez: Povestea cu bunică-meu şi cu mamaie am mai spus-o de câteva ori. Cum s-au luat ei, când ea avea 16 ani, cât de mult a iubit-o el şi cât de măcinat avea sa fie de diferența de vârstă dintre ei, cât de tare s-a identificat ea cu el, în ciuda faptului că a părut că îl urăște cu tot ficații, în mod constant, toată viața. Dar nu m-am gândit niciodată cât de vag observă bunică-mea ce bătrân e el, față de ea. Vedeți, uneori să fii prost chiar te scapă de unele suferințe. Alaltăieri vorbim la telefon, eu şi ea. „Tac-tu mare se face că nu vede că s-a golit butelia. Stăm așa, nu am la ce să gătesc" - cu o săptămână în urmă, tataie s-a trezit într-o baltă cumplită de sânge, Dumnezeu știe de la ce. Dar bunică-mea nu îl cunoaște așa, el e omul ei, tânăr, zvelt, cu forță, obligat să își facă datoria.

„De ce nu ați fost cu el la doctor" îmi reproșează o cunoștință cu ură și dispreț în glas. Mi-e greu să îi explic că ai mei nu au reuşit niciodată să ierte medicii, că şi-au jurat mutește că niciunul nu mai ajunge la doctor vreodată şi asta înainte să o ducă taica-meu pe mama la spital ca să mă nască, adică înainte să rişte cu toții să rămână fără copil, de mai multe ori la rând. Când medicii au fost aceia care au dat, ca sa zic așa, dintr-un altruism nelimitat, hiv la 33 de copii deodată (fiindcă ei mă numără şi pe mine, de vreme ce faptul că eu nu am avut hiv a fost ceva ce nu a ținut de meritul doctorilor, ci de noroc chior), cu toții au înțeles un lucru, cumva firesc: că decizia lor era justificată şi să mergi la doctor e un pericol mai mare decât să te lupți cu boala singur. Nu sunt chiar în asentimentul lor. Deşi, ultima dată când am intrat într-un spital, mi-am jurat eu însămi ca nu o să mă las vreodată pe mâna măcelarilor.

Chestia asta, cu medicii, a fost unul dintre puținele puncte în care religia lui taică-meu s-a potrivit cu concepțiile ateiste alor mei. Mi-aduc aminte, ca acum, fața tânără, de puștan măcinat de gânduri a lui, din ziua aceea când a venit să îi ceară maica-mii un sfat. Eram cu ei în cameră şi jucam somnul, mirându-mă vădit de faptul că numai suferința altcuiva reuşea să-i facă să colaboreze. O fata tânără, prietena din copilărie cu el, avea un făt mort, în burtă. El era pastor. Funcția îl obliga să îi spună că „Domnul o cheamă, să meargă în împărăția lui, deodată cu fiul ei", să o îndemne să se bucure. Tânărul băiat, sfâșiat de funcția pe care nu o analizase niciodată până în punctul ăsta, plângea, zbătându-se. Cred că avea vârsta pe care o am eu acum – poate mai puțin. O tandră gingășie îi înmuia sufletul. Voia să îi spună fetei să avorteze, să trăiască, să facă un copil, din nou, altă dată şi să uite de întâmplarea asta, cu tot ce însemna ea. Așa a şi făcut. S-a certat, scandaluri lungi şi grele, cu toți din biserică şi din familia fetei. După slujbă a fost scos din biserică şi tratat cu dispreț de toți enoriașii ei, inclusiv de către câțiva frați de sânge. Taică-meu devenise un dezertor, un ordinar, un

satanist, de care ei ascultaseră, din nefericire, mai bine de trei ani. La slujba de înmormântare a fetei, unde a ținut chiar el cuvântarea specifică, ultima pentru amândoi, în sufletul lui s-au zbătut toți dracii din lume. „Să fim fericiți când mor cei tineri, căci asta ne arată că Domnul îi iubește mult și îi vrea mai curând lângă el” spunea și prin pieptul lui se auzea un zgomot de cutremur care rupe pereți de blocuri, cimentați.

I-aș fi zis lui taică-meu că n-ai cum să dai greș iubind, dar ce știam eu? Eram doar un copil. Am stat pe băncuța aia strâmtă, de biserică, și am căutat să îi învelesc miezul moale, cu tăria mea de femeie de aproximativ cinci ani.

Femeia la ciclul menstrual

Interlocutor: Observ efectele pe care le au diferitele stadii ale ciclului menstrual asupra femeii, pentru că odată cu schimbările astea i se schimbă, ca să spun aşa, tot universul interior. Întrebările mele ar fi următoarele:

1. Ce poate face o femeie ca să nu îşi lase comportamentul afectat de aceste schimbări, fără să distrugă procesul lor natural?

Om_de_jad: Procesul lor natural se desfăşoară în corpul fizic şi în cel eteric. Atât e natural. Restul e nenatural şi ţine de voinţa individului şi asta e şi locul unde se poate interveni. De altfel, manifestările de acest gen, nu se desfăşoară în sfera primelor 2 corpuri. Şi bărbaţii au manifestări de astea pe primele 2 corpuri (sunt prost dispuşi din senin sau violenţi).

2. În ce mod un bărbat poate ajuta la echilibrarea acestor procese?

Om_de_jad: Bărbatul respectiv trebuie să lupte el cu genul ăsta de manifestări, pe partea lui, pentru că îi vine mai uşor decât femeii. La el e suficientă o poziţionare corectă faţă de fenomen, puţină militărie (disciplină), şi noţiunea de onoare. Dacă astea 3 sunt bine înţelese (sunt chestii care în principiu ţin de educaţie), o să-i fie destul de uşor să se regleze el. Apoi, fie bărbatul vrea să-şi ajute femeia din proprie iniţiativă, fie se poate face un troc cu el, în sensul că, femeia îşi asumă să-l satisfacă d.p.d.v sexual când are el nevoie şi el o ajută în direcţia asta. După ce s-au înţeles în direcţia asta, trebuie gândit astfel: atâta timp cât ea nu se bagă sub el sau nu-i dă voie să preia controlul asupra zonei ei emoţionale, el va putea să fie cu ea, dar numai la nivel superficial, pentru că femeia o să vrea şi control la butoanele ei, dar să fie şi ajutată. Aici se face o greşeală, că tipul din dorinţa de a ajuta, tot ce poate să facă în situaţia în care ea nu îi dă controlul, este să o mângâie. În felul ăsta, ea are senzaţia falsă că şi-a rezolvat problema, dar problema va reveni. În plus, chestia asta crează o dependenţă jegoasă. Dependenta corectă şi asumată este cea de mai sus, în care ea îşi lasă controlul emoţiilor în mâna lui. Aici apare următoarea chestie: bărbatul (cu B) ar trebui să înveţe arta de a deţine şi de a creşte ceea ce îi este dat în grijă. Pentru asta, bărbatul trebuie să fie unul care creşte (animale, plante, etc.) şi pe care le deţine şi şi le asumă. Este necesar să şi le asume cu drag, nu ca pe o corvoadă. Bărbatul acela o să ştie ce este blândeţea şi doar aşa se poate trece la pasul urmator. Restul e simplu: o mână stă pe burtă, o mână stă pe capul femeii şi doar îşi propune să o ajute. Lucrurile merg de la sine. Altfel, singura variantă posibilă este prin yoga, posturi pentru primii trei centrii, în special pentru primul şi al treilea.

3. Cum poți folosi relația cu un bărbat pentru a crește în sensul ăsta și invers?

Om_de_jad: Poţi doar să stai cu el când face chestii şi când prinzi un moment în care el nu face ca tine într-o anumită situaţie (adică nu se comportă la fel ca o femeie aflată în aceeaşi situaţie) simte-l şi imprimă-te tu cu vibraţia pe care o emite el, pentru că acela este un model de vibraţie corectă. Ulterior, când treci prin situaţia aia, doar te reglezi dupa mostra respectivă preluată de la el. Adică nu e o chestie de gândire, e mai degrabă o chestie de aranjare emoţională după nişte criterii greu de definit. La bărbaţi, aşezarea emoţională nu e propriu-zis un merit personal şi nici rezultatul gândirii raţionale, tot aşa cum sensibilitatea la femeie nu e un merit personal. Bărbaţii sunt aşezaţi emoţional, iar femeile sunt sensibile. E aşa pentru că e aşa.

4. Cum poate acest proces să devină de ajutor într-o relație şi nu o piedică?

Om_de_jad: Ciclul menstrual, de la început până la sfârşit, este o mini-schemă a creaţiei. Când se ajunge la ovulaţie se atinge maximul posbil de înflorire şi expansiune, moment în care devine posibil să concepi un copil. Când vine propriu-zis menstruaţia, este un proces asemănător cu cel de dinainte de colaps al universului - deci un haos. În momentul ăla, mintea percepe totul ca pe o mare harababură.

Femeia nu poate fi femeie în afara acestui proces. Ea nu poate să tragă foarte mari foloase din chestia asta, dar pentru bărbat e un prilej bun să se ţină cu firea atunci când intră în contact cu haosul universului în miniatură. Asta nu înseamnă că femeia are dreptul sau obligaţia să se comporte ca un neam prost în perioada menstruaţiei."

Tratat de pace

Dublu Diez: Voi, cei care mă cunoașteți, știți foarte bine că eu nu am liniște. În fond, mă întreb - poate exista vreun pic de pace în vreme de război? Dacă e război, nu pătrunde el în toate cotloanele sufletești ale ființelor, odată ce stăpânește lumea din afară?

Eu nu am liniște, nu fiindcă sunt nervoasă sau agitată, ci pentru că prin mine e-ntotdeauna un șantier în lucru. Muncesc. În somn, muncesc la altele decât cele la care trag în timpul zilei, dar nu stau nici atunci. Nu-i vreme de așa ceva. Și-n ăștia 25 de ani ai mei, începuți devreme, am cunoscut un singur fel în care mi-am putut găsi liniștea și-n care am putut să nu fac nimic și să răsuflu ușurată.

Tot voi, prietenii mei, știți despre mine că eu nu am o casă, că stau aici sau acolo și că niciodată nu m-am simțit „acasă", nicăieri. Cu unii am purtat discuții lungi, despre cum e să fii dezrădăcinat, despre cât de puțin îi înțeleg pe aceia care vorbesc despre casa părintească, ca despre ceva scump, or despre faptul că n-am un perete alb pe care să-mi pun yantra. Încă n-am un perete alb, al meu. Dar restul s-a rezolvat.

*

În ultima vreme, mă tot documentez; caut să-nțeleg de ce tac femeile. Mi-am luat curajul și-am citit vorbă-cu vorbă tot articolul cu „de ce iubim bărbații", în toate cele patru variante ale lui. Și altele. La urma urmei, e tot ce-au zis femeile, cam tot. Citesc în grafitti-uri, pe zidurile din stradă și-n general orice altceva mai prind. Ana Gavalda. Ce mai vreți voi. Sandra Brown - mi se sugera aseară. 50 Shades of Gray - pentru cunoscători și metodiști. Cine-s femeile? Ce-s femeile? Din propria lor perspectivă. Pentru că astea două întrebări se reflectă inevitabil în următoarele două : cine-s bărbații, pentru femei? Ce-s bărbații pentru femei? Încerc să vă zic eu, așa cum mă pricep. O să fie lung și cel mai probabil plictisitor. S-o luăm de la început.

Cine sunt eu, ca femeie? Aproape nimeni. Idealul meu, însă, ca femeie, nu este să devin cineva, ci să devin cu desăvârșire nimeni. Să devii cineva, înseamnă să iei o formă, să te pui între niște granițe rigide și asta înseamnă să mă condamn la o viață improprie, în care nu mă pot manifesta. Să fiu aproape nimeni, înseamnă să oscilez - a fi aproape nimeni nu este acea linie subțire pe care poți merge, dacă te pricepi, într-un echilibru admirabil. Să fii aproape nimeni înseamnă să mai ai un pas până unde trebuie să ajungi, atât. Să fii nimeni este perfect acceptabil și bine, pentru o femeie; înseamnă să ai oricât spațiu, mobilitate, transparență; înseamnă să ai voie să te extinzi, să simți, să trăiești, să fii liberă. Manifestarea acestei stări, vine cu un gust dulce de triumf - numele tău, care este înlocuit cu cel al omului tău, corpul tău - care se umple cu toate ale lui, mintea ta - în care lucrează

ideile lui, statutul tău. Bărbatul tău este acela care-ți dă libertatea, ușurătatea vieții, liniștea, puterea de-a respira în voie; pentru că el are formă, nu mai e nevoie să ai tu, pentru că se luptă el cu exteriorul - nu mai e nevoie s-o faci tu, pentru că e el puternic - tu poți să fii slabă, pentru că el e deja cineva - tu ai voie să fii nimeni.

Ce sunt eu, ca femeie? Ceva om nereușit. N-am forță, nici putere, corpul meu nu e gândit să reziste, mintea - oricât de agilă - îmi este adesea nefolositoare ori chiar dăunătoare. Nu pot schimba lumea, n-o pot întoarce pe dos și, uneori, nu pot nici să-mi văd de chestiile mărunte, din cauza unei stări care nu-mi dă pace. Prima dată când mi-a trecut prin cap că nu sunt doar un rebut natural, a fost când s-a uitat la mine un om care mă iubea. M-am mirat, să mă văd în ochii lui. Pentru că-n ochii lui, toate defectele mele erau calități. Am înțeles atunci că lumea pentru care am fost gândită nu este lumea asta, mare, din jur, ci lumea interioară a omului care mă iubește. Acolo totul se vede invers și pot lucra, îmi pot găsi un rost. Am auzit femei spunând că „astea-s armele noastre adevărate - corpul firav, suplețea...” și mă-ntreb de ce vrem să repetăm istoria. De ce am vrea să folosim arme împotriva cuiva, într-o zonă în care nu se poate apăra? Știm deja, din propriile noastre experiențe, că-n lumea asta, dacă un bărbat vrea să te bată, te bate. Rău. Cu toate cursurile tale de părare, cu toate kungfuurile și karățile. De ce vrem să dăm bătaie, înapoi? Eu nu vreau să am arme împotriva nimănui. Pentru că în lumea asta, bărbații noștri se bat ei pentru noi, ne protejează, muncesc, ne desfac capacele la borcane și-n general nu ne snopesc în bătaie. Trebuie, oare, să trăim totul de la zero, în sensul invers, până să ajungem la punctul în care să decidem că nu mai e nevoie de violență?

De cele mai multe ori, trăim în compensație. Știu că mă repet. Dar se vede și aici, încă o dată. Refuzând să stăpânim lumea pe care o putem stăpâni, făcând-o doar în ceasuri de răzbunare și numai pentru scopuri mișelești, ajungem chestiile pe care le vedem în jurul nostru pe stradă, pe care poate voi le numiți încă „femei”. Acele chestii bolnave, violente, care încearcă să se adapteze lumii înconjurătoare cu forța și care speră să ajungă să semene cu bărbații.

Revin la întrebarea inițială : ce sunt eu, ca femeie? Un fel de bărbat întors pe dos. În care fiecare element e întors pe dos. Universul meu e ceva mai mic, bărbatul care mă iubește este dumnezeul lui, gândurile ori râsul acestuia sunt evenimente naturale. De-asta mă face să mă simt fericită - faptul că-l văd fericit; îmi creează plăcere - nu atât plăcerea mea, cât să știu că-i pot provoca lui plăcere. Talentele și abilitățile mele, majoritatea lor, se consumă în sensul ăsta. Și-n același scop, învăț să mă îmbrac, să arăt, să vorbesc și să mă comport.

Ce este, deci, bărbatul meu pentru mine? Singura șansă la orice. Și dincolo de asta, poarta prin care pot trece. În vorbe mai mici, puterea pe care nu o am, forma pe care nu o pot păstra singură, libertatea sau... cum ar zice doamnele care scriu articole, ăla care-ți cară sacoșele grele, care-ți dă haina când ți-e frig, care-și înjură prietenii pentru tine deși ei au dreptate și care-ți și gătește, când te vede obosită. Acuma, vedeți voi, și omul - cu cât e mai mic, cu atât are o viață mai mică.

Femeia cu care nu faci casă

Om_de_jad: Constat că în ultimul timp se vorbeşte intens şi deschis despre cât de imaturi şi de prost crescuţi sunt bărbaţii. Ăsta e un lucru bun, pentru că informaţiile astea pot ajuta la conştientizare şi la schimbarea comportamentului lor.

Din păcate, despre femei se spun mai puţine la modul acesta, pentru că bărbaţii nu prea vorbesc între ei şi pentru că ”să te plângi” e considerat în lumea lor, o dovadă de slăbiciune. Astfel, s-a ajuns să se creadă, în mod tradiţional, că problemele bărbaţilor cu femeile se referă doar la faptul că sunt guralive, cheltuitoare şi cicălitoare, şi cam la atât se reduce totul. În concluzie, o să spun pe scurt, care sunt femeile cu care ”nu poţi face casă”, pentru o mai bună conştientizare a situaţiei. Teoretic vorbind, aceste femei ar trebui evitate – practic, nu ai cum sa le eviţi, pentru că sunt peste tot, ca şi bărbaţii cu care ”nu poţi face casă”.

1. Femeia incuiată/incultă

Este femeia cu care nu ai ce vorbi, pentru că nu înţelege nimic din ce aude sau citeşte, nu are gânduri proprii. Mintea ei este plină cu ”ce spune lumea” despre un lucru sau altul. Tradiţionalistă, plictisitoare, discută totdeauna despre lucruri banale şi principala preocupare a ei e să-i bârfească pe alţii. Dacă stai lângă o asemenea femeie, te vei plictisi foarte tare şi în timp te vei preocupa numai de lucruri banale.

2. Femeia murdară

Sunt femei care nu prea se spală şi care peste mirosurile corporale neplăcute, dau cu deodorant. În locuinţa în care stau e totdeauna murdar şi plin de gunoaie (resturi de mâncare, ambalaje, murdărie). Dacă stai lângă o asemenea femeie, înseamnă că ori îţi lipseşte simţul olfactiv, ori eşti pur şi simplu la fel de jegos ca şi ea.

3. Femeia care adună obiecte inutile

Este femeia care adună în jurul ei tot felul de lucruri inutile. Dacă are bani, îşi cumpără haine, pantofi sau genţi pe care niciodată nu le poartă. Dacă nu are bani, adună efectiv obiecte nefolositoare în jurul ei, şi-apoi se plânge că nu mai are loc de ele. În cazul în care eşti cu o femeie de genul acesta, vei avea parte tot timpul de o cursă cu obstacole, când vrei să ajungi dintr-un colţ al camerei în celălalt.

4. Femeia împietrită emoțional

Este femeia care nu simte nimic şi nici nu doreşte să simtă ceva. Depresivă mai tot timpul, cu o strâmbătură specifică pe față, rece și distantă. Orice i-ai face, preferă starea de depresie (pentru că e a ei). Dacă trăiești lângă o astfel de femeie, ajungi și tu depresiv.

5. Femeia vânător

Este femeia care e tot timpul cu ochii după ”cel mai bun”. Bărbații au impresia despre femeile astea că-s curve, însă ele doar îl vor pe cel care, în viziunea lor, e cel mai bun.

6. Neîncrezătoarea

Este acea femeie care nu are încredere în tine, orice ai face. E tot timpul obsedată că o păcăleşti, că umbli dupa aletele, că o tragi pe sfoară ș.a.m.d. Uneori, aceste femei pot deveni agresive și pot pune diverse substanțe în mâncare. Sfat, dacă eşti cu o astfel de femeie: mănâncă mai des la Mc Donalds!

7. Filozoafa tocilară

Tare la școală, proastă la pat. A citit o grămadă de cărți, dă citate din toate alea, stă mai prost la capitolul idei proprii. Sfat: mărit-o cu un șahist!

8. Bisericoasa

Face doar ce spune dogma religioasă și-l vede pe dracu peste tot, inclusiv în tine. Dacă eşti cu o astfel de femeie, ori devii ca ea, ori o dai pe băutură, ca să se contureze mai bine dracul din tine.

9. Femeia de casă

Prea mult cu ale casei, prea puțin cu tine. Nu poți să faci dragoste dacă nu-s vasele spălate, iar dacă murăturile n-au ieşit cum trebuie, ei bine, e stare de urgență.

10. Corporatista

Este femeia derivată din punctul 9, doar că preferă corporația în locul casei proprii. În rest, are un comportament identic cu cel de mai sus.

11. Mama

Fa-i repede copii, ca să pice pe ei necazul!

12. Fiica

Tot timpul te compară cu ta-su. Dacă ta-su e mai bun decât tine, îți reproșează. Dacă e mai rău decât tine, o să ai parte de o partidă de amor cu tentă pedofilă.

13. Cicălitoarea

E de prisos să mai adaug ceva.

14. Moara neferecată

Îi vorbește gura în continuu (uneori şi când face sex).

15. Sportiva

Pusă tot timpul pe întrecere, hotărâtă să-ți arate că ea e totdeauna mai bună decât tine. Chiar dacă îi spui că nu te deranjează dacă e mai bună decât tine, tot n-o să se potolească, o să fie în continuare în competiție, va concura chiar şi de una singură.

16. Femeia care îl urăște pe ta-su

Ea își zice feministă sau luptătoare pentru drepturile femeilor, dar în realitate doar îl urăște pe ta-su şi-i confundă pe bărbații din jurul ei cu el. Dacă ta-su a fost beţiv, înseamnă că ”toți bărbații sunt beţivi”, dacă ta-su a fost curvar, ”toți bărbații sunt afemeiați”, dacă ta-su a fost incapabil, ”toți bărbații sunt incapabili”, dacă ta-su a bătut-o pe mă-sa, ”toți bărbații sunt violenți”. Dacă zici că nu e așa cum crede ea, ”ești misogin”.

17. Femeia invizibilă

Eşti cu ea şi nu prea. Apare, dispare, în casă sau în viața ta, ba e cu tine, ba nu e cu tine, ba e geloasă pe tine că te uiți după alta, ba nici nu te observă.

18. Femeia egocentrică

Vrea de la tine un singur lucru: să-i spui tot timpul că e cea mai bună şi că are totdeauna dreptate. Că e cea mai frumoasă, cea mai deşteaptă, cea mai pricepută şi că în general le ştie pe toate.

19. Femeia bărbat bine

Este femeia care vrea să le facă ea pe toate. Are case, maşini, afaceri, conturi, aleargă în toate direcțiile şi n-are timp niciodată de nimeni şi de nimic, mai ales de ea (de tine nici nu poate fi vorba).

20. Bolnava

Tot timpul o doare ceva și își caută boli care nu există (uneori, bolile chiar există, asta fiind situația cea mai dificilă). Din cauza acestor boli, în cuplu e interdicție la zâmbit. Situația trebuie să fie mereu tristă și tensionată, iar dacă tu zâmbești cumva, ești vinovat. Iar dacă te simți bine, iar ești vinovat, pentru că zâmbești pentru că n-ai nicio boală.

21. Nevrotica/isterica

Își caută mereu motive s-o apuce dracii. Își traumatizează copiii.

22. Visătoarea

Preferă totdeauna visul în locul realității, iar realitatea va fi mereu mai urâtă decât ”ce e în capul ei”.

Lista e lungă, am ales și eu ce mi-a venit mai repede în minte. Ideea e că și bărbații și femeile sunt așa cum sunt, nici unii și nici ceilalți nu-s mai viteji. Iar dacă vrei să schimbi ceva, fă acea schimbare în tine - în caz contrar, o să întâlnești mereu numai oameni precum cei de mai sus.

Poveste

Om_de_jad: Era odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu v-aș povesti. Se spune că odată, de demult, se plimba un drac printr-o pădure plictisit foarte tare și abătut, pentru că nu găsea niciun suflet pe care să-l chinuie și să-l sluțească. Muncit de atâtea gânduri, era jigărit și hămesit și cădea blana de pe el. Va să zică, în vremurile acelea, oamenii își țineau sufletul curat, aveau credință în Dumnezeu, iar dracii fugeau de ei de mânacau pământul când îi vedeau, neputându-se apropia nicidecum de dânșii.

Ajuns la marginea pădurii, dracul zări o căsuță curată și frumoasă, cu curtea plină de flori. În curte, o femeie spăla rufele cu hărnicie, cântând și privindu-și copilul care se juca liniștit cu jucăriile. Dracul se uită cu atenție un timp îndelungat. Pusese ochii pe copil, îl voia neapărat pentru el, să-l spurce și să-i strice sufletul.

Stătu acolo toată ziua privind la ei și făcând planuri. Pe seară, bărbatul veni de la muncă, își luă copilul în brațe și femeia pe după mijloc și intrară tustrei în casă, să stea împreună și să se bucure unul de celălalt, în sânul familiei.

Dracul se uitase cu atenție la bărbat și se speriase de el. Avea brațul puternic și vânjos și sufletul bun și ar ar fi putut învinge o legiune întreagă de draci dacă și-ar fi pus în gând. Îi curgeau balele după copilul acela neprihănit și ar fi dat buzna în casă să-l înșface, dar știa că dacă face asta, încalcă și legile drăcești dar și pe cele lăsate oamenilor de Dumnezeu.

Așa că dracul se abținu și se duse direct la porțiele Raiului, să vorbească cu Sfântul Petru, să ceară să-l primească Dumnezeu. O mie de ani de-ai lor stătu dracul la porțile Raiului, așteptând să-l primească Dumnezeu. Într-o zi, văzând că pe Pământ, oamenii nu mai aveau sufletele atât de curate ca odinioară, Dumnezeu îi dădu poruncă lui Sfântul Petru să deschidă porțile să să-l lase pe drac să spună ce are de spus.

Dracul îi povesti ce văzuse la marginea pădurii și-i ceru lui Dumnezeu să-l lase să-și încerce puterile pe oameni, și că dacă va izbuti să-i despartă pe cei doi și să-i facă să se urască, să-i încredințeze lui copilul, ca să-l învețe lucruri drăcești, să-i spurce sufletul și să facă din oameni draci, după chipul și asemănarea lui. Dumnezeu, crezând în iubirea celor trei, se învoi, cu condiția că dacă dracul nu reușește să-i despartă, să piară în veci, să se ducă pe pustii și de acolo să nu se mai întoarcă vreodată.

Dracul se învoi și el, așa că porni cu oamenii o luptă pe viață și pe moarte. Se strecură la marginea pădurii, se dădu de trei ori peste cap, se transformă într-o muscă și se așeză pe umărul femeii, care spăla rufele în curte și de acolo, de pe umărul ei, începu să-i șoptească:

- De ce muncești tu ca o slugă? Bărbatul tău pleacă de dimineața până seara de lângă voi, cine știe ce face pe unde se duce, câte femei strânge în brațe, se distrează tot timpul, iar tu stai și muncești ca proasta pentru el și pentru copilul lui, în timp ce el își râde de voi amândoi!

Femeia scutură capul și nu dori să creadă în cele auzite, dar la venirea bărbatului, seara, începu să-l descoasă, să afle ce face el toată ziua plecat și dacă nu cumva pe acolo, pe unde taie lemne în pădure sau mai știu eu ce face, nu are și vreo femeie cu care se iubește. Bărbatul, vrând să-i arate că pe ea o iubește, întinse mâna s-o strângă în brațe, dar dracul trase cu grijă femeia înapoi, fără ca bărbatul să bage de seamă. Văzând cum stau lucrurile, acesta se simți dintr-o dată slab și se mâhni.

A doua zi, la pădure, în timp ce tăia lemne, dracul luă chip de om abătut și trist, exact ca bărbatul nostru din poveste, de îți era mai mare mila de el. Când îl văzu mai abătut decât era el, omul îi dădu binețe și-l întrebă de ce e așa de cătrănit.

- Sunt supărat, zise dracul, pentru că femeia nu mă mai primește lângă ea. Nu mă mai lasă s-o iubesc, nu mă mai lasă s-o ating. Și de supărare, iaca, beau din sticla asta ca să-mi uit amarul, iar dacă vei dori și tu, am să-ți dau bucuros și ție, ca să fim tovarăși!

Îndemnat de drac, bărbatul puse gura pe sticla de rachiu și din ziua aceea n-o mai lăsă. Pe zi ce trecea, femeia se supăra pe el din ce în ce mai tare și îl respingea mereu, văzând cum din bărbatul ei , cândva bun, drept și puternic, ajunsese un om cu mintea tulbure, supărat și prost. Dracul își freca mâinile de bucurie și se pregătea să muște și mai abitir, gândindu-se la sufletul copilului care nici nu știa ce-l așteaptă.

Cu timpul, bărbatul aducea din ce în ce mai puține de-ale gurii acasă. Dracul schimbase vremurile și banii, și ceea în urmă cu câțiva ani le ajungea pentru două săptămâni, acum abia dacă le mai ajungea două zile. Văzând femeia speriată, că nu mai știe cum să astâmpere foamea copilului, dracul se dădu iarăși peste cap, se făcu țânțar și-i șopti la ureche:

- Vezi că bărbatul tău nu mai poate munci pentru voi, e bolnav și e obosit. Știu că îl iubești și că vrei să-l ajuți, dar dacă vrei să-i fie și lui mai ușor, nu sta degeaba! Du-te și muncește și tu și adu împreună cu el, bani și de-ale gurii! Fii puternică așa cum era el înainte și o să vă fie iarăși bine!

Vedeți voi, socoteala dracului era că dacă femeia se va duce la muncă toată ziua, copilul o să rămână în grija lui.

Femeia, ascultând cele spuse de drac, vorbi seara cu bărbatul, și-i spuse:

- Omule, m-am gândit cum să fac să ne fie bine! Am să mă duc și eu să muncesc, să aduc bani în casă, că uite, nu ne mai ajung merindele de pe o zi pe alta!

Bărbatul nu spuse nimic, dar era trist că femeia nu se mai încrede în el că mai poate munci pentru familia lui. Se gândi atunci că băutura este de vină și voi să caute putere la Dumnezeu să se lase de ea, însă dracul se dădu peste cap, se transformă într-un păduche și-i șopti la ureche:

- Femeia ta vrea să te părăsească. Spune că vrea să muncească prin străini, dar de fapt are în cap să-şi caute alt bărbat. Îşi râde de tine, te consideră slab şi prost – eu în locul tău i-aş trage o mamă de bătaie pentru asta, să mă ţină minte câte zile o avea! În prostia lui, bărbatul uită de Dumnezeu şi bău mai mult ca să-şi facă curaj, apoi îşi luă femeia la bătaie.

De atunci, femeia începu să considere că bărbatul ei e un duşman şi îl luă pe drac drept prieten. Acesta venea de mai multe ori pe zi lângă ea şi-i şoptea felurite lucruri urâte despre bărbatul ei. Că e mincinos, că e curvar, că e beţiv, că nu ţine cu ea şi cu copilul, că tot ce îl interesează e să plece de acasă şi tot aşa. Îi mai spunea că bărbatul se teme de ea când o vede că se face puternică şi că vrea să muncească precum el, că e ranchiunos şi că îi poartă pică atunci când o vede aşa dârză, şi că îi e teamă să nu-şi piardă locul lui de stăpân de familie.

O mai învăţă apoi pe femeie că punctul slab al bărbatului este împreunarea şi o îndemnă să-l respingă şi să-l lovească în acest loc unde e slab, spunându-i că el nu vede în ea altceva decât un obiect de care nu-i pasă şi cu care doar vrea să-şi satisfacă nevoile.

Pe bărbat, această respingere şi încrâncenare a femeii îl dărâma şi îl slăbea şi mai tare, neştiind ce să facă să-şi revină şi pe unde anume a greşit. Nu înţelegea de ce femeia vrea să fie ca el în loc să fie ca ea, şi pe zi ce trecea, se uita la dânsa mai ca la un bărbat şi nu i se mai părea atât de atrăgătoare. În timpul ăsta, dracul, devenind acum prieten vechi al lor, îi şoptea femeii la ureche că bărbatul îi poartă pică pentru că îi e frică să nu cumva să-şi piardă puterea asupra ei şi o îndemna să se depărteze şi mai tare de el, spunându-i că aşa va fi şi mai puternică. Îi spunea că e prea dependentă şi că independenţa totală de bărbatul ei o va face fericită.

Se întâmpla că acum casa era mai mereu murdară, copilul nespălat, curtea plină de gunoaie. Dacă înainte mâncau cu toţii la masă şi se bucurau împreună, acum fiecare mânca precum animalele, pe unde apuca, prin vecini, prin vreun colţ al casei sau mai ştiu eu pe unde. Dracul nu scăpa ocazia şi îi arăta toate aceste lucruri bărbatului, învăţându-l la ură şi spunându-i că femeia lui e o puturoasă, că nu are grijă de copil, de el şi de casă.

Bărbatul i-a făcut morală foarte mult timp pentru asta femeii, iar femeia tăcea, pentru că nu ştia cum s-a ajuns aici, cum de înainte avea suficient timp să se ocupe de treburile casei, iar acum era mai mereu tristă, obosită şi lipsită de vlagă. Pentru că dracul nu-i spusese că de fapt, despărţind-o de bărbatul ei şi lipsind-o de el, îi luase toată viaţa din ea. Femeia nu ştia că viaţa din ea era bărbatul care intra în ea şi că el era cel care o învia şi o făcea să fie sănătoasă. Cu timpul, fără să fie mângâiat cum trebuie, pântecul ei deveni putred, iar femeia deveni din ce în ce mai stearpă şi mai bolnavă la măruntaie.

Bărbatul vedea cum femeia lui suferă şi simţea că dacă nu o ajută, se va destrăma totul. Dar dracul îi suci minţile să nu-şi dea seama că femeia lui era neiubită de prea mul timp, spunându-i că femeile suferă pentru că nu se pot manifesta şi că dacă ar fi libere şi ar avea aceleaşi drepturi ca un

bărbat, ar fi fericite și bucuroase. Dorind să-și vadă iarăși femeia fericită așa cum era odinioară, bărbatul schimbă legile și lumea, dând tuturor posibilitatea să facă tot ce doresc, fără nicio noimă și fără nicio gândire, doar de dragul de a fi toți liberi să facă ce vor. Adică exact ceea ce voia dracul.

Astfel, femeia avu pentru prima dată curajul să-i spună bărbatului că nu e numai treaba ei să aibă grijă de casă și de copil, pentru că acum amândoi sunt egali și au dreptul să facă ce își doresc. Vedeți voi, ca să se poată ajunge aici, dracul mai schimbase lumea de capul lui, ușurând munca bărbatului, pentru că altfel, acesta i-ar fi dat femeii coarnele plugului, i-ar fi zis ”apăi bine, ară și dumneata ca mine, ca să fim egali în toate” și femeia și-ar fi dat seama de lucrătura dracului.

Dar nu-și dădu nimeni seama de asta și bărbatul, nemailucrând din greu, se înmuie ca femeia, in timp ce femeia se împietri ca bărbatul. Multe boli au năvălit atunci în femeie: nu mai simțea ca înainte, pieptul ei, odată frumos și curat, se învârtoșa, făcea gâlme și se împietrea, pântecul ei devenise putred, urât mirositor, bolnav și plin de lighioane.

Bărbatul nu scăpă nici el de lucrătura dracu, vitejia i se strâmbă și i se modifică, de semăna mai degrabă cu o femeie, nu atât la trup cât mai ales la suflet. Își pierdu puterea de a mai face bine celor din jur și își pierdu judecata dreaptă. Își pierdu cu totul femeia.

Apoi dracul o luă pe femeie, o puse în fața oglinzii și-i spuse: uite ce urâtă ești, ute ce urât ți-e pântecul. Corpul tău e o murdărie, o spurcăciune, iar bărbatul tău e un diavol care iubește spurcăciunile, altfel nu s-ar simti atras de o asemenea urâțenie precum ești – el este rău, e pervers și îi plac spurcăciunile! Fă ceva și oprește-l, pentru că altfel o să te spurce și mai tare pe tine! Fii puternică și pedepsește-l dacă vrea să se mai apropie vreodată! Si femeia l-a ascultat și a făcut întocmai cum i s-a spus.

Pe măsură ce bărbatul era împiedicat să se mai atingă de femeie, deși simțea că se usucă înăuntru, era din ce în ce mai atras de ea, pentru că o dorea tare și n-o mai putea avea. Văzând asta, dracul îi suci mințile să uite că o vrea pe femeia lui care îi era încă dragă și își propuse să-l facă să dorească toate femeile din jur. Pentru asta, începu să lucreze la mințile femeilor, spunându-le să-și dezvelească trupul și în fața bărbaților pe care nu-i iubesc, pentru că este un drept al tuturor oamenilor să umble îmbrăcați sau dezbrăcați, după cum vor. În urma acestor lucruri, mintea și sufletul bărbatului hămesit, fu umplută cu corpurile tuturor femeilor din jur, ajunse să ispitească fără să-și fi dorit asta, pentru că dracul le spuse femeilor că dezvelindu-și corpul vor avea mai multă putere asupra tuturor bărbaților din jur. În timp, mintea bărbatului deveni interesată numai de femeile pe care nu le putea avea, uitând cu totul de femeia care deja i s-a dat.

Femeia muncea continuu. Obișnuită de acasă cu munca istovitoare și convinsă de drac că face ce trebuie, ea muncea și ma mult și mai mult, crezândă că face bine, ținând familia în locul bărbatului. Dracul a avut totdeauna grijă ca ea, indiferent cât de mult ar munci, să câștige mai puțin decât

bărbatul, ca s-o țină mereu în competiție cu el și să-i ceară mai mult și mai mult și mai mult decât poate duce, ca să se ocupe din ce în ce mai puțin de copil – asta era tot ce îl interesa.

Văzând că cel mic este mai tot timpul singur, femeia începu dintr-o dată să fie îngrijorată. Copilul plângea, era trist și își chema mama. Atunci, dracul o convinse pe femeie că oricare altă femeie îi poate ține locul de mamă copilului ei și că nu trebuie să-și bată capul pentru atâta lucru. Trebuie doar să muncească până la epuizare, să strângă mai mulți bani și să pună o altă femeie să aibă grijă de copilul ei. Planul următor al dracului a fost să dea educația copilului în mâna unor persoane complet necunoscute – a inventat școlile, spunând că scopul lui este să fie cât mai mulți oameni bine educați, doar că acum putea suci mințile învățătorilor, stabilind cu precizie ce anume trebuie să intre în mintea copilului. Dacă la început, școala era expresia învățăturii Domnului, cu timpul, dracul a modificat totul, făcându-i pe dascăli să vorbească în limba lui.

În timpul acesta, casa celor doi, cândva frumoasă, curată și plină de flori, devenise o paraginã. Dracul a cumpărat-o pe doi bănuți de la cei ei, care abia dacă își mai vorbeau și care acum abia dacă se mai considerau soț și soție. Dracul și-a băgat iarăși coada, spunându-se că nici nu au nevoie să se iubească și să fie soț și soție, și că e suficient să fie parteneri ai aceleiași case. Pentru asta, le-a construit o locuință mică și sordidă, la grămadă cu alți oameni păcăliți într-un mod asemănător, pentru care le-a cerut o sumă enormă și i-a pus să se împrumute la alți draci, pe viață. Acea cocioabă neîncăpătoare a luat loc drept casă, iar familia, cândva o promisiune în fața Domnului, a devenit un contract, un pact stabilit între doi necunoscuți. Cei doi au văzut că nu erau singurii aflați în această situație și în loc să se sperie, s-au liniștit, pentru că dracul le-a spus că așa e normal să fie, din moment ce și ceilalți oameni fac la fel. Atunci, cei doi au închis ochii și au picat într-un somn adânc.

Amândoi, și el și ea, sufereau că nu se mai pot apropia. Văzând asta, dracul a căutat să păcălească lumea în ma multe moduri: pentru unele femei, cele care se depărtaseră atât de tare de bărbați, că nu le mai vedeau rostul deloc, a inventat un obiect de plastic cu aspectul pății intime bărbătești, pe care să și-l bage în ele, atunci când dorul devenea prea mare. Dar nu toate femeile puteau fi păcălite astfel, unele încă se mai împreunau cu bărbații lor. Și-atunci, dracul a inventat pentru ei o bucată de plastic moale, care să separe totdeauna părțile lor intime – să nu se mai poată astfel atinge deloc. Ca explicație, dracul le-a spus că așa pot evita sarcinile nedorite, uitând să spună că pentru asta era nevoie de educație bine făcută în rândul bărbaților, nu de bucăți de plastic. Femeile care încă se mai împreunau cu bărbații lor ca odinioară, au fost îndemnate de dracu să facă avort, în numele libertății de alegere. Trebuiau pedepsite și batjocorite în numele dreptății, pentru că încă mai lăsau bărbații să le atingă înăuntru.

Pe bărbați, dracu i-a păcălit altfel: când le era rău și își doreau să atingă femeile lor, le-a spus că e normal să-și ”rezolve” problema singuri, cu mâna. Femeilor li s-a spus că ceea ce vor bărbații este doar o problemă a bărbaților (a dușmanilor lor de moarte), pe care ei trebuie să și-o rezolve singuri,

și că ele nu au nicio legătură cu asta. Iar când unii bărbați n-au mai putut de dor și au vrut să simtă totuși o altă ființă umană, dracul le-a spus că doar un alt bărbat poate înțelege cât de tare suferă și că o femeie este incapabilă de așa ceva – astfel, i-a sugerat bărbatului să se împreuneze cu alt bărbat. Cu timpul, bărbații s-au izolat, iar femeilor care totuși voiau să mai simtă altă ființă, le-a sugerat, de asemenea, că trebuie să se iubească între ele.

Dar dracul nu s-a putut opri aici și și-a continuat planurile. A constatat că deși oamenii se depărtaseră unii de alții, încă mai tânjeau după întemeierea unei familii - ca prin amintire, ceva le spunea că familia îi făcea fericiți. Atunci, a selectat cu grijă pe cei care sufereau tare și pe care îi făcuse să se împreuneze între ei, ca bărbați cu bărbați și femei cu femei, și i-a pus în contra celor care se împreunau ca bărbat cu femeie. Le-a spus acestora că cei care se unesc ca femeie cu bărbat, îi urăsc și că nu le dau voie să trăiască așa cum simt și că mai presus de toate, se opun ca ei să-și întemeieze o familie. Dracul le-a sugerat celor care se împreunau ca bărbat cu femeie, că ceilalți care nu se împreunează ca ei nu au dreptul să se căsătorească, pentru că nu pot face copii. Asta îl interesa mult pe drac, pentru că acum avea posibilitatea să-i încaiere iarăși pe oameni, dându-le copii în grijă celor de același sex care se împreunau, făcând în același timp tot posibilul să-i lipsească pe cei cu familii obișnuite de propriii lor copii, iar pe copii de părinții lor.

Spunând aceleași vorbe cu care despărțise cândva bărbatul de femeie, el încerca acum să despartă copilul de familie. Așa cum a păcălit femeia spunându-i că e slugă la bărbat, așa păcălea acum copilul, spunându-i că părinții profită de el și că nu-i oferă libertate. Așa cum dracul i-a oferit femeii un ”sprijin” pentru a o conduce unde a condus-o, așa încearca să-i ofere acum copilului un ”sprijin”, îndemnându-l să-și considere părinții dușmani și să se răzbune pe ei, oricând are ocazia. Copilul se putea răzbuna acum pe părinți, pentru că era deja separat de ei, nu se mai considera copilul lor și nici pe ei nu-i mai considera părinții lui. Pe altul era pe cale să-l considere părinte și din clipa în care îl va fi considerat, scopul inițial al dracului ar fi fost atins, iar cei doi ”parteneri” s-ar fi trezit, fără doar și poate, singuri și proști, fără copil, fără iubire, fără casă. Grija mare a dracului, ar fi fost ca nu cumva copiii să se uite la părinții lor de același sex, bănuind că cineva i-a păcălit să se unească astfel. În sprijinul acestei spurcăciuni, copilului i s-ar putea spune de mic, că familia e doar o asociere între oameni și că ceea ce se întâmplă între o femeie și un bărbat, e ceva opțional și mai ales divers.

Dracul nu se va opri aici. Când va lua în grijă toți copiii oamenilor, spunându-le părinților că sunt mult prea slabi și proști ca să și-i poată crește singuri, mai are un singur plan: să facă din femeie un animal de prăsilă, care să-i nască lui fiii. Cum va face asta? Astfel: femeile care încă vor simti o groaznică nevoie de a se impreuna cu bărbații lor, vor fi ”sprijinite” să creadă că trebuie să se lase iubite de toți. Dracul le va spune că trăiesc într-o lume care este a tuturor, unde oamenii trebuie să se iubească toți, ”necondiționat” – inclusiv fizic. Iar când femeia, hăituită de draci și lăsată fără

discernământ, îi va primi pe toți în pântecul ei, dintr-o nevoie cruntă de iubire, dracul îi va lua în posesie pântecul și își va putea naște astfel fiii.

Despre percepţie

Dublu Diez: ...Am văzut că e la modă, am zis să mă bag şi eu. Facem o paranteză la ceea ce scriam de fapt. Deşi, poate că nu-i aşa departe de subiect nici tema asta. O să vedeţi voi. Eu am mai scris despre văz şi despre auz, dar hai s-o luăm sistematic, cu mult-trâmbiţata percepţie. Ca la şcoală.

Ce este percepţia? Păi, este un proces mai mare ce ia naştere în urma unui proces mai mic, acela senzorial. Nea' Mielu (chiar aşa-l cheamă), care scrise cam toată psihologia de prin România, nu prea a vrut să ne zică chiar tot despre astea două. El zice aşa : că există o senzaţie care declanşază un proces perceptiv. Nu-i tocmai corect. Procesul senzorial este unul, procesul perceptiv este altul. Primul e înglobat în al doilea, cu timpul, precum un cerc concentric. Între ele există nişte spaţiu, de câteva fragmente de secundă, în care nu avem nicio senzaţie şi nicio percepţie. Alte câteva fragmente de secundă sunt date de un spaţiu uşor ocupat cu ceva semitransparent care se cheamă „stadiu ante-perceptiv" şi care e un fel de „când bagi mufa-n televizor şi imaginea se vede slab cu purici pe deasupra". Deci avem aşa :

1. Senzaţie. 2.0 Proces pre-senzorial (pentru că durează niţel pînă cînd senzaţia e ajunsă la creier, ca omul să fie aware de ea în mod conştient) 2. Proces senzorial = senzaţia este preluată de la nivelul receptorilor, transmisă în creier sub formă dezordonată (aşa e senzaţia, dezoronată), prezentată conştienţei în mod fidel (adică exact cum a simţit-o receptorul). Până aici e ceea ce se întâmplă unui copil de până la un an ori unui om căruia nu-i funcţionează corect emisfera stângă şamd. Preluăm, vasăzică, din exterior, trăiri amestecate şi confuze, aşa cum ele interacţionează cu noi, în mod spontan. 2.2 Proces post-senzorial (fiindcă toată treaba de mai devreme se stinge uşor, cu fade-in şi durează puţin pînă se face curăţenie în urma ei) 3.0 Proces asenzorial şi aperceptiv (când totul e blank şi nu se întâmplă nimic, doar creierul care spune, ok, guys, let's do this!) 3.1 Proces pre-perceptiv (aici e un pic de discutat, pentru că trebuie spus că percepţia nu mai are un trigger, ea nu mai e declanşată de un eveniment unic, ca mai devreme; acolo aveam senzaţia care declanşa procesul, adică acel eveniment exterior nouă care ne loveşte, ne atinge şi ne forţează, ca să zic aşa, să simţim. De data asta, triggerul nu există. Percepţia pleacă din dorinţa de-a pune o ordine în primul proces. Şi-aici apare prima mea întrebare : cine vrea această ordine?! Deci, înainte să existe percepţia, există un întreg proces care face aşa, preia toate rezultatele procesului de mai devreme, le-aşează, le categoriseşte, le etichetează, le-mparte, le adună...ok...aţi prins ideea) 3.2. Proces perceptiv - finally (momentul ăla cînd vezi masă, scaun şi chestii în jur. ce se întîmplă - se merge pe fir încă o dată - senzaţiile sunt împărţite în funcţie de receptorul care le-a generat, odată separate între ele, cele

de acelaşi fel sunt luate şi sintetizate, în aşa fel încît să aibă o noimă după care ni se serveşte prima minciună - menită să ne uşureze viaţa -. „conexiunea inversă” îi zice psihologia. Creierul retransmite spre organele de simţ impulsuri, în vreme ce generează conştiinţei materialul obţinut în urma prelucrării, astfel încât noi să avem impresia că „vedem în ochi”, că „auzim în urechi” şamd. Şi aici vine a doua întrebare : cine vrea să ne facă viaţa mai uşoară?! şi de ce?!) 3.3. Procesul post-perceptiv (când se face curat în urma unei percepţii)

Treaba nu se încheie aici, se merge mai departe, pe un alt cerc mai mare, care le-nglobează pe acestea două. Dar momentan voiam să discutăm altceva. Sigur aţi văzut că, dacă închidem pe rând câte un ochi, cei doi ochi preiau imagini diferite pe care noi le vedem suprapuse într-una singură. Urechile fac la fel. Pielea...deja...nu mai discutăm. Acuma, o altă întrebare : cine-i băiatu’ cu fotoşopu’? De ce face el asta pentru noi?

Tot văd populaţia că se cramponează în faptul că „percepţiile sunt diferite”. Nu-i chiar aşa. Creierele sunt diferite. Conştiinţa e diferită. Percepţia e damn same fucking one. Mai văd, de asemenea, oameni care-ncearcă să pătrundă misterele vieţii încurcând munca indivizilor care se ocupă de aceste procese. Luând diverse substanţe, oamenii ajung să distrugă procesul perceptiv, astfel încât să-l poată observa pe cel senzorial, sau anihilează băiatul de la fotoşop, că tot ziceam de el. Dar mă tem că distrugerea, pe cât de interesantă e, pe atât de distructivă se dovedeşte. Mă scuzaţi, am un vocabular sărac.

Vedeţi voi, tipul ăsta care vrea să ne uşureze nouă viaţa, a făcut în aşa fel încât să vedem că o masă e doar o masă, una şi aceeaşi. Altfel, am fi văzut cinşpe mese pe fragment de secundă. Şi-ar fi fost nasol. De pildă, cine-ar mai fi creat maşini, în condiţiile astea? Şi vă ştiu eu pe voi, vă e naşpa să mergeţi pe jos. Şi, chiar dacă s-ar fi creat, cum făceaţi să traversaţi, dacă nu puteaţi să înţelegeţi că maşina care vine spre voi - vine spre voi? Aşa că - încetaţi cu discriminarea percepţiei! Pe bune.

Toate acele treburi interesante, care ar trebui să vă preocupe pe voi, se întâmplă un etaj mai sus. Acolo unde percepţiile sunt preluate şi înglobate. Acolo unde o gaşcă întreagă de indivizi hotărăşte ce e mai important pentru voi, ce e de fapt ceea ce vedeţi şi auziţi, ce e bine să auziţi şi ce nu, ce-ar fi bine să reţineţi şi ce nu, cum să vă comportaţi în funcţie de toate astea şi, în general, cum să vă trăiţi viaţa. Acolo-i lupta. Lăsaţi plăcinta din mînă şi go ahead.

Folclor și înțelepciune populară

Dublu Diez: Aș vrea să vă aduc astăzi în atenție câteva fragmente care mie mi-au lucit în fața ochilor, în vremea în care am studiat literatura folcloristică română și care, sub presiunea trăirilor mele din ultima vreme, mi-au revenit în minte, cu aceeași lucire cu care le știam. O să vă zic versurile, așa cum mi le amintesc eu, fără pretenția că vi le redau întocmai. Și discutăm apoi.

1. „Unde stăteam noi culcați, mi-au răsărit doi peri'nalți de face niște pere coapte, când mănânci le uiți pe toate. Și mai este-un merișor, ocolit și plin de dor, când mănânci, te ia-un fior să-nchizi ochii să mori."

2. „Mi-a plecat mândra de luni, mi-a lăsat dorul prin pruni și dragostea în aluni, n-am batistă să le-adun!"

3. „Poamele, ce-n pomi azi stau, gustul cărnii tale-l au."

Mă gândeam,vedeți voi, de unde această transmutare în zona vegetală, naturală, a astfel de fenomene. Și cum de se referă ele în special la corpul femeii. Eu n-am crescut la țară iar legătura mea cu natura este, cu siguranță, una mult mai precară decât a unui copil, a unei fete, care a trăit acolo, cu ea. Însă fenomenul prin care mediul înconjurător se îmbibă cu sentimentele trăite de cei care-i viețuiesc înlăuntru îmi este cunoscut. Și pot mărturisi că dacă vreau să las cuiva o bucată din ceea ce simt, o pot face și-ntr-o farfurie de porțelan și-ntr-un covor.

V-ați gândit vreodată să faceți o astfel de aluzie de tip vegetal la corpul unui bărbat? Pare foarte firesc versul „Să dau sînii pe sub mână, cum dai iarba aia bună". Ați putea gândi o astfel de comparație pentru corpul unui bărbat, fără să violentați și să stricați firescul lucrurilor? E o întrebare. Ipoteza mea este că nu. Tot ipoteza mea este că lumea pe care o stăpânește bărbatul și lumea pe care o stăpânește femeia sunt două lumi perpendiculare și punctul de întâlnire dintre ele...hm... știm toți care-i punctul de întâlnire dintre ele. Steiner vorbește despre un echilibru orizontal și un echilibru vertical. Cam așa.

O să revin la subiect și pentru că țin cumva, din tot dinadinsul, astăzi, să scriu un text argumentat științific, o să vă amintesc ce spune Freud, în analizele lui despre visele de noapte de stare REM. El spune că visele care înfățișează natură (dealuri, câmpii, munți, păduri, râuri - astea, în special) se decodifică într-o imagine a femeii, a unei femei dorite, a femeii-anima, dar a femeii. Cine oare, când, cum și de ce a spus subconștientului colectiv-uman că trupul femii are vreo legătură cu natura? V-aș întreba : cum vă simțiți, în această comparație?

Când am auzit-o eu prima dată, am rămas uitându-mă ca-n fața unei porți închise, bănuind că în spate se află ceva. Nu demult, urmărind legătura dintre ceea ce se întâmplă în interiorul meu și ceea ce există în exterior, am observat o nouă dimensiune. Am observat că, în acest schimb, se întâmpla ceva și cu corpul meu. Și-am constatat prin urmare, că zona de comunicare nu este una bi-dimensională, așa cum credeam, ci una tri-dimensională și cu o circulație aleatorie, în toate direcțiile. Mediul depinde de starea mea interioară. Starea mea interioară depinde de mediu. Corpul meu depinde de amândouă. Starea mea interioară depinde de starea corpului meu. Mediul depinde de starea corpului meu. Vă iese schema?

În copilărie, am trăit într-un mediu toxic. Și-o bună parte din viață am otrăvit în mod intenționat și sistematic părți din mine pe care le consideram inadecvate, fără să pot decide dacă ele sunt bune și folositoare sau nu. Dar asta-i deja altă poveste...

The one whom our hunts are for

Dublu Diez: Am văzut mai demult o scenă dintr-un film în care un tânăr prinţ pornise la vânătoare. Determinat să nu se întoarcă cu mâna goală, dupa o zi întreagă de alergat prin păduri, vede un unicorn. În ciuda avertismentelor servitorilor, care îi tot strigă să nu tragă cu arcul în acel animal, deoarece este un unicorn, ceva incredibil si miraculos, nu o căprioară oarecare, prinţul vânează unicornul; părând a fi conştient de gestul său, el rupe cornul şi îl ia drept trofeu, pentru a-l prezenta tatălui său, regele, gândind că îl va face mândru. În urma lui, toţi ceilalţi erau cutremuraţi de ceea ce se întamplase – de faptul că prinţul lor, altfel un tânăr atât de iscusit, nu reuşise să vadă cât de deosebită era viaţa acelui animal şi de ce ar fi meritat el să rămână în viaţă.

Întâmplarea îmi aminteşte de o scurtă povestioară din Hesse, pe care m-aţi mai auzit, probabil, istorisind-o. Este vorba despre un lup sur care, cuprins de gerul iernii, se vede nevoit să fure hrana din ograda unor oameni. Mânat de frica de moarte şi ademenit de căldura din grajdul vitelor, acesta pătrunde la animale, este prins de om şi alergat până în padure, cu puşti şi câini de vânătoare. Când primul glonţ îi atinge piciorul din spate şi îl simte sângerând, lupul decide să nu îşi mai ferească viaţa, ci să urce în vârful dealului, de unde se vedea mai bine cerul, pentru a putea privi încă o dată luna. Ştiind că moartea i se apropie, lupul îşi lua ragaz şi privi albul zăpezii sclipind în luna stelelor, felul în care dâra de sange îl secera, admiră chipul oamenilor, brazii şi lăsă sufletul să i se umple cu frumuseţea lunii, în vreme ce scoase un urlet prelung. Acesta a fost şi momentul când oamenii l-au împucat, apoi l-au legat şi au început să îl târâie prin zăpadă, înapoi în sat, pentru a le arăta şi povesti prietenilor cele întâmplate. Din păcate, fiind cu gândul la planurile lor de a doua zi, oamenii nu observară luciul frumos al zăpezii, nici licărirea stelelor şi nici galbenul lunii.

Priviţi înăuntru.

Nu cumva cel pe care căutaţi să îl ucideţi este tot ceea ce merită păstrat în voi?